HÜCUM

YENİ DÜNYALARDA

YENİ DUNYALARDA

On beş günde bir çıkar, macera mecmuası
23/3/1955 Sayı : 10

Sahibi:
Çağlayan Yayınevi adına Ertem EĞİLMEZ

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
Müfit DURU

Basıldığı yer: Şehir Matbaası, Ankara Cad. 48
İ S T A N B U L

YENİ DÜNYALARDA: 10

Hücum

Çeviren :
A. KAHRAMAN

ÇAĞLAVAN

YAYINEVİ

ANKARA CADDESİ — 48 İSTANBUL

I

DEV ŞERARE

Ay'a bir füze göndermeğe ilk defa 1956 senesinde teşebbüs ettiler. Fakat bu teşebbüs akim kaldı. Hattâ bir felâketle neticelendi. Filhakika ihtimal teknik bir kusur neticesi, füze Ay'a varamadı ve tekrar yeryüzüne düşerek, on on iki kişinin ölümüne sebep oldu.

Füze Ay'a vardığı zaman, dünyadan görülebilmesi için, mûtad infilâk prensibinden vazgeçip, bir elektrik şeraresi husule getirmeği tercih ederek, füzenin içine bir Börton potansiyometresi yerleştirmişlerdi. Bu potansiyometre Arz'dan Ay'a gidiş esnasında faaliyette bulunarak yüksek değerde bir statik elektrik toplayacak ve füze Ay'a vardığı an, temas suretiyle deşarj yaparak, şimşekten binlerce defa parlak ve o nispette tahripkâr bir şerare husule getirecekti.

İyi bir tesadüfle, bu füze nüfus kesafeti nisbeten az bir yere, Girinvil civarında, zengin bir gazete sahibinin malikânesine düştü. Köşkü tamamen tahrip eden ve beş yüz metre yarı çaplı bir saha dahilinde bütün ağaçları kömür eden, elektrik deşarjı sonunda gazeteci, karısı, iki misafiri ve sekiz hizmetçisi acıklı şekilde can verdiler. Fakat yalnız on bir cesed bulunabildi. Uzun tetkiklerden, araştırmalardan sonra, bir gazeteci olan on ikinci kurbanın deşarj noktasına çok yakın bulunduğu

için cesedinin tamamen mahvolup unsurlarına ayrıldığı ve bu sebeple kendisinden hiçbir iz tesbit edilemediği kararına varıldı.

Set bittiği zaman Tom Karper oldukça yorulmuştu, böyle yorucu bir karşılaşmağa artık nefesi kâfi gelmiyordu, fakat kesildiğini belli etmemeğe çalıştı. Senelerdenberi tenis oynamamıştı. Zaten bu oyun, bittecrübe sabitti ki, gençlerin işiydi. Vâkıa Tom'a ihtiyar demek doğru olmazdı. Fakat otuzuna geldikten sonra, hiç antrenman yapmadan tenis oynamak, her babayiğitin kârı değildir. Tom da bu son seti alabilmek için paçayı sıkmak mecburiyetinde kalmıştı. Takatsizliğini hiç belli etmiyerek, son bir gayretle filenin üzerinden atladı ve zorlukla yendiği genç kızın yanına gitti. Nefes nefese olmasına rağmen gülümsemeğe muvaffak olarak:

— Bir set daha oynayabiliriz, vaktiniz varsa tabii! dedi. Beti Hadley başını salladı:

— Maalesef Tom, geç kalırım. Mister Borden beni hususî arabasıyla hava limanına göndereceğini vâdetmemiş ve uçakla seyahatime muvafakat etmemiş olsaydı, bukadar da kalamazdım. Böyle iyi bir adamla çalışmak şaheser birşey değil mi?

— Orası öyle, fakat cidden Nevyork'a gitmeniz lâzım mı?

— Cidden lâzım, Tom. Mektebin eski mezunlarının toplantısı var, bana da küçük bir nutuk çekmek düşüyor. Kadın mecmualarının nasıl çıkarıldığını anlatacağım, onlara.

— Ben de geleyim; onlara bir (Yeni Dünyalarda) mecmuasının yahut bir detektif magazininin nasıl çıkarılacağını anlatırım. Biliyorsunuz, bu (Harikulâde Maceralar) mevzuunu Borden bana vermeden evvel Korkunç Hikâyeler serisini idare ediyordum. Hem de ne kâbuslarla... Belki sizin küçük hanımların da hoşuna gider bu mevzu.

Beti gülerek:

— Olabilir, dedi. Fakat bu toplantıya sadece kadınlar iştirak edecek. Hem bukadar üzülmeyin canım, yarın ofiste görüşürüz. Sanki dünyanın sonu gelmiş ve beni bir daha göremiyecekmişsiniz gibi konuşuyorsunuz.

— Haklısınız.

Tenis kortundan köşke kadar beraber yürüdüler.

— Hiç olmazsa havai fişek için kalsaydınız!

— Havai fişek mi? Ha, şu sizin füzeden bahsediyorsunuz... Birşeyler görülebilecek mi acaba Tom?

— Öyle ümit ediyoruz. Gazeteleri okumadınız mı?

— Pek dikkat etmedim. Galiba füze bir şerare çıkaracakmış, değil mi? Şimşek gibi birşey... Bu şerarenin gözle görülebileceği tahmin edildiğine göre, saat dokuz sularında herkes gözlerini ay'a dikecek.

— Evet. Füzenin Ay'a 21:16 da varması lâzım. Başkalarını bilmem ama, ben bakacağım doğrusu. Füze, ayın karanlıkta kalan kısmına isabet ettirilmeğe çalışılacak. Çıplak gözle belli belirsiz bir ışık görülecek. Ama çok dikkatli bakmak lâzım.

— Füzede infilâk maddesi yokmuş, başka birşey husule getirecekmiş şerareyi, öyle mi?

— Evet. Bugüne kadar denenmemiş bir elektrik deşarjı husule gelecek Füzenin içinde Profesör Börton'un yaptığı yepyeni bir cihaz var. Bu cihaz füzenin süratinden faydalanarak, muazzam bir elektrik enerjisi toplayacak. Füzenin kendisi ancak bir Leyde şişesi vazifesi görüyor. Boşluktan geçeceğine göre, hedefe varıncaya kadar, potansiyel enerji zayiatı da mevzubahis değil. Ay'a varınca müthiş bir kontak olacak ve bir dev şerare doğacak.

— Atom bombası filân koysalar olmaz mıydı?

— Olmasına olurdu ama, bu şekilde husule gelen şerare çok daha parlak olacak. Zaten gaye tahrip olmadığına göre, atom bombası kullanmamak maksada daha uygun düşüyor. Tabii bu şerare de hiç tahribat yapmıyacak değil, fakat atom bombasına nazaran hiç sayılacak kadar az...

Köşkün önüne varmışlardı. Beti, Tom'un kolunu tutarak:

— Sözü burada kesmek mecburiyetindeyim, dedi. Özür dilerim, fakat acele etmem lâzım. Yoksa uçağı kaçıracağım. Hoşça kal, Tom.

Elini uzattı, fakat Tom kızın elini sıkacağına, iki kolundan tutarak kendine doğru çekti ve dudaklarına uzandı. Genç kız dudaklarını kaçırmadı, hattâ öpüşüne mukabele eder gibi oldu. Şukadarı muhakak ki, itiraz etmedi ve dudakları ayrıldığı zaman gözleri parlıyordu.

— Hoşça kal Tom, Nevyork'ta görüşürüz.

— Yarın akşam, söz mü?

Beti başıyla «Evet!» der, gibi işaret etti ve koşarak köşke girdi. Tom, merdivenin parmaklığına abandı. Gülümsüyordu.

Gene çabayı yakmıştı. Hem bu sefer çok çabuk olmuştu bu iş... Üstelik çok ciddiydi de... Beti Hadley'i üç gündür tanıyordu. İşin aslına bakılırsa bu fevkalâde hafta tatilinden evvel, genç kızı yalnız bir kere görmüştü. Geçen perşembe günü ofisteki yeni yerine ilk geldiği zaman.

Beti'nin idare ettiği (Şık Bayan) kadın mecmuasını Borden satın almış, lâkin mecmua ile beraber müdiresini de almak kurnazlığını göstermişti. Eski patronun mecmuayı satmasına yegâne sebep bu yayın branşından ayrılıp, faaliyetini münhasıran kitap yayımı üzerine toplamağa karar vermesinden ibaretti.

Beti, yeni işine perşembe günü başlamış ve Tom'la o gün tanışmıştı.

Cuma günü Tom, Filadelfiya'ya gitmiş ve mühim bir avans almış olmasına rağmen yazması icap eden romana hâlâ başlamamış olan kabiliyetli fakat tembel bir muharriri sıkıştırmıştı. Böylece, Cuma günü Beti'yi görmemekle kalmamış; kendi mecmuasının en sadık abonelerinden biri olan ve gerek okuyucu mektupları sütununa ve gerekse şahsen Tom'a muntazaman yazan Co Depelberg'in ziyaretini kaçırmıştı.

Cumartesi günü patronun daveti ile köşke gelmiş ve herkes için, alelâde bir hafta tatilinden ibaret olan bu iki gün, onun için sanki tatlı bir rüya olmuştu.

Tom içini çekerek köşke girdi.

Büyük salonda Borden, baş muhasebecisi Kallahan'la bezik oynuyordu. Başını kaldırdı:

— Merhaba, Tom! dedi. Bu partiden sonra benim yerime sen oyna. Birkaç mektup yazmam lâzım. Kallahan'a vız gelir. Ha senin paranı almış, ha benim... Yeter ki o alsın...

— Maalesef Mister Borden, benim de biraz işim var.

— Boş ver canım. Sizi buraya çalışmak üzere davet etmedim, eğlenin diye çağırdım. Yarın ofiste çalışırsın.

— Fena olmaz ama, ben zaten biraz geciktim. Mecmuanın saat onda baskıya girmesi lâzım, en geç saat onda bütün yazıları vermeliyiz.

Salonun arka tarafındaki geniş merdivenden çıktı. Odasına girer girmez yazı makinesini açtı, başına geçti ve okuyucuların gönderdiği mektupları teker teker okumağa başladı. Co Depelberg'in mektubu en üstteydi. Aldı okumağa başladı:

«Size bu mektubu yazmamalıydım. Çünkü Martin'in hikâyesi müstesna, son sayınız on para etmez. Gromley diye imza atan budalanın hikâye yazabileceğine sizi kim inandırdı kuzum? Eğer bütün yazarlarınız onun gibi olacaksa, benim abonemi şimdiden iptal edebilirsiniz.

«Gelelim Harper'in yaptığı kapağa: kız güzel, çok güzel... Fakat bu bir marifet değil. Bütün kapaklardaki kızlar güzel. Resimde kızı kovalayan mahlûk ta, herhalde Martin'in hikâyesindeki canavar olacak. Harper'e benim tarafımdan söyleyin eğer tahayyül edebildiği en korkunç canavar bu ise vazgeçsin bu işten. Gitsin çocuk mecmualarına kapak yapsın. Ben bu canavardan kat kat daha korkunç canavarlar tahayyül edebiliyorum. Asıl anlamadığım bir nokta, kızın bu mahlûktan neye korktuğu: dönse, bir iki Marilin numarası yapsa, canavar ağzı sulanıp ayaklarına kapanacak.

«Siz gene Harper'e mecmuanızın içindeki resimleri yaptırın Onun siyah - beyaz resimleri çok daha iyi. Kapak için de bir başkasını bulun. Dali size resim yapamaz mı acaba? Dali, canavar resimleri yapmak için yaratılmış bir sanatkâr...

«Bu hafta sizi ziyaret etmek istiyorum. Fakat sadece sizi görmek için Nevyork'a kadar geleceğimi sanmayın. Bir işim var da, fırsattan istifade sizi de görmeğe karar verdim.

«En sadık okuyucularınızın resimlerini basmak üzere bir sütun ayırmanıza sevindim, doğrusu. Sürpriz olsun diye bir resmimi gönderiyorum. Şahsen getirmeyi düşünmüştüm, fakat ben gelinceye kadar mecmuanız baskıya girerse, bu sayıyı kaçırırız. İyisi mi gene mektupla göndereyim, nasıl olsa bu mektup elinize daha evvel varacak.

Selâm.

Ce Dopelberg»

Saat altıya doğru Tom, okuyucu mektupları sütununu hazırlamıştı. Bir duş yaptı, giyindi. Kalan yarım saatini geçirmek üzere bahçeye indi.

Karanlık basmak üzereydi. Ay semanın bir ucundan yüzünün kenarını göstermişti bile... «Rüyet iyi olacak» diye düşündü. Husule gelecek şerarenin çıplak gözle görülebileceğini ümit ediyordu. Aksi halde yazısının başlangıcını değiştirmesi lâzımdı.

Bahçenin büyük yolunun iki kenarına yerleştirilmiş sıralardan birine oturdu. Derin bir nefes aldı. Binbir zarif kokuyla dolu kır havasını ciğerlerine doldurdu.

Uzun uzun Beti Hudley'i düşündü. Genç kızı tahayyül etmek ruhunda âdeta tatlı bir saadet uyandırıyordu. Bu gecenin ve yarının bir an evvel geçmesini arzu etti; Pazar gecesi Borden'lerin evinde yalnız olmaktansa, Pazartesi gecesi Nevyork'ta Beti ile başbaşa olmak istedi.

Saatine baktı. Birkaç dakika sonra yemek çanını çalacaklardı. Buna sevindi, zira acıkmıştı. Bu açlık nedense mecmuanın kapaklarını çizen Harper'i hatırlattı. Harper fena çocuk değildi. Kapaktaki kızları güzel yapıyor, fakat canavarları kâfi derecede korkunç yapmağa hakikaten muvaffak olamıyordu. Belki herif kâfi derecede kâbus görmemişti. Belki de çok mesuttu, korkunç şeyleri tabiatiyle düşünemi-

yordu. Okuyucuların çoğu bu noktaya temas etmişlerdi. Meselâ Co Dopelberg...

Arz'a doğru düşmekte olan füze, ses süratinden çok daha hızla geliyordu.

Tom füzeyi ne gördü, ne de işitti...

Halbuki füze iki adım ötesine düştü.

Dehşetli bir şerare...

II

KIZIL CANAVAR

Ne zaman, ne de mekân içinde herhangi bir değişiklik, bir hareket hissi duymadı. Sanki şerare vuku bulduğu zaman birisi, oturduğu sırayı altından çekivermişti. Kendini sırtüstü yerde yatıyor buldu. Gayri ihtiyarî semaya baktı.. İlk şaşkınlığa işte o zaman düştü.

Birisi altından sırayı çekmiş olamazdı, zira ağaçların altında oturmaktaydı, halbuki şimdi başının üstünde ağaç filân kalmamıştı.

Önce, kalkmağa hiç çalışmadı. Olduğu yerde oturdu. Etrafını tetkik etmek, kafasını toparlamak istiyordu.

Kendini geniş bir bahçenin ortasında çimenlerin üzerinde oturur buldu. Başını çevirdi. Arkasında bir ev vardı. Alelâde, basit, küçük ve Mister Borden'inki kadar güzel olmayan bir ev... Bu ev metrûk görünüyordu. Ne pencerelerde bir ışık, ne de meskûn olduğuna dair en ufak bir emare vardı.

Bu evin, Mister Borden'in evi olması lâzımdı, fakat değildi. Benzemiyordu bile... Diğer tarafa baktı: otuz metre kadar ilerde, üzerinde bulunduğu çimenlik saha bir çitle nı-

hayet buluyor, çitin öte tarafında iki sıra ağaç görünüyordu. Bunlar kavak ağaçlarıydı.

Fakat biraz evvel - yani şerareden evvel - bir kayın ağacının altında bir sıranın üstüne oturmuştu. Pek iyi hatırlıyordu fakat şimdi ortada ne kayın ağacı vardı, ne de bu ağaçtan en ufak bir emare...

Kalktı. Kendini biraz sersemlemiş hissediyordu. Fakat başka hiçbir arızası yoktu. Yara bere olmadığı muhakkaktı. Baş dönmesi biraz hafifleyince çite doğru yürüdü.

Saatine baktı. 7 ye üç dakika vardı.

— İmkânı yok yahu! diye düşündü.

Yediye üç dakika kala, Borden'lerin bahçesinde bir sıranın üzerinde oturuyordu. Şimdi nerede bulunursa bulunsun buraya hiç vakit geçirmeden gelmemişti ya!

Saati kulağına götürdü: çalışıyordu... Fakat bu, birşey ifade etmezdi. Saat durmuş ve kalktığı zaman tekrar işlemeğe başlamış olabilirdi.

Gözlerini semaya kaldırdı. Nekadar zaman geçmiş olduğunu anlamaya çalıştı. Fakat bariz birşey tesbit edemedi. Biraz evvel hava alaca karanlıktı. Şimdi de öyleydi. Ayın kavsi semanın aynı yerinde duruyordu. Fakat nasıl emniyette hissedebilirdi kendini? Nerede olduğunu bile bilmiyordu.

Çite doğru yürüdü. Tahta parmaklıklı bir kapı geniş bir şoseye açılıyordu. Bahçe kapısını açarken, Tom son bir defa arkasına, eve doğru baktı ve o âna kadar farketmediği birşey gördü: kapının yanındaki sütunlardan birine bir tabelâ asılmıştı. üzerinde şu kelimeler yazılıydı:

Satılık

Müracaat: R. Bleadell

Grinvil — N. Y.

Demek ki Mister Borden'in evinden pek uzak değildi. Zira Borden'in evi Grinvil civarındaydı. Zaten pek uzakta

olmasına imkân da yoktu. Demin oturmakta olduğu bahçeyi göremiyecek kadar uzaklaşmış olması bile mantığa sığmıyacak birşeydi.

Aklını başına getirmek ister gibi kafasını salladı. Fakat hiçbir anormallik hissetmiyordu. Sakın bir hafıza kaybına filân uğramasın... Farkına varmadan bir yere gitti de hatırlamıyor mu? Ama imkân yok, aradan ancak birkaç dakika geçmiş olabilir, yahu!..

Şoseye çıktı. Ne tarafa gideceğini bilmiyordu. Yol dümdüzdü. Her iki istikamette de en aşağı beşer yüz metre görebiliyordu, fakat görünürde hiç kimse yoktu. Maamafih yolun kenarındaki kavakların arkasında kalan arazi ekilmiş olduğuna göre civarda bir köy, bir çiftlik olması lâzımdı. Belki de ağaçların arkasında kaldığı için göremiyordu. Mister Borden'in evini. Belki, şu çitin ucuna kadar giderse...

Yolun ortasına çıktığı zaman, bir motor sesi işitti. Fakat arabanın kendini göremiyordu. Herhalde yolun ilerisini görmesine mâni olan tatlı meyilli sırtın henüz arkasındaydı. Ama bukadar mesafeden duyulması için motorun, lokomotif gibi gürültü yapması lâzımdı. Yolun karşı tarafına geçti. Tekrar baktığı zaman araba meydana çıkmıştı. Şoförden en yakın çiftliğin adını, hattâ belki Borden'in evini öğrenebilirdi.

Gelen araba eski bir Ford arabasıydı. Bundan daha külüstürünü de bulmak mümkün olamazdı. Tatlı meyilli sırtı bile binbir müşkülâtla çıkmış gibi, öksürerek, tıksırarak ilerliyordu. Araba yaklaşınca Tom yolun üzerine çıktı ve işaret etti. Ford bir iki kere daha aksırdı ve Tom'un hizasına gelince durdu. Şoför pencerenin manivelâ kolunu çevirdi. Hoş, bu işi neden yaptığını Tom pek anlayamadı, zira pencerenin zaten camı yoktu.

— Bir yere gidecekseniz sizi arabayla atıvereyim.

Tom arabanın basamağına çıkarak, sesini işittirebilmek için arabanın içine eğildi:

— Galiba yolumu kaybettim. Mister Borden'in köşkünün ne tarafta olduğunu biliyor musunuz?

Çiftçi kılıklı herif uzun uzun düşündü; alnını kırıştırdı:

— Bilemedim! dedi. Bu ismi ilk defa işitiyorum. Fakat bu yol üzerinde böyle bir adamın çiftliği yok. Ama belki öte tarafta vardır. Ben herkesi tanımam tabii...

— Çiftlik değil, kocaman bir köşk. Bu yol nereye gider, Grinvil'e mi?

— Evet. Grinvil on beş kilometre filân çeker. Ben de oraya gidiyorum zaten. İsterseniz sizi oraya bırakayım. Belki orada Mister Borden'in adresini de öğrenirsiniz.

— Sağ olun!

Tom köhne arabaya atladı. Çiftçi onun tarafına doğru eğildi, pencerenin kolunu çevirerek olmayan camı kaldırdı:

— Açık bırakırsam cereyan yapıyor, dedi.

Araba, sanki her tarafı ayrı ayrı sallanarak büyük bir gürültüyle hareket etti, bir iki kere daha sarsıldı, yola düzüldü. Gittikleri sürate göre, bu dümdüz yolda kendilerini Grinvil'den ayıran on beş kilometreyi ancak yarım saatte alabilirlerdi. Tom, külüstür arabanın yarım saat devamlı çalışabileceğine de inanmıyordu.

Grinvil'e vardıktan sonra, yemeğe yetişemezdi. En iyisi köşke telefon edip patronun merakını gidermek, yemeği kasabada yedikten sonra bir taksi bulup köşke gitmekti. Saat dokuza kadar köşke varabilirdi. Böylece füzenin Ay'a varışını da kaçırmamış olurdu. Maamafih, başına gelenleri Mister Borden'e nasıl anlatacaktı? Gülerlerdi adama... Ancak şöyle bir yürüyüşe çıktığını ve yolunu kaybettiğini söyleyebilirdi. Gene de pek budala, pek beceriksiz görünecekti ama, başka çaresi yoktu. Bilhassa patronun, böyle ani hafıza inkıtalarına uğradığını bilmesi hiç te işine gelmezdi.

Otomobil karınca kararınca, fıkırdaya fıkırdaya ilerliyordu. Şoför gevezeliğe meraklı değildi. Tom buna memnun oldu. Sesini duyurmak için avazı çıktığı kadar bağırmaktansa, vaziyetini düşünmeyi tercih ediyordu.

Borden'in malikânesinin civarda tanınmış olması icap ederdi. Bu köhne dört teker'in sahibi, bu yol boyunca oturan herkesi tanıyorsa Borden'den bahsedildiğini duymuş olmalıydı. Borden'in köşkü Girinvil'den on beş kilometre kadar uzaktı. Kasabanın öte tarafında olduğu kabul edilse bile

kendine geldiği yerden azami otuz kilometre mesafede olacaktı.

Kasabanın ilk evlerine vardığı zaman Tom saatine baktı: 7:35... Gözleriyle kasabada bir saat aradı. Nihayet bir mağazanın önünde bir reklâm saati gördü. Kendi saatiyle kontrol etti. Doğruydu. Öyleyse saati bir müddet durup, sonra tekrar işlemeye başlamıştı.

Şehrin merkezine gelince Tom arabadan inerek şoföre teşekkür etti. Köşe başındaki bir dükkâna doğru yürüdü. Dükkâna girince doğrudan doğruya umumi telefon kabinesine gitti ve mihaniki bir hareketle rehberi alarak Borden'in ismini aradı.

Hayret! Rehberde Borden yoktu...

Birden Borden'in numarasını bildiğini hatırladı. Nasıl olup da dalga geçmiş ve rehbere bakmağa lüzum görmüştü? Borden'in numarası unutulmıyacak numaralardandı: 111. Hattâ ilk öğrendiği zaman patronun böyle orijinal bir numara alabilmek için piston filân yaptırdığını zannetmişti.

Ahizeyi eline aldı, cebinden bozuk para çıkardı. Fakat makinenin para atacak deliği yoktu. «Herhalde eski bir model!» diye düşündü. Belki de Grinvil'in telefonu otomatik değildi.

Ahizeyi kulağına götürdü. Bir ses, herhalde santralci kız:

— Buyurun! dedi.

— 111 i verir misiniz?

— Grinvil'de böyle bir numara yoktur efendim...

Tom ne söyleyeceğini şaşırdı. Nasıl olur yahu? Bö le numara unutulur, başka numara ile karıştırılır mı? Emindi numaradan. Öyleyse?

— Şu halde bana Mister L. A. Borden'in numarasını verebilir misiniz? Benim aklımda 111 diye kalmış. Demek yanılıyorum.

— Bir saniye efendim... Bu isimde bir abonemiz yok efendim.

— Nasıl olur? Ben kendisiyle kaç kere konuştum. Hem de bu numarada...

— Maalesef efendim, bu isimde bir abonemiz yoktur.

Telefon kapandı. Tom âhizeyi bıraktı. Duyduklarına inanamıyordu. Tekrar tekrar rehbere baktı. Fakat aradığı isim rehberde katiyen yoktu. Köşke Üç - Meşe dediklerini hatırladı rehberde böyle bir isim de yoktu. Birdenbire aklına geldi: Rehberin kapağına baktı. Grinvil, N. Y. Acaba başka bir Grinvil'de miydi? Ama Nevyork eyaletinde iki tane Grinvil olamaz ki! Rehberin tarihine baktı: 1956.

Vay anasını!

Borden'in rehberde bulunmamasına akıl erdiremiyordu. Hani utanmasa rehberi sahife sahife arayacak, alfabe sırasına göre yazılmış olması lâzım gelen ismin, bir hata eseri olarak başka bir yere karışıp karışmadığına bakacaktı.

Kabineden çıktı, tezgâha gitti. Tezgâhın arkasında gözlüklü, kır saçlı bir adam içki bardaklarını kuruluyordu.

— Buyurun!

— Bana bir koka - sitron verir misiniz?

Adam içkiyi hazırladı. Tezgâhın üzerine koydu. Tom herife birçok sual sormak istiyordu ama, nereden başlayacağını bilmiyor, adamı ürkütmekten korkuyordu.

— Bu akşam hava ne güzel, dedi dükkâncı...

Tom başını salladı.

Borden'lerin köşkünü nasıl bulacaktı? Bu gidişle bulsa bile geç olacak, füzeyi kaçıracaktı. Saatine baktı sekiz olmuştu. Gözleriyle dükkânda yiyecek birşeyler aradı, sandöviç filân gibi... Fakat yoktu. İçkisini bir dikişte bitirdi. Ce binden bir yirmi beş sentlik çıkardı ve tezgâhın üzerine attı.

Para tezgâhın üzerinde madenî bir ses çıkardı. Bir bardağı kurulamakla meşgul olan dükkâncı ani bir şaşkınlıkla sıçradı, elindeki bardağı düşürdü. Gözlüğünün arkasından, hayretten büyüyen gözlerle paraya baktı. Donakalmıştı. Birdenbire canlandı. Bir sağa, bir sola baktı. Kırılan bardağı unutmuştu. Titreyen elleriyle parayı kavradı, dikkatle evirdi, çevirdi. Sonra Tom'a dönerek hem korkudan, hem sevinçten titreyen bir sesle:

— Şahane! dedi. Hem de az kullanılmış, 1928 baskısı.

Sesini iyice alçaltarak:

— Sizi... kim gönderdi? diye sordu.

Tom gözlerini kapadı. İkisinden biri oynatmıştı. Ya kendisi, yahut bu herif! Kendi başına, izah edemediği birtakım hâdiseler gelmemiş olsa, bu adamın deli olduğuna derhal hükmedecekti. Fakat bu durumda emin değildi.

— Sizi kim gönderdi?

— Kimse.

Adam anlarmış gibi sırıttı:

— Söylemek istemiyorsunuz, dedi. Herhalde K. dır. Ama mühim değil. Ben tehlikeyi göze alıyorum. Bin kredi vereceğim size...

Tom cevap vermedi.

— Bin beş yüz vereyim...

Tom gene cevap vermedi. Herifin ne söylemek istediğini bile anlamıyor, cevap vermemeği tercih ediyordu.

— Vallahi iki binden yukarı çıkamam. Biliyorum, daha fazla eder ama, ben bundan fazla veremem. Eğer karım...

— Pekâlâ, öyle olsun...

Herif parayı bir hazine saklarmış gibi, derhal cebine indirdi. Elinden düşürüp kırdığı bardağın parçalarının üzerine basarak, tuzla buz ettiğinin farkına varmadan, kasaya gitti. Bir sürü kâğıt para aldı. Saydı ve bir deste ayırarak getirdi. Tom'un önüne tezgâha bıraktı.

— İki bin, dedi. Beni bir hayli sarsacak ama, değer.

Tom kâğıt paraları aldı. En üsttekine gözü takıldı: Banknotun üstünde George Washington'un malûm resmi vardı. Köşelerinde 100 rakkamı yazılıydı, fakat portrenin altında yazı ile (İki yüz kredi) ibaresi vardı.

Tom: «Allah Allah! Nasıl olur yahu!» diye düşündü.

Washington'un portresi yalnız bir dolarlık banknotlarda değil miydi?

Fakat burada başka türlü ise...

Kendini tuttu. Burada mı o? O da ne demek? Saçmalamaya başlamıştı. Burası başka bir memleket miydi yani? Hem de paraların üzerindeki resim, âşina olduğu Washington'un resmi...

Tekrar paraya baktı. Diğer yanları okudu. Amerika Birleşik Devletleri, Devlet Bankası...

Banknot yeni değildi. Hakikî görünüyor, mûtad filigranları da havi bulunuyordu. Mavi mürekkeple seri numarası, portrenin sağında da (1935 baskısı) ibaresi vardı. Altında bir imza: Fred M. Vinson - Hazine Bakanı.

Tom elindeki banknot destesini ikiye katladı, cebine koydu.

Adam:

— Oldu... Oldu değil mi? diye sordu. Ajan değilsin ya? Hani ajansanız, cürmümeşhut halinde yakaladınız beni. Öyleyse derhal tevkif edin, olsun bitsin. Anlıyorsunuz ya, tehlikeyi göze aldım, kumar oynadım. Yanıldımsa beni daha fazla batırmağa çalışmayın.

— Yok canım... Mesele kapandı. Bana bir koka - sitron daha verir misiniz?

Patron alelacele içkiyi getirdi, mahcup bir tavırla gülerek Tom'un önüne koydu. Sonra bir süpürge alarak cam kırıklarını temizlemeğe başladı. Tom, içkisini yudum yudum içiyor, düşünmeğe çalışıyordu. Kafasının içi karmakarışık fikirlerle dönme dolap gibi olmuştu. Bir türlü kendini toparlayamıyor, neye uğradığını anlıyamıyordu.

Patron süpürmeyi bitirince:

— Size bir iki şey sormak istiyorum, dedi. Bu sualler size belki biraz mantıksız gelecek ama benim bir bildiğim var, onun için soruyorum. Sualler size pek aptalca görünse bile siz gene cevap verin.

— Ne gibi sualler bunlar?

— Meselâ: bugünün tarihi.

— 10 Haziran 1956.

— İsa'nın doğuşundan sonra mı?

— Gayet tabiî.

— Nevyork eyaletinin Grinvil kasabasında mıyız?

— Evet. Yoksa bilmiyor musunuz?

— Müsaade edin. Sualleri ben soracağım. Bu eyalette iki tane Grinvil yok değil mi?

— Zannetmem.

— Burada büyük bir malikânesi olan L. A. Borden isminde bir adam tanıyor musunuz?

— Hayır. Maamafih, ben herkesi tanımam tabii.

— Peki. Borden mecmualarını duydunuz mu?

— Tabii. Satıyoruz bile... İşte Temmuz sayıları şu rafın üzerinde.

— Ya, Ay'a giden füze?.. Bu akşam mı varacak?

Adam kaşlarını çattı:

— Bu sualinizi anlayamadım, dedi. Bu akşam mı varacaktan kastınız ne? Zaten her akşam bu saatlerde filân geliyor. Birkaç dakikaya kadar müşteriler bile gelir. Umumiyetle otele giderken uğrar bir iki kadeh içerler.

Bu son suale kadar aldığı cevaplar pek te fena değildi. Fakat... Tom gözlerini kapadı, bir iki saniye sonra açtı. Dükkâncı hâlâ karşısındaydı, endişe ile ona bakıyordu:

— Rahatsız mısınız? Birşeyiniz mi var?

— Hayır, hayır! Birşeyim yok.

Hakikaten birşeyi olmamasını canı gönülden istiyordu. Bu karışıklık içinde güvenebileceği, âşina olduğu birşey, herhangi birşey arıyordu. Kalktı. Mecmuaların bulunduğu rafa gitti. Kendi idare ettiği mecmuayı (Harikulâde Maceralar) ı aldı. Temmuz sayısının kapağını derhal tanıdı. Aynen...

Yok canım, tamamiyle aynı değildi. Ama aynı olmayan neydi?

Kapakta evvelce maketini gördüğü resim vardı. Vardı ama, sanki mevzuun işlenişinde ilâve birşeyler de vardı. Daha iyi, daha canlıydı. Harper'in üslûbu belli oluyordu, ama Resim Harper'den ders almış, fakat daha iyi bir ressam olan birinin elinden çıkmış gibiydi. Üslûp Harper'in ama resim, yok canım resimde fazla birşey var...

Kapaktaki kız, şeffaf feza üniformasıyla, makettekinden kat kat daha güzel, daha cazipti. Kızı takip eden canavara gelince...

Tom ürperdi.

Canavar zahiren makettekinin aynıydı. Fakat ne olduğu

pek anlaşılmayan müthiş bir fark vardı arada. Bu farkı bir türlü teşhis edemiyordu. Zaten orası pek mühim değildi... Resmin altında Harper'in imzası vardı.

Gözü mecmuanın alt köşesindeki fiyata ilişti: mecmuanın fiyatı 20 sent değil, 2 Cr. idi. Yani iki kredi...

(Şık Bayan) mecmuasına baktı: o da 2 Cr. Yani iki kredi.

Mecmuaları cebine attı. Tenha bir yere gidip, tek başına bu mecmuaları karıştırmak, son harfine kadar okumak, tetkik etmek istiyordu. Fakat mecmuaların parasını vermeliydi. İki, iki daha dört ederdi. Dört kredi de neydi be? Dükkâncı ona 25 sentlik adî bir para için iki bin kredi vermiş, ayrıca bunun hakikî kıymetinin daha fazla olduğunu söylemişti. Bu paranın çok kıymetli birşey olması lâzımdı. Bunu tahkik etmeğe karar verdi.

Mecmualar kredinin değeri hakkında daha katî bir fikir veriyordu. Demek ki bir kredi takriben on sente tekabül ediyordu. Bu hesap doğru ise, patron ancak bir tek 25 sent mukabilinde iki yüz dolar tutarında bir para vermişti. Yani bire sekiz yüz! Vay canına!

. Tezgâha döndü, cebindeki bozuk paralar arasından bir yarım dolarlık buldu. Bunu görünce patron ne yapacaktı acaba? Vâkıa daha ihtiyatlı davranması fena olmazdı ama. mecmuanın kapağını, bildiği makete hem benzeyen, hem de benzemeyen resmi gördükten sonra, biraz kayıtsızlaşmıştı.

Yarım doları tezgâhın üzerine attı.

— Bu iki mecmuayı alıyorum, dedi. Koka - sitronların hesabını da buradan alın.

Patronun paraya uzattığı eli, okadar titriyordu ki, parayı parmaklarının arasına alamıyordu. Belki bu hareketi yüzünden bu adamın bin türlü sualine maruz kalacaktı. Halbuki bir an evvel gitmek istiyordu.

— Üstü sizde kalsın, dedi. Bana verdiğiniz miktar için. hem 25 sentliği, hem yarım doları alabilirsiniz.

Döndü.- Dükkânın kapısına yürümek üzereyken dehşetle durdu... Olduğu yerde dondu kaldı...

Kapıdan birşey giriyordu.

İnsan olmayan, insana benzemekten çok uzak birşey...

Kapıdan girerken eğilmek mecburiyetinde kalan. İki metreden bir hayli uzun birşey...

Elleri, ayakları ve yüzü müstesna, bütün vücudu kırmızı bir postla kaplı birşey...

Bu şeyin tüylü olmayan uzuvları da kıpkırmızıydı ve yılan derisi gibi pul puldu. Gözleri, bebeksiz iki beyazdan ibaretti. Burnu yoktu, ama bir sürü dişi vardı.

O esnada bir el Tom'un koluna yapıştı. Dükkâncı idi tutan... Bir taraftan da cırtlak bir sesle bağırıyordu:

— 1943! 1943 parası verdi! Casus! Arkturus'lu! Tut. Kamerli! Tut, Öldür! Ez kafasını!...

Kırmızı canavar kapıda durakalmıştı. Birdenbire kulakları yırtarcasına keskin bir ıslıkla, ve korkunç bir kâbustan fırlayan bir dehşet mahlûku gibi Tom'un üzerine saldırdı. Kızıl dudaklarının arasından beş santimetre uzunluğunda köpek dişleri görünüyor, ağzı bir mağara gibi açılıyordu.

Dükkâncı mütemadiyen:

— Öldür! Öldür! Ez kafasını! diye bağırıyordu.

Şaşkınlıktan ağzı açık kalan Tom'un sırtına atlamış, kolunu boğazına takmış sanki boğmağa çalışıyordu. Fakat karşıdan gelen mahlûkun dehşeti karşısında Tom onu hissetmiyordu bile. Kırmızı canavar birkaç metre yakınına gelince can havliyle kendini toparladı, döndü, dükkânın arkasına doğru koşmağa başladı. Yolda dükkâncıyı bir omuz hareketiyle tezgâha çarptı. Kırılan bir camekânın şangırtısı arasında, adamın feryadını işitti.

Dükkânın arka kapısı olup olmadığını bilmiyordu. Fakat olması lâzımdı.

Olması lâzımdı. Yoksa hapı yutmuştu.

III

VURUN CASUSU

Kapı vardı.

Can havliyle kapıyı açtı, tam çıkarken yakasından bir el yakaladı. Asıldı. Tom, ceketinin yırtılmakta olduğunu his-

setti. Kapıyı çekerek fırladı. Müthiş bir uluma duydu, arkasında... Bu ne insan, ne de hayvan sesiydi. Fakat Tom arkasına bakmadı. Son süratle koşmağa başladı.

Yüz metre kadar ancak koşmuştu ki, arkasından bir silâh patladı. Koluna birşey çarpmış gibi oldu. Döndü, bir saniye arkasına baktı: kırmızı canavar hâlâ peşindeydi, fakat uzun bacaklarına rağmen pek acemice koşuyor, süratle yol alamıyordu. Patron da dükkânın arka kapısında durmuş, elinde kocaman bir tabanca tutuyordu.

Tom, dar bir sokağa atılırken tabanca bir daha patladı. Fakat kurşun isabet etmedi. Tom, bir çıkmaz sokağa girdiğini görerek dehşetle irkildi. Fakat binalardan birinin açık kapısını gördü. Daldı ve kapıyı arkasından kapattı.

Bir an nefesini toplamağa çalışarak karanlıkta bekledi. Bir merdiven üst katlara çıkıyordu. Öte tarafta bir koridor ve koridorun ucunda bir diğer kapı vardı. Sokakta bağırışmalar ve ayak sesleri duyuluyordu. Dışarda birisi, girdiği kapıyı yumruklamağa, tekmelemeğe başladı. Daha fazla duramazdı. Bir hamlede koridoru aştı, diğer kapıya vardı. Kendini başka bir sokakta buldu.

Koşmadan fakat hızlı adımlarla ana caddeye doğru yürüdü. Fakat kalabalık ana caddenin mi, yoksa arka sokakların mı daha az tehlikeli olacağına karar veremiyordu. Karanlık bir yerde bir ağacın arkasına siper aldı, caddeyi tetkik etmeğe başladı.

İlk bakışta cadde, bildiği herhangi bir küçük şehir caddesinden farksızdı.

Birdenbire gözüne, kol kola ilerleyen iki kırmızı canavar ilişti. Bunlar dükkânda gördüğünden daha iriydi. Bu canavarların manzarası başlı başına bir muamma idi. Fakat caddede kimsenin onlara aldırmaması herkesi tabiî görmesi Tom'u çileden çıkarıyordu.

«Bura» da bulunmasıl?

Peki ama: «Bura» sı neresi?

Yeni Dünyalardaki hayalî maceraları anlatan mecmualarda bile rastlanamayacak korkunç mahlûkların insan

olarak dirsek tokuşturmasının bukadar tabiî görüldüğü bu çılgın kâinat neydi?

Neydi bu çılgın kâinat ki, yirmi beş sent mukabilinde iki yüz dolar alıyor ve yarım dolar hedlye edince vahşi ölüm tehlikeleriyle karşılaşıyordunuz? Halbuki kredi banknotları da George Washington'un resimlerini taşıyor ve normal tarihli görünüyordu.

Üstelik burada (Harikulâde Maceralar) ve (Şık Bayan) mecmualarından tefrik edilemiyecek mecmualar bulunması ne demekti?

Öyle bir kâinat ki Harold Lloyd'un filmlerinde görülen eski Ford'larla, seyyareler arası seyahatler aynı zamanda bulunabiliyor... Seyyareler arası seyyahatin mevcut olduğu muhakkaktı. Bu kırmızı tüylü canavarlar yeryüzü mahlûkları değildi. Olamazdı. Dükkâncıya füzeyi sorduğu zaman «Her gün geliyor» dememiş miydi?

Hem de üstüne çullanmadan evvel aynı dükkâncı:

— Casus! Arkturus'lu! diye bağırmıştı... Ama böyle şey olamazdı be! Arkturus, bilmem kaç ışık senesi mesafede. Hâlâ eski Fordların mevcut olduğu bir medeniyet farzedelim ki Ay'a kadar gidebilir, ama Arkturus'a! İmkânı yok, yahu!

Dükkâncı, kırmızı canavara «Kamerli» diye hitap etmişti. Bu, Ay mahlûklarına verilen bir isim miydi? Yoksa sadece bir şahıs ismi miydi? «Her akşam bu saatlerde geliyor, müşteriler buraya uğrar» derken, bu iki buçuk metrelik mahlûkları mı kastediyordu?

Tom omuzunun acıdığını hissetti. Yapışkan ve sıcak bir mayi kolunu ıslatmıştı. Baktı. Spor ceketinin kolu kana bulanmıştı. Karanlıkta kendi kanını kırmızıdan ziyade siyah gibi görüyordu. Yarasını sarması, bu kanı dindirmesi lâzımdı.

Bir polis memuru bulsa?.. Ama bu acaip dünyada polis memuru nerede bulunur? Haydi bir polis buldu diyelim, ona ne söyliyecek? Teslim olup hakikati mi anlatacak? Fakat hakikat nedir?

— Siz hepiniz yanılıyorsunuz! Biz hali hazırda Arz üzerinde Amerika Birleşik Devletleri, Nevyork eyaletinin Grin-

vil şehrindeyiz. Sene 1956. Haziran ayı. Seyyareler arası seyahatler henüz mümkün değildir. Ay'a gidecek ilk füzeyi bugün attılar. Para birimi kredi değil, dolardır. Kredi banknotlarının üzerinde Washington'un resmi ve Fred M. Winson'un imzası bulunması birşey değiştirmez. Sokaklarda dolaşıp duran bu kırmızı renkli canavarlar mevcut olamaz. Bu civarlarda bir yerde L. A. Borden isminde zengin bir adam oturur. Onu bulmama yardım edin!

Bir polis memuru buldu diyelim, ona bunları mı söyliyecek?

Bu, olacak şey değildi. O âna kadar şahit olduğu şeylere bakılırsa, «Bura» da bir tek adam bile böyle bir masala inanmazdı. Böyle bir teşebbüste bulunmadan önce, bu acaip yer hakkında daha etraflı bir bilgi sahibi olması faydalı olacaktı.

Uzakta bir yerde canavar düdükleri öttü. Ses gittikçe yaklaşıyordu. Eğer bu canavar düdükleri burada da, onun geldiği yerdeki mânayı ifade ediyorsa; polis birinin peşine düşmüş demekti.

Kimin?

Kimin olacak? Herhalde onun: Tom Karper'in...

Ceketinin kolundaki kanı düşünerek ana caddeye çıkmamağa karar verdi. Üzerinde bulunduğu küçük sokağın karşı kaldırımına geçti. Oradan, daha karanlık bir arka sokağa saptı.

Canavar düdükleri iyice yaklaşmıştı. Bir polis arabası, baş döndürücü bir süratle evvelce bulunduğu sokağa saptı. Tok karanlıkta bir kapı ağzına büzülmüştü. Hakikaten onu arıyorlardı galiba! Ama nasıl tahkik etmeli? Kendini tehlikeye atmaktansa şimdilik bir yere sığınmak, kanlı ve yırtık elbiseyi defetmek, yarasını sarmak daha muvafık olurdu.

Biraz ilerde gözüne bir tabelâ ilişti: Kiralık odalar. Etrafına baktı. Yol tenhaydı, gelen giden yoktu. Tabelânın asılı bulunduğu bina, zemin katı yol seviyesinde, tuğla bir binaydı, Tom kapıya sokularak içeriye bir göz attı. Antrede kimseyi göremedi. Yavaşça kapıyı araladı, içeri süzüldü ve gürültüsüzce kapadı. Ayaklarının ucuna basarak müracaat

ofisine doğru yürüdü. Anahtarların ve müşteri mektuplarının bulunduğu göze baktı. Tezgâhın üzerinden uzanarak salla pati bir anahtar aldı: 201 numara...

Gene ayak uçlarına basarak yavaş yavaş merdivenleri çıktı. Basamaklar kalın bir kilimle kaplıydı, ayak sesi duyulmuyordu. 201 numaralı odayı buldu. Açtı ve içeri girdi. Bu odanın müşterisi yarım saate kadar gelmezse belki muvaffak olabilirdi.

Elektriği yaktı. Derhal ceketini ve gömleğini çıkardı. Yarasını muayene etti. Yara derin değildi, enfeksiyon yapmadan sarar ve meşgul olursa çabuk atlatılabilirdi. Gardrobu karıştırarak, oda sahibinin gömleklerinin kendisine uyup uymadığını kontrol etti. Gömlekler biraz bol geliyordu. ama, giyebilirdi. Kendi gömleğini yırtarak sargı yaptı ve kolunu sıkıca sardı. Beyaz gömleğinin rengine tamamiyle zıt bir mavi gömlek seçerek giydi. Koyu renk bir elbise seçti, bir de şapka aldı. Şapka başına boldu ama içine biraz kâğıt sıkıştırarak onu idare etti.

Aldığı şeylerin kıymetini tahmin ederek masanın üzerine beş yüz kredi bıraktı. Kendi elbiselerini de bir gazete kâğıdına sardı. Kapıyı açtı, etrafı dinledi. Ses seda yoktu. Geldiği gibi yavaşça inerek, sokağa çıktı. Ana caddeye doğru ilerlemeğe başladı.

Şimdi nisbeten emniyette sayılırdı. Dükkâna girdiği zaman üzerinde açık renk bir elbise olduğuna ve başı açık bulunduğuna göre polis o tarife uygun bir adam arayacaktı. Kırmızı canavar yakasına yapıştığı zaman ceketinin yırtıldığını ve kaçarken yaralandığını da dükkâncı derhal farketmişti.

Kimseyle konuşmağa cesaret edemezdi. Bir gaf yapmak ihtimali vardı. 1943 baskılı bir yarım dolar, casustur diye öldürülmesini icap ettiriyorsa, ağızdan çıkacak herhangi bir söz başına kimbilir ne belâlar açabilirdi.

Ana caddeye yaklaşmıştı. Elindeki paketi yol üzerinde gözüne ilişen bir çöp kutusuna attı. Geceyi geçirecek bir yer bulmağa karar verdi. Caddeye çıktığı zaman, ilk girdiği dükkânın aksi istikametine yürüdü. Bir manifaturacı, bir

kuyumcu, iki ay evvel Nevyork'ta gördüğü bir filmi oynatan bir sinema, bir pasta salonu...

Herşey normal görünüyordu. Bir an herşeyin hakikaten normal olabileceğini, belki kendi şuurunda bir kusur bulunduğunu düşündü. Belki dükkâncı kafadan çatlaktı, belki kırmızı canavarların da mantıkî bir şekilde izah edilmesi mümkündü.

Bir gazete bayiinin önüne geldi. Günlük gazeteler üstüste asılmıştı, birkaç kişi merakla tetkik ediyordu. Tom da sokuldu. İlk bakışta gazeteler de normal görünüyordu. Fakat gözü bir başlığa takılınca, Tom başından aşağı buz gibi bir duş yapmışa döndü:

ARKTURUSLULAR MERİH'E BASKIN YAPARAK KAPİ'Yİ TAHRİP ETTİLER.

Gafil avlanan Arzlılar büyük zayiat verdi. Dopel, «intikam alacağım» diyor.

Tom gazetenin tarihine baktı: o günkü Nevyork Times harflerini, manşetini kendi malıymış gibi tanıdığı Nevyork Times!... Bir gazete aldı. Bayie bir yüz kredilik banknot uzattı. Herif dosan dokuz kredi iade etti. Tom gazeteyi cebine yerleştirdi. Süratli adımlarla uzaklaştı.

Kolayca bir otel buldu. Mûtad fişi, kendi isim ve adresini vererek doldurdu. Otelde komi yoktu. Anahtarını vererek odasını tarif ettiler. Odasına girip kapıyı kilitledikten sonra, derin bir nefes aldı.

Nihayet, nisbeten emniyette sayılırdı.

Mecmuaları ve gazeteyi yatağın üzerine bıraktı. Şapkasını ve ceketini askıya asarken, kapının yanında, duvarda, on beş santimetre çapında daire şeklinde bir kumaş gözüne ilişti. Dairenin ortasında iki düğme vardı. «Bir radyo olmalı» diye düşündü. Düğmelerden birini çevirdi. Cihazdan hafif bir ses işitildi. Diğer düğmeyle istasyon ayarı yapın-

ca, radyodan bir caz müziği gelmeğe başladı. Orkestrayı Beni Gudmen'e benzetti. Fakat çaldıkları parçayı hatırlamıyordu.

Yatağa uzandı. Evvelâ kendi mecmuasını aldı ve gittikçe artan bir hayretle hem gördüğü bir makete aynen benzeyen, hem de tamamen başka olan kapağı tetkike koyuldu. Birdenbire aklına birşey geldi. Pürtelâş mecmuanın baş sahifesini açtı. Alt tarafta küçük puntolarla:

Borden Yayınevi tarafından işletilir.
Sahibi: L. A. Borden
Yazı işleri müdürü: Tom Karper

yazılıydı.

Ferahlayarak bir nefes aldı. Bu kâinat neresi olursa olsun, onun da bir yeri vardı burada... O da bu kâinatta idi. Borden de mecmualarını muhafaza ediyordu, fakat Grinvil'deki evine ne olmuştu acaba? Sanki 10 Haziran 1956 tarihinde saat yedi sularında ev birdenbire sırra kadem basmıştı. Yepyeni bir merakla (Şık Bayan) mecmuasını açtı. Şüphe yoktu. Onun da yazı işleri müdürü Bati Hadley'di. Yalnız bir nokta hayretini mucip oldu: mecmuanın üzerinde «Borden Yayınevi tarafından neşredilir» yazılıydı. Halbuki bu son sayının, eski naşirinin ismiyle çıkması icap ediyordu. Çünkü Borden mecmuayı satın alalı daha birkaç gün olmuştu. Temmuz sayısı, satıştan evvel hazırlanmış ve baskıya verilmiş olduğu için eski sahibinin ismini muhafazaya karar vermişlerdi.

Bununla beraber içinde bulunduğu kâinat ne olursa olsun, Beti Hadley'in de bu kâinatta var olması Tom için büyük bir teselli menbaı idi. İçini çekti. Beti Hadley bu kâinatta mevcut bulundukça, kırmızı canavarlara rağmen, burası hiç te korkunç sayılmazdı.

Kendisi de halen eski mecmuasının yazı işleri müdürü bulunduğu mevki ve gelir sahibi bir adam olduğuna göre mesele basitleşiyordu. Ama parasını dolar yerine kredi vahidi üzerinden alacakmış. Vız gelir!

Radyodaki müzik birdenbire kesildi; heyecanlı bir ses:

— Sayın dinleyiciler! diye başladı. Şimdi özel haber bültenimizi veriyoruz: Grinvil ve civarı sâkinlerine ikinci ihtar! Yarım saat evvel haber verilen Arkturus casusu henüz ele geçirilmemiştir. Bütün garlar, şoseler ve feza limanları gayet sıkı bir kontrol altında bulunmaktadır. Araştırmaların devam ettiği müddetçe bütün vatandaşların müteyakkız bulunmalarını tavsiye ederiz. Bilhassa, silâhsız sokağa çıkmayınız. En ufak şüphede tereddüt etmeden ateş ediniz. Bazı yanlışlıklar olacağından şüphe etmiyoruz, fakat tekrar edelim ki yüz şüpheli masumun ölümü, birkaç milyon Arzlının ölümünden evlâdır.

Radyo ihtarını katî şekilde tekrar ediyordu:

— ... En ufak şüphede derhal ateş ediniz. Casusun tarifini tekrar ediyoruz: Takriben bir yetmiş beş boyunda, 80 kilo civarında, üzerinde bej spor elbise, açık spor yakalı beyaz gömlek var; şapkasız. Elâ gözlü, dalgalı kumral saçlı, otuz yaşlarında...

Tom rahat bir nefes aldı. Kıyafet değiştirdiğini henüz haber almamışlardı. Yarasından da bahsedilmiyordu. Tarif oldukça isabetliydi. Ama kıyafet değiştirdiğine ve yaralı olduğuna işaret edilmedikçe tahlikede sayılmazdı. Fakat, elbisesini yürüttüğü adam, odasına gelir de hırsızlığın farkına varırsa o zaman işler çatallaşacaktı. Vâkıa Tom 500 kredi bırakmıştı herife ama, adam radyoyu dinlediyse derhal vaziyeti ihbar edecekti. Tom parayı bıraktığına pişman oldu: alelâde bir hırsız çaldığı eşyanın parasını bırakmaz. Para bırakacağına daha başka şeyler de alarak bunun adî bir hırsızlık vakası olduğu intibaını uyandırması lâzım değil miydi? Tom hata etmişti, oraya para bırakmamalı ve hattâ gardroptaki üç elbiseyi birden bir valize koyarak almalıydı. O zaman polis hangi elbiseyi giydiğini bilmediği için araştırma zorlaşacaktı. Halbuki şimdi, sırtındaki elbisenin tam tarifini bulabilirlerdi.

Amma baş belâsı yere düşmüştü yahu!..

En ufak bir şüphe karşısında derhal ateş edin!

Vay anasını!

Bir de polise müracaat edip, teslim olmayı düşünmüştü ha! Allah saklasın.

Artık polise müracaat mevzubahis olamazdı. Evvelce «Acaba vaziyetimi anlatabilecek miyim?» diye bir sual vardı zihninde, şimdi bu sual değişiyor, «İzah etmek fırsatını bulacak mıyım?» şekline giriyordu. Radyonun, en ufak bir şüphe karşısında ateş edin, demesine bakılırsa o fırsatı bulamıyacaktı. Garların ve yolların tutulmuş olmasına rağmen bir an evvel Nevyork'a dönmesi lâzımdı. Fakat orada ne bulacaktı? Buradaki gibi alelacaip bir âlem mi, yoksa bildiği eski Nevyork'u mu? Orasını Allah bilir.

— Acaba oynattım mı?

Eğer hakikaten oynattıysa, bugüne kadar misli görülmemiş bir delilikti. Eğer kendisi deli ise hangi kâinat hakikattı? O güne kadar yaşadığı kâinat mı, yoksa damdan düşercesine içine yuvarlandığı şimdiki kâinat mı? Şimdiki kâinat hakikatse, bu akşam saat yediye kadar yaşadığını zannettiği hayat sahte hâtıralardan ibaretse, bu hengâmede onun durumu neydi? Bu şerait onu hakikaten Arkturus casusu mu yapardı?

Bu faraziye, herhangi bir faraziyeden daha imkânsız değildi.

Koridorda ayak sesleri duyuldu. Sert adımlarla yürüyen birkaç kişi tam onun kapısının önünde durdular. Kapı vuruldu.

Kaba bir ses:

— Polis! dedi. Açın!

IV

MANHATTANIN HALİ

Tom kafasını zehir gibi çalıştırıyordu.

Radyo, her evde araştırma yapıldığını söylemişti. Polis otele gelince, son müşteri olan ona da gelecekti tabii... Ondan şüphelenmelerine başka sebep olamazdı. Üstünü

ararlarsa? Kalan parasını, bozukluğunu alelacele mendilin içine boşalttı. Bağladı.

Dışardan kapıya tekrar vurdular. Tom açık pencereden uzanarak mendili pencerenin dışına, kornişin tâ kenarına koydu. Kapıyı açtı.

İkisi üniformalı üç adam vardı kapıda... Üniformalı memurların elinde tabanca vardı. Üçncü adam:

— Affedersiniz, dedi. Alelâde bir tahkik için geldik: haberleri duymuşsunuzdur.

— Gayet tabiî. Buyurun.

Bu davet lüzumsuzdu, herifler zaten odaya girmişlerdi. Düşman yuvasına düşmüş gibi dört tarafı kolluyorlardı. Her iki tabnca Tom'un göğsüne tevcih edilmiş, titremeden, ateşe hazır bekliyorlardı. Sivil adam, soluk mavi gözlerini Pol'a dikmişti:

— İsminiz?

— Tom Karper!

— Mesleğiniz?

— Gazeteciyim. Şu gördüğünüz (Harikulâde Maceralar) mecmuasının yazı işleri müdürüyüm.

Tom eliyle yastığın üzerindeki mecmuayı gösterdi. Göğsüne tevcih edilen tabancalardan birinin namlısı, dört beş santim indi. Tabancayı tutan memurun yüzü geniş bir tebessümle aydınlandı.

— Tom Karper mi? dedi. Okuyucu mektuplarına da cevap veren sizsiniz değil mi?

Tom başını salladı; devam etti:

— Öyleyse benim ismimi de hatırlarsınız: Con Garret... Size dört mektup yazdım, ikisini neşrettiniz.

Tabancasını sol eline aldı ve Tom'u daima silâh tehdidi altında bulundurarak, elini uzattı.

Tom uzanan eli sıktı:

— Hatırlamaz olur muyum, dedi. Daima iç sahifelere renkli resimler koymamızı istersiniz.

Adamın tebessümü büsbütün yayıldı.

— Tamam, dedi. Benim. Mister Karper, en sadık okuyucularındanım, mecmuanızın

Sivil memur sert bir sesle:

— Tabancanıza dikkat edin, komiser! dedi. Gevşemek yok!

Tabancanın namlısı derhal doğruldu, Tom'un göğsüne çevrildi. Fakat komiser hâlâ gülümsüyordu.

— Bu adamın dedikleri doğru, dedi. Sahtekâr olsa, benim mektuplarımda ne yazılı olduğunu nereden bilecek?

— Mektuplarınız basıldı mı?

— E...evet!

— Arkturus'luların şayanı hayret hafızaları vardır. Eğer bu adam gazeteciyim diye yutturuyorsa, müdürü olduğunu iddia ettiği mecmuanın bütün nüshalarını ezberlemiştir tabiî...

Komiser kaşlarını çattı:

— Belki, dedi. Ama...

Emin değildi. Şapkasını arkaya atarak alnını kaşıdı.

Polis müfettişi kapıyı kapamış, arkasına yaslanmıştı. Bir Tom'a, bir komisere bakarak:

— Maamafih fikir fena değil, dedi. Eğer basılmamış bir mektubunuz varsa o mektup sayesinde Mister Karper'in samimî olduğunu ispat edebilirsiniz, belki birşeyler yapabiliriz.

Komiser mütereddit görünüyordu. Tom fırsattan istifade ederek:

— Komiser, dedi, bana gönderdiğiniz son mektubu hatırlar mısınız? Takriben bir ay oluyor sanırım.

— Tabiî. Re...

— Durun. Bırakın ben söyliyeyim. Mektubunuzda, resimli mecmuaların, iç resimlerini renkli bastıkları halde, (Harikulâde Maceralar) dan daha ucuza sattıklarını ve bizim mecmuanın, satış fiyatını arttırmaksızın, aynı şeyi neden yapamadığını soruyordunuz. Tamam mı?

— Doğru. Mektupta bunları yazmıştım. Mektubumu okumadan bunları bilmesine imkân yoktur.

Gözleri yatağın üzerindeki mecmuaya takıldı:

— Maamafih, eğer bu seferki sayıda çıktıysa... Ben daha onu görmedim. Bugün çıktı satışa...

— Yok. İsterseniz alın, bakın.

Komiser Garret müfettişe bir göz attı. Müfettiş başıyla tasdik etti. Komiser Tom'un arkasından geçti. Mecmuayı aldı ve okuyucu mektupları sayfasını açtı. Hem okumağa hem de göz ucuyla Tom'u kontrol etmeğe gayret etti.

Müfettiş zevksiz bir tebessümle cebinden kısa namlılı bir tabanca çıkardı:

— Sen okumana bak, Garret! dedi. Börk'le ben onu kollarız.

Komiser mecmuanın sahifelerini gözden geçirdi. Nihayet:

— Hayır, dedi. Basılmamış.

Müfettiş Tom'a gülümseyerek:

— Mesele hallolmuştur, dedi. Maamafih, eğer üzerinizde hüviyetinizi ispat edecek bir vesika varsa, görebilir miyim?

Tom elini iç cebine uzattı. Fakat müfettiş:

— Müsaade edin, diyerek Tom'un arkasına geçti ve çabuk bir hareketle bütün ceplerini yokladı. Onu ilgilendirecek birşey bulamadı. Portföyünü aldı, muhteviyatını kısaca tetkik ettikten sonra iade etti

— Teşekkür ederim, Mister Harper, bununla beraber bir noktayı daha aydınlatmak isterim: niçin bagajsız seyahat ediyorsunuz?

— İşin aslına bakarsanız, geceyi Grinvil'de geçireceğimi tahmin etmiyordum. Fakat işim biraz uzadı.

— Teşekkür ederim. Sizi rahatsız ettiğimizden dolayı özür dilerim. Fakat, bildiğiniz gibi, çok dikkatli olmamız lâzım. Siz de otele yeni gelmişsiniz. Komiser Garret'in sizi tanıması hakikaten iyi bir tesadüf, yoksa bukadar kolaylıkla kurtulamazdınız.

— Gayet tabii müfettiş bey. Dikkatli olmanız icap ettiğini ben de biliyorum.

— Muhitimizde bir casusun bulunması çok tehlikeli bir durum yarattı. Maamafih Grinvil'den çıkmasına imkân yoktur. Şehrin bütün çıkışlarını öyle sıkı bir kontrol altına al-

dık ki, bir sinek bile uçamaz desem, hata etmiş olmam. Ve bu casus yakalanıncaya kadar da kordonu gevşetmiyeceğiz.

— Acaba ben Nevyork'a gitmek için müşkülâtla karşılaşacak mıyım?

— Bütün garlarda gayet sıkı tedbirler alınıyor, taramalar yapılıyor. Hüviyetinizi ispat etmekte müşkülât çekmezsiniz sanırım. Fakat gene de bir hayli zaman alır. Şansınız yardım eder de vazifeli memurlar arasında bir okuyucunuza raslarsanız işiniz kolaylaşır.

— Bu ihtimal maalesef pek az. Yarın sabah ta büroda olmam lâzım, fakat bu tahkikat uzun sürerse muhakkak geç kalacağım. Yorgun olduğum için gece yolculuğunu göze alamamıştım. Maalesef, öyle zannediyorum ki, yorgunluğuma rağmen bu gece hareket etmem gene de şayanı tercih olacak. Acaba bu akşamki treni kaçırdım mı?

Müfettiş saatine baktı:

— Daha biraz vaktiniz var, yetişebilirsiniz. Fakat hüviyet tahkikinizin kısa zamanda bitmesine imkân yoktur.

Tom üzüntülü bir tavır takınarak:

— Çok yazık, dedi. Bu akşam hareket edebilsem iyi olacaktı. Müfettiş bey sizden birşey rica etsem. Acaba gara telefon edip, beni tanıdığınızı ve treni kaçırmamam için sizin sözünüzü kabul ederek, tahkiki mümkün mertebe kısa kesmelerini söyler misiniz? Yoksa bu talebimle hüsnüniyetinizi suiistimal etmiş olur muyum?

— Ne münasebet! Şimdi telefon eder. vaziyeti idare ederim.

On dakika sonra Tom bir taksiye binmiş, istasyona doğru yollanıyordu. Yarım saat sonra da Nevyork'a müteveccih gayet tenha bir trenin kompartımanında bulunuyordu.

Derin bir nefes aldı. Tehlikeyi muvakkaten atlatmıştı. Nevyork'ta herhalde emniyette olacaktı. Ne olursa olsun Grinvil'i saran polis kordonunu aşmak şimdilik büyük muvaffakiyetti. Polisler odasından çıktıktan sonra, pencerenin

dışına sakladığı parasını da almayı ihmal etmemişti. Müfettişin telefonundan sonra, gardaki memurların kendisini pek sıkı aramıyacaklarını tahmin etmişti. İşin esasının ne olduğunu adamakıllı anlamadan paralarını elden çıkarmak istemiyordu. Bu paraları üstünde taşımak herhalde tehlikeli bir hareketti. Fakat ilk gittiği dükkânın sahibi sadece bir yirmi beş sentliğe mukabil ona 2000 kredi vermişti. Belki de diğer paralar daha çok ediyordu. Zaten dükkâncı da verdiği miktarın, paranın kıymetinden az olduğunu itiraf etmiş değil miydi?

Peki, ya yarım doların başına açtıkları?

— Aldırma! diye düşündü.

Bunu bilmece halleder gibi kafadan halledemezsin. Bekle biraz! Şöyle durumu iyice bir kritik et! Sonra bir çaresi düşünülür.

Otel hesabını ve bilet parasını ödedikten sonra, daha elinde yüz kırk dolara muadil kredi kalıyordu. Bu parayla bir müddet geçinebilirdi. Dolar olarak elinde kalan parayı da iyice saklamıştı. Mecbur kalmadıkça onu elinden çıkarmıyacaktı. Filhakika onu eski dünyasına bağlayıp, tamamiyle çıldırmadığına şehadet eden yegâne unsur cebindeki dolarlardı. Hâtıraları münakaşa edilebilirdi. Fakat bu paralar müsbet, elle tutulabilir şeylerdi.

Tren gardan uzaklaştıkça Grinvil'in ışıkları yavaş yavaş ufukta kayboldu. Tom Grinvil'den aldığı gazeteyi açtı ve onu bilhassa ilgilendiren bahsi okumağa başladı

Arkturus'luların işgal ettiği bildirilen Kapi, anladığına göre, 1939 da Merih'te kurulmuş bir Arz kolonisi idi. Merih'te kurulan emsali koloniler arasında dördüncü oluyordu, bu, dört koloninin de en küçükleriydi. Arz'lı mevcudu 840 kişiydi. Hepsinin ve ayrıca yüz elli kadar Merihlinin kâmilen can verdiği tahmin olunuyordu.

Demek Merih'e hicret eden ve orada bir koloni kurmağa teşebbüs eden Arz'lılardan başka, bir de komşu seyyarenin yerli sâkinleri, Merih'liler vardı. Ne biçim mahlûklardı bunlar? Makale bu hususta hiçbir izahat vermiyordu. Belki de kırmızı canavarlar Merih'ten geliyordu, belki de dük-

kâncının kullandığı «Kamerli» tâbiri sadece bir öz isimdi.

Okumağa devam etti: Arkturus'luların münzevi bir feza gemisi seyyareler arası savunma satıhlarını aşmış ve Dopel'in avcıları farkına varıncaya kadar, bir feza torpili salıvermeğe muvaffak olmuştu. Avcılar derhal taarruza geçmişler ve Arkturus gemisinin en yakın galaksiye kaçmak için sarfettiği gayrete rağmen, yetişerek onu imha etmişlerdir.

Nevyork Times, bir mukabil baskın yapmak üzere teşebbüse geçildiğini, fakat hazırlıkların askerî sır olmak hasebiyle çok gizli tutulduğunu ilâve ediyordu.

Tom makalenin içinde ona tamamiyle yabancı ve hiçbir mâna ifade etmeyen bir sürü insan ve eşya isimleriyle karşılaştı. Bazan da mevzu arasında geçiveren bir iki isim kulaklarına âşina geliyordu. Meselâ: Zühre Bölgesi Harekât Kumandanı General Dwight D. Eisonhower... gibi.

Makalenin sonunda tehlikeye en ziyade maruz şehirlerin savunma sistemini takviyeden bahsediliyordu. Fakat Tom bu kısımdan hiçbirşey anlamadı. Bu kısımda «Mutlak sisleme» gibi garip tâbirler geçiyor, «Karanlıkta gezenler» gibi ne olduğunu bilmediği şeylerden bahsediliyordu.

Gazeteyi manşetinden son ilânına kadar okudu. Günlük hayatı ilgilendiren yazılar, kendi dünyasındakilerden âdeta farksızdı. İlânlar da aşağı yukarı, kendi dünyasındaki mamûlleri övüyordu. Küçük ilânlarda (Kiralık) ların bolluğu dikkatini çekti. Birçoğunda sebep olarak (Merih'e hicret) gösteriliyordu. (Satılık köpekler) kısmında ise bir Kamer Basse'si ve bir Zühre Setter'i de vardı.

Tren Grand Santral garına, gece yarısından biraz sonra girdi. Tom gazetesini katladı. Tekrar tetkik etmek üzere cebine koydu. Gazeteyle okadar meşgul olmuştu ki mecmualara bir göz atamamıştı. Maamafih, Tom gazetesiyle meşgulken diğer birşeyin de farkına varamamıştı. Şimdi tren yavaş yavaş gara girerken, Tom hernedense teşhis edemediği fakat havada mevcudiyetini hissettiği acaip, değişik, bambaşka birşeyin varlığını sezdi. Bu tenvirat noksanı değildi, hattâ bildiğinden daha da fazla lâmba var gibi geldi...

Bindiği trenin nekadar tenha olduğunu hayretle gördü. Tren gara girdiği zaman peronda bir tek demiryolu memurunun bulunmaması büsbütün hayretini mucip oldu. Birkaç metre ilerisinde ufak tefek bir adam, biri koltuğunun altında ve ikisi de ellerinde olmak üzere üç valizini birden taşımağa çalışıyor, binbir müşkülâtla ilerleyebiliyordu.

— Size yardım edebilir miyim?

— Ah! Çok teşekkür ederim.

Adamın sesinde öyle aşikâr bir minnet ifadesi vardı ki! Ağır valizlerden bir tanesini Tom'a verdi. Beraberce peron boyunca ilerlemeğe başladılar.

— Bu akşam tren pek kalabalık değil galiba? dedi Tom.

— Son tren. Bu geç vakitte hiç tren çalıştırmamaları lâzım. İnsan evine gidemedikten sonra ne faydası var? Sabahleyin erkenden çıkabilirsin, diyeceksiniz ama, kımıldayamıyacak olduktan sonra neye yarar?

— Haklısınız.

Tom, herifin söylediklerinden bir kelime anlamıyordu, ama gaf yapmak niyetinde de değildi.

— Dün gece seksen yedi kişi sizlere ömür... Bu seksen yedi de cesedleri bulunanlar yani... Nehri boylayanların hesabını kimse bilmiyor.

Tom, gene birşey anlıyamadan:

— Ne feci! dedi.

— Bir tek gecenin, vasatî bir gecenin yekûnu, yüz kişi kadar ölmüş olması lâzım. Arka sokaklarda yarı ölü bir hale gelinceye kadar dövülenler, yavaş yavaş gebermekte olanlar... Bunların hesabını Allah bilir.

İçini çekti:

— Biliyor musunuz, dedi, Brodway'da bile insanın korkmadan gezebildiği zamanları hatırlıyorum.

— Biraz nefes alayım, dedi. Siz gitmek istiyorsanız valizi burada bırakabilirsiniz.

Tom ağır valizi yere bırakıp, biraz dinlenmeğe dünden razıydı. Yaralı sol omuzu ağrıyor, el değiştirmesine imkân vermiyordu. Maamafih adamdan ayrılmak niyetinde değildi. Uyuşan parmaklarını gererek:

— Vaktim var, dedi, acelem yok.

Ufak tefek adam bir kahkaha attı:

— Ha! Ha! Ha! Böylesini duymamıştım. Acelesi yokmuş!..

Tom söylediği sözde komik bir taraf olmadığına emindi. Bununla beraber bozmadı. Mahcup bir tebessümle mukabele etti:

— Yahu radyoyu dinlemeyeli epeyce oluyor, yeni birşeyler var mı?

Adam birdenbire ciddileşti. Birşeyden korkuyormuş gibi:

— Gayet tabiî, dedi. Bir Arkturus casusu varmış civarda. Akşam ilk bültenlerde ilân edildi. Duymadınız mı?

— Yo! Duymadım. Teferrüatını hatırlıyor musunuz?

— Grinvil tarafında, gelirken geçtiğimiz küçük şehirde. Hatırlamıyor musunuz? Trenin bütün kapılarını kilitlemişlerdi. Peronda yalnız polis konrtolünden geçebilen yolcular vardı. Zaten gar kum gibi polis doluydu.

— Herhalde uykuya dalmıştım, neresi dediniz? Grinvil mi?

— Evet. Grinvil. Orada inmek mecburiyetinde olmadığıma nekadar sevindim bilemezsiniz. Bütün şehri inceden inceye tarayacaklar.

— Nasıl farkına varmışlar casusun?

— Tedavülden kalkmış para yutturmağa kalkmış. Verdiği para da Arkturus mamûlâtı kalp bir paraymış, hani yanlış tarihlilerden, biliyorsunuz!

— Ya!

Demek başını belâya sokan, sadece o yarım dolarlık olmuştu. Bunu tahmin etmişti zaten. Şu halde diğer paraları da elden çıkarması fena olmıyacaktı.

— Peki ama, casusu sahte para sürerken farkettilerse. nasıl oluyor da yakalayamadılar?

— Yakalamak mı?

Adam heyecandan tir tir titriyordu:

— Fakat bayım, Arkturus'lular yakalanmaz, öldürülür. Görür görmez, hiç fırsat vermeden.

— Ben de onu demek istiyorum, canım.

— Bunu da öldürmeğe çalışmışlar. Dükkâncı ile bir Kamerli... Fakat kâfir kaçmış...

— Ya!

— O hâdiseden sonra Grinvil'de yirmi otuz kişi casus zannedilerek öldürüldü. İsterseniz tekrar yola koyulabiliriz.

Tom başıyla tasdik etti. Yürümeğe başladılar.

Adam:

— İnşallah kuşet kalmıştır, dedi.

Tom cevap vermek üzere ağzını açarken kendini zor tuttu. Soracağı sualin kendisini ele verip vermiyeceğini kestiremedikten sonra, hiç sormamak bin kat daha iyiydi.

— Herhalde kalmamıştır! dedi. Bu sözü hem müstehzi, hem de meyus bir tavırla söylemeğe çalıştı. Verdiği cevap falso yapacak olursa işi alaya dökebilirdi.

Adam cevap vermedi. Acı acı başını salladı. Garın büyük holünün kapısına yaklaştıkları zaman, kırmızı şapkalı bir demiryolu memuru:

— Kuşet istiyor musunuz? diye sordu.

— Tabii, tabiî... İki tane.

Adam Tom'a döndü:

— Kusura bakmayın, dedi. Size danışmadan cevap verdim. Belki kuşet istemez, oturmayı tercih edersiniz.

Tom'un sabrı tükenmişti. Söylenenlerden bir tek şey anlamıyor, sanki zifiri karanlıkta ip cambazlığı yapmağa çalışıyordu.

Bu da ne demekti? be? Kuşet mi istersiniz, oturmayı mı tercih edersiniz? Devenin başı! Ne oturmak, ne de kuşete uzanmak istiyordu. Eve gitmek istiyordu, eve!..

— Ben biraz dolaşacağım, dedi.

Ve sözünü tamamlar tamamlamaz olduğu yere kazık gibi çakıldı.

Büyük holün kapısından girmişlerdi. Bütün holü, aralarında dar geçitler bırakılarak sıra sıra dizilmiş, ordu tipi portatif karyolalar işgal etmişti. Bu kuşetlerin ekserisi meşguldü. Yani insan yatıyordu kuşetlerde...

Vay anasını!

Mesken darlığı bukadar mı feci idi? İmkânı yok. Gazetede bir sürü kiralık ilânı vardı. Gözüyle görmüştü yahu. Şu halde!...

Ufak tefek adam Tom'un omuzuna dokundu. Yaralı omuzuna. Tom acı ile sıçradı, fakat adam farkına varmadı. Önden giden memura:

— Bir dakika... dedikten sonra Tom'a doğru uzanarak:

— Şey... dedi. Eğer kredi sıkıntısı çekiyorsanız, size... hani, kusuruma bakmayın... Size bir miktar verebilirim. Vaziyetiniz ne zaman müsait olursa o zaman ödersiniz. Ehemmiyeti yok.

— Hayır. Teşekkür ederim, ben kalmıyayım daha iyi.

— Nasıl? Çıkmak mı istiyorsunuz?

Bu «çıkmak» kelimesini adam öyle bir dehşetle söyledi ki, Tom bir kere daha falso yaptığını anladı. Fakat falsonun ne olduğunu da farkedemiyordu.

Ne garın ağzına kadar portatif kuşetlerle dolu olmasını; ne burada kalıp kalmamasına bukadar ehemmiyet vermelerini; ne de dışarı çıkacağını söylediği zaman ufak tefek adamın yüzünde beliren, son derece acıklı, sanki tahammül edilemiyecek kadar feci bir âkibetin karşısında kalmış gibi dehşetli ifadeden hiçbir şey anlayamıyordu.

— Yok canım, diyebildi. Oynatmadım ben. Burada birisiyle buluşacaktım da, şöyle bir bakacağım. Bulurum belki. Zaten uyuyabileceğimi zannetmiyorum. Siz beni düşünmeyin, yardım teklifinize çok teşekkür ederim, o bakımdan sıkıntım yok.

Herifin daha fazla sual sormasına meydan vermeden uzaklaştı.

Büyük holün tenviratı oldukça zayıftı. İhtimal, uyuyanları rahatsız etmemek için... Tom, yarı karanlıkta dar geçitleri takıp etti, kimseyi uyandırmamak için mümkün olduğu kadar az ses çıkararak, 42. sokağa açılan kapıya doğru ilerledi.

Kapıya yaklaşınca, iki resmî polis memurunun nöbet tuttuğunu gördü.

Fakat artık iş işten geçmişti. Duramazdı. Memurlar onu görmüş, merakla bakıyorlardı. Tom gidiş istikametini değiştiremezdi. O âna kadar dosdoğru nöbet tuttukları kapıya doğru yürümüştü. Şimdi istikamet değiştirmesi dikkati çekerdi. Eğer tahmin edemediği bir sebeple, çıkmasına mâni olurlarsa, pencereden bakmak için kapıya gelmiş filân gibi bir bahane uydurabilirdi.

Kayıtsız bir tavırla yürümeğe devam etti. Kapıya yaklaşınca camekânın siyaha boyanmış olduğunu farketti.

Memurlardan biri, nazik bir ifadeyle:

— Silâhınız var mı? diye sordu.

— Hayır!

— Dışarı çıkmak tehlikelidir, biliyorsunuz. Gayet tabii sizi alakoymağa selâhiyetimiz yoktur, burada kalmanızı ancak tavsiye edebiliriz.

Tom'un hissettiği ilk şey derin bir ferahlık oldu. Korktuğu gibi, onu burada zorla alakoyamıyacaklardı. Geceyi burada geçirmeğe hiç niyeti yoktu. Bununla beraber, acaba memur ne demek istemişti? Tehlikeden kasıt neydi? Buradaki binlerce adamı, geceyi garda geçirmeğe mecbur eden tehlike ne olabilirdi? Nevyork'a ne olmuştu yahu?

Artık ne geri dönebilir, hattâ ne de tereddüt edebilirdi. Zaten o her yerde tehlikede değil miydi?

Sesine elinden geldiği kadar kayıtsızlık ifadesi vermeğe çalışarak:

— Zaten uzağa gidecek değilim, dedi. Birşeycik olmaz.

— Siz bilirsiniz.

Öteki polis ilâve etti:

— İnşallah kazasız belâsız atlatırsınız, bayım.

Ve kapıyı açtı.

Tom haykırarak gerilememek için kendini güç tuttu.

Pencerelerde siyah boya sandığı şey, boya değildi. Siyahın, karanlığın ta kendisiydi. Ömründe hiç görmediği hayaline bile getirmediği simsiyah, kalleşçesine siyah... Bir duvar gibi mücessem, en ulaşılmaz deniz dipleri gibi tehditkâr, en derin mezar kadar esrarengiz, en feci kâbus kadar

korkunç bir karanlık... Işığın en ufak sahasından bile mahrum, acaip bir geceydi bu...

Garın içinden gelen ışık sanki bu gecenin esrarını yırtamıyor, canlı karanlığın ağır kıvrımlarını ayıramıyordu.

Gözlerini önüne eğdi; açık kapıdan gelen ışıkla önünde, kaldırımda ancak elli santimetre kadar bir mesafeyi görebiliyordu.

Allahım!

Kâbus mu görüyordu? Yoksa, bu canlı karanlık sinsi bir akışla, garın açık kapısından hakikaten giriyor muydu?

Bu karanlık, her karanlık gibi ışık yokluğundan ibaret değil de, bilâkis elle tutulur, korkunç bir varlık mıydı?

Ne olursa olsun artık dönemezdi. Bilmediğini belli edemezdi. Kapının eşiğini aşmak ve ne olduğunu bilmediği bu korkunç gecenin esrarengiz koynuna dalmak mecburiyetindeydi.

Bir adım attı. Kapı arkasından kapandı. Bu, gelmiş geçmiş her türlü karartmadan daha katî ve görülmemiş birşeydi. Gazetede rastgeldiği «mutlak sisleme» tâbiri, herhalde bu geceye verilen isimdi. Ne mehtap, ne yıldız, hiçbirşey seçilmiyordu. Halbuki Grinvil'den ayrılırken Ay'ı gökte ışıl ışıl gülümseyerek bırakmıştı.

Bir adım daha attı. Döndü, arkasına baktı. Henüz çıkmış olduğu kapıyı göremiyordu. Halbuki kapının camı vardı yahut Ve garın içindeki ışık nekadar zayıf olursa olsun böyle karanlık bir gecede görülmesi lâzımdı. Belki de camlar hakikaten siyaha boyanmıştı. Kapıya doğru bir adım attı. Elini uzattığı zaman değebilecek kadar mesafede, ancak seçilebilen soluk bir mustatil gördü. Bir adım geri gidince kayboluyor, tekrar yaklaşınca meydana çıkıyordu. Elini uzattı. Camın sert ve soğuk sathını hissetti.

Görüş mesafesi okadar, elini uzatabildiği kadardı...

Cebinden kibrit çıkardı. Yaktı, elini uzattı. Uzakta, çok uzakta belli belirsiz bir ışık görür gibiydi. Yanan kibriti bıraktı. Kibritin düşmekte olduğunu gördü. Fakat yere, kaldırıma değdiği zaman yanık mı, sönük mü olduğunu bilemezdi.

Şimdi nekadar pişmandı, garda bir kuşet kiralamadığı-

na. Fakat heyhat! İş işten geçmişti. Dönemezdi artık. Zaten, polislerin kâfi derecede dikkatini çekmişti.

Hay Allah belâsını versin! Ne demiş te ufak tefek adamın yaptığı gibi...

Elini uzattı, binanın duvarına dokundu. Bir elini duvarda kaydırarak, diğer eliyle önündeki, gözle yaramadığı karanlıkları yoklayarak ilerlemeğe başladı. Gözlerini açık tutuyor, birşeyler görmeğe çalışıyordu. Fakat ne gezer! Bir körden hiçbir farkı yoktu. Duvarı takip eden eli birdenbire bir boşlukla karşılaştı. Okadar afalladı ki, az kalsın düşecekti. Binanın köşesine gelmişti. Durdu. Devam edip etmeyeceğini düşündü. Gara dönemezdi ama, oracıkta sırtını duvara dayayıp kaldırıma da oturamaz, böylece sabahı bekleyemez değildi ya! Fakat... Sabahın ışıkları bu karanlığı dağıtabilecek miydi acaba?

Grinvil Villac'daki evine gitmesi mevzubahis olamazdı. Bu karanlıkta ne taksi, ne de başka bir vasıta çalışabilirdi. Bu karanlık gecenin koynuna atılmak için insan ya deli, yahut da kendisi gibi dünyadan habersiz olmalıydı.

Düşündükçe, kaldırıma oturup beklemenin de tehlikesi gözünde büyüdü. Ne olur, ne olmaz... Belki bir devriye polis geçer, onu müşkül mevkide bırakacak sualler sorabilirdi. Garın bukadar yakınında bulurlarsa ne cevap verebilirdi? Haydi birkaç yüz metre ilerde olsa, belki eve gitmeğe teşebbüs ettiğini fakat yolunu kaybettiğini söyleyebilirdi.

Binanın köşesinden ayrıldı ve ayaklarını yerde sürüyerek yolun karşı tarafına geçmeğe yeltendi. Ya trafik varsa? Ne trafiği be! Bu karanlıkta trafik olamıyacağını evvelce de düşünmedin mi?

Ya radarla hareket ediyorlarsa?

Birdenbire irkildi: onu radarla takip edebilirlerdi...

Ayağı sert birşeye takıldı. Ani bir korkuyla midesinde bir gerilme hissetti. Yüzü koyun düşmemek için elini yere dayadı. Karşıdaki kaldırıma gelmişti. Kalktı. Gene ayaklarını sürüyerek kaldırımda yürüdü. Uzanan eli, duvarı buldu. Şimdi 4. sokakta olmalıydı.

Kulaklarını zorluyor, birşeyler işitmeğe çalışıyordu. Fa-

kat kendi ayak sürtüşünden başka ses duymuyordu. Bazan kulakları bir ses alır gibi oluyor, birdenbire duruyor; onunla beraber ses te durunca kendi ayak sesini, başka taraftan gelmiş zannettiğini anlıyordu. Gayri ihtiyarî, sanki sokağın derin sükûtunu ihlâl etmemek istermiş gibi, ayaklarının ucunda yürümeğe başladı.

Dört yol ağzına gelince, 5. nci caddeye saptı. Nereye gidecekti? Evi çok uzaktı, böyle sürüne sürüne oraya kadar gidemezdi. Ama bir yere gitmesi lâzımdı. Times Square'da karar kıldı. Hiç olmazsa açık bir bar, bir meyhane bulsa! Nereye olursa olsun gitmeğe razıydı, yeter ki şu karanlıktan kurtulsun.

Geçerken binaların kapısını açmağa çalışıyordu, fakat bilâistisna hepsi kapalıydı. Beşinci caddeyi katetti. Karşı tarafta, solda Millî Kütüphane vardı. Bir an geceyi kütüphanenin önünde merdivenlerde geçirmeyi düşündü. Fakat hayır! Madem ki Times Square'a gitmeye karar vermişti, gidecekti.

Altıncı caddenin ağzına geldi. Bütün kapıları yokladı. Hepsi kilitli. Altıncı caddeyi geçti. Tekrar bir kapının önünde durdu. Kilidi yoklamak için elini uzattı.

Tam o sırada kulağına hafif bir ses geldi. Kendi ayak sesi olamazdı, çünkü yürümüyordu. Dinledi.

Bu bir ayak sesiydi. Tıpkı kendi ayak sesi gibi, hafif, ihtiyatlı, yavaşça ilerleyen bir ayak sesi ve bu ayak sesi ona doğru ilerliyordu.

Ne olduğunu bilmediği, korkunç bir tehlikeyle karşılaşmışçasına titredi. Karanlıkta sessizce yaklaşıp insanın boğazına sarılan isimsiz, mânasız bir tehlike...

V

KARANLIKTA GEZENLER

Tom olduğu yerde donakaldı. Parmağını bile kımıldatmıyordu.

Ve ayak sesi yavaş yavaş sinsi bir şekilde yaklaşıyordu. Sss! Sss! Ssss!

Heriften ancak kaçarak kurtulabilirdi. Fakat nereye kaçacak? Tom, tek buutlu bir dünyanın çerçevesinde kapanmış sandı kendini... Tek buut: iki istikamet!..

Yaklaşan yabancı ve Tom, aynı ip üzerinde yürüyen iki karınca gibiydiler. Ya karşılaşacaklar, yahut biri diğerinden kaçacaktı.

Fakat Tom gecikmişti. Belki de hafif duyulan ayak sesini, daha uzakta zannetmişti.

Nefesini tutmuş, kaçmağa hazırlanırken, birdenbire sanki görülmeyen bir hortlak eli omuzuna dokundu. Tom taş kesildi.

Bir ses... İnler gibi bir ses:

— Rica ederim bana bir kötülük yapmayın! Acıyın bana! diyordu.

Tom nefes aldı:

— Korkmayın! dedi. Hareket etmiyorum geçin önümden.

— Peki bayım.

Bir çift el vücudunda dolaştı. İçki kokan pis bir nefes burnuna doldu. Adam önünden geçerken:

— Ben, zavallı bir feza gemicisiyim. Vallahi beş param yok. Daha biraz evvel soydular. Bana yaptığınız iyilik için size birşey söyliyeyim. Karanlıkta gezenler avda. Bütün tayfa... Times Square tarafında. O tarafa gitmeseniz iyi olacak.

Adam geçmek üzereydi. Bir eli hâlâ Tom'un kolundaydı.

— Seni onlar mı soydu?

— Onlar mı? Görmüyor musun bayım, yaşıyorum. Yürüyorum. Konuşuyorum. Gezenlerin eline düşsem canlı kalır mıydım?

— Doğru. Unuttum. Öyleyse o tarafa gitmiyeyim. Bana baksana tünel açık mıdır acaba?

— Tünel mi? Ahbab sen kavga çıkarmak mı istiyorsun?

— Öyleyse emniyette olmak için nereye gitmem lâzım?

— Emniyette mi? Alay mı ediyorsun sen be? Dünyanın

neresinde emniyet kaldı? Bulursan bana da haber ver. Bayım ben Dünya - Merih hattının en iyi pilotlarındanım. Hem daha uçuş bu kadar basit birşey değilken... Keşki gene mümkün olsa da, kelleyi koltuğa alıp fezada dolaşsam. Burada Karanlıkta Gezenlerle saklambaç oynamaktan daha az tehlikeli...

— Benim onlardan olmadığımı ne biliyorsun?

— Deli misin be? Gezenler takım halinde kolkola gezerler ve yolu bir kenarından öteki kenarına kadar kaplarlar. Bastonlarının sesinden geldiklerini anlarsın. Bu karanlıkta sokağa çıkılır mı be? Haydi ben sarhoşum.. Sen muhakkak delisin.

Bir an durdu. Sonra:

— Bayım, dedi, bir kibritiniz var mı acaba?

— Evet. Buyur.

— Benim elim titrer bayım. Hastayım. Zühre seyyaresinde yakalandım. Sen bana bir sigara veriversene. Tellendirirken, sana geceyi geçirecek bir yer tarif ederim.

Tom kibriti çaktı. Kibritin cılız alevi, zifiri karanlık içinde elli santimetre kadar, yarı karanlık bir küre yarattı. Tom bu yarı karanlık kürenin karşı kenarında korkunç bir ifadeyle bakan bir surat gördü. Kibritin alevi parlar parlamaz yukarıdan bir topuz indi. Tom'un kaçmasına imkân yoktu. Hiç farkında olamdan, onu kurtaracak yegâne hareketi yaptı. Elindeki kibritle beraber, ileriye, adamın üstüne attı kendini. Kafasına, topuz yerine herifin kolu indi. Topuz adamın elinden kurtuldu. Tom'un kaba etine çarparak kaldırıma yuvarlandı.

Karanlıkta vahşi bir hırsla vuruşmağa başladılar. İki kuvvetli kol Tom'un boğazına kenetlendi. Pis, içki kokan nefes, küfürler savurarak yüzünü yalıyordu. Tom'un gözleri kararmağa, kulakları zonklamağa başladı. Can havliyle herifin karnına bir tekme indirdi. Adam küfrederek kendini biraz toparlayınca, bir kolunu kurtararak kulağına doğru bir svink salladı. Herif yere yuvarlandı. Fakat nakavt olmamıştı, küfredip duruyordu. Tom gürültü yapmamağa çalışarak üç adım geri çekildi. Durdu. Nefesini tutarak bekledi. Adam, kalktı. Hâlâ küfrediyor, nefes nefese soluyordu. Fa-

kat Tom'un oyununu farketmekte gecikmedi. Birdenbire herifin nefesi kesildi, duyulmaz oldu. Hiç birşey duyulmaz oldu. Sonra Tom, sol tarafa doğru gayet hafif bir ayak sesi duyar gibi oldu. Gayrı ihtiyarî sağa doğru bir tekme attı. Fakat ayak sesini tamamiyle gizlemeğe muvaffak olamadı. Kendisi duymuştu, öteki herif de niye duymasın. Ne kadar zaman böyle karanlıkta nefeslerini tutarak birbirlerini kolladılar? Tom farkında değildi. Fakat yerin dibine batasıca karanlık; en ufak seslere kulak vererek düşmanın nereden saldıracağını anlamağa uğraşmak; her an kafasına inmesi muhtemel olan topuzu beklemek sinirlerini berbat ediyordu.

Birdenbire yeni bir ses duydu. Fakat bu uzaktan gelen, yepyeni bambaşka bir sesti: Kayalık bir arazide yürüyen bir keçi sürüsü gibi... Yahut bir sürü kör bastonlarıyla yeri yoklayarak ilerliyormuş gibi... Bu ses Times Square'den geliyordu.

Tom birkaç adım sağında boğuk bir küfür işitti. Yolkesen herif küfrünü bitirince:

— Gezenler! diye homurdandı. Ve karanlığa hiç aldırmadan koşmağa başladı. Tom, herifin telâşlı ve intizamsız ayak seslerini sarahaten duyuyordu. Haydut, uzaklaşırken, korkudan lâpaya dönmüş bir sesle:

— Kaç durma! Gezenler geliyor! diye bağırıyordu.

Adamın ayak sesleri uzakta kayboldu. Fakat baston sesleri inanılmıyacak bir sür'atle yaklaşıyor, çoğalıyor, kulaklarını tırmalıyordu.

Bu Gezenler neydi? İnsan mı?

Haydut: «Kol kola girerler, yolu bir kenarından diğer kenarına kadar kaplayarak ve bastonlarıyla yeri yoklayarak ilerlerler» demişti, İnsan olsunlar veya olmasınlar, bunların korkunç bir katil şebekesi olduğu muhakkaktı.

Tom, daha fazla bekliyemezdi. Baston sesleri pek yakınına belki on, belki onbeş metre yakınına kadar gelmişti. Ve sür'atle yaklaşıyordu. Sür'atle...

Anî ve dayanılmaz bir paniğe kapıldı. Bina duvarlarının bulunduğunu tahmin ettiği tarafa doğru kendini attı.

İki elini uzatarak duvarı buldu. Sonra, bir çılgın gibi, baston seslerinin geldiği tarafın aksi istikametinde koşmağa başladı. Artık düşeceğini, ayağının takılacağını filân düşünmüyor, düşünemiyordu. İki üç adımda bir, duvarı arayarak, feci bir korkunun pençesinde alabildiğine koşuyordu.

Galiba baston sesleri uzaklaşmıştı. Yoksa ona mı öyle geliyordu.

Birdenbire koştuğu istikametten tüyler ürpertici bir çığlık geldi. Bir adam acı acı, ulur gibi feryat etti. Bu acı feryat boğuk bir homurtu ile kesildi, bir inilti halinde uzadı ve söndü. Daha sesin aksi kulaklarında sönmeden, Tom bunun yolunu kesen haydut olduğunu biliyordu. Fakat adam hangi feci âkıbetin pençesine düşmüştü? Hangi esrarengiz ölüm şekli, ondan bu canhıraş çığlığı koparmıştı? Adamın öldüğüne hiç şüphe etmiyordu. Korkunç bir makinenin altında ezilse, insan ancak bu kadar dehşetle bağırabilir ve ölümü ancak bu kadar çabuk olabilirdi.

Tom'un saçları diken diken oldu. Herifin feci bir ölümle karşılaştığı tarafa koşuyordu...

Korkunun, insana barsaklarını gayrı ihtiyarî boşalttıran, hakiki, feci korkunun ne olduğunu şimdi anlıyordu. Birdenbire ortalık aydınlansa ve manzarası ne kadar feci olursa olsun, bu karanlıkların gizlediği ifriti ona gösterse, hayatından on sene verirdi.

Arkasında bastonların gürültüsü daima ilerliyordu. Haydut duvarın kenarını takip ederek koşmuş ve ifrit onu orada kıstırmıştı. Tom da aynı duvarı takip ediyordu. Ürpererek duvardan uzaklaştı, çaprazlama yolun ortasına doğru yürüdü. Baston seslerinden uzaklaşarak beş on adım daha attı. Sesler en aşağı yirmi yirmibeş metre geride kalmıştı.

Geride mi?

Vay anasını! İstikametini mi şaşırmıştı... Baston sesleri demin arkasındayken, şimdi önden geliyordu. Daha da yakındı.

Kulak verdi.

Ve iliklerini donduran bir dehşetle ürperdi: Baston sesleri her iki taraftan geliyordu. Arkasından gelen seslerden

kaçarken, karşısından gelene sokuluyordu. Çetenin bir kolundan kaçarken diğer kolunun pençesine düşüyordu.

Şimdi anlıyordu canavarların maksadını.. Önlerinden kaçanlara aldırmıyorlardı. Sadece sokağın en kuytu köşesini bile tarayarak ilerliyorlardı. Kaçan zavallılar, karşıdan gelen kolun tuzağına düşecekler, nihayet gittikçe yaklaşan iki kol arasında feci şekilde can vereceklerdi.

Haydudun çığlığını tekrar duyar gibi oldu.

Baston sesleri her iki taraftan yaklaşıyordu. Birşey yapması lâzımdı. Yerinde kalsa, birkaç dakika sonra kapana kıstıracaklardı. Sağa yahut sola kaçsa, feci âkıbetini bir an evvel getirmiş olacaktı.

Döndü, yolun istikametine dik olarak kaldırıma doğru koştu. Kaldırım taşına çarparak yuvarlandı. Dizlerinin üzerinde sürünerek, doğrulmağa çalıştı. Elleri bir basamağa geldi. Elleri ve dizleri üzerinde, alçak bir merdivene çıktı. Bir kapı... Kilitli.. Vay anasını be! Kilitli... Zorladı. Sağlam. Can havliyle birkaç metre ileri koştu. Elini duvardan ayırmadan tabii... Bir kapı daha... Kilitli... Tokmağın üzerini yokladı: Cam... Hiç düşünmeden cama bir yumruk salladı. Bileğinin kesildiğini farketmeden elini içeri soktu. Kapının kilidini buldu. Kapıyı açtı. İçeri daldı. Bir anda kapıyı kapattı. Kilitledi. Sırtını kapıya dayadı. Nefes nefese kaldı.

Çiğ bir ışık gözlerini hırpalarken, sert bir ses:

— Kımıldama! Yakarım! dedi.

Tom otomatik bir hareketle ellerini omuzları hizasına kaldırdı. Sağ avucundan ve bileğinden kan akıyordu, fakat acı hissetmiyordu. Yavaş yavaş gözleri ışığa alıştı.

Küçük bir otelin antresindeydi. Kapıya cepheden bakan resepsiyon tezgâhının arkasında, korkudan sararmış bir adam, elindeki otomatik karabinayı Tom'un göğsüne doğru tutmuş duruyordu.

— Yaklaşma! dedi. Durma burada! Çık!.. Çık, yoksa vururum...

Tom'un kımıldayacak hali yoktu:

— Çıkamam, dedi. Gezenler dışarda. Ben çıkmak için kapıyı açsam onlar içeri girecek.

Gece bekçisi büsbütün sarardı. Bir an, hiç birşey söylemedi. Ve o kısa an esnasında, her ikisi sokaktaki baston seslerini sarahaten duydular.

— Kapıya yaslan. Perde açılıp, ışık çıkmasın dışarı. Perdeyi iyice bastır kapıya...

Tom kapıya iyice yaslandı.

Her ikisi de kulak verdiler. Tom, kanter içindeydi. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Karanlıkta Gezenler kapının camındaki kırığı hissedecekler miydi? Bastonlarıyla yoklayarak eşfedecekler miydi? Sırtını siper ettiği bu delikten bir mermi, yahut bir hançer gelip onu bulmayacak mıydı?

Saniyeler, saatler gibi uzadı.

Baston sesleri iyice arttı. Arttı. Arttı. Sonra kesildi. Boğuk fısıltılar duyuldu. Sanki insan sesiydi bunlar... Fakat Tom emin değildi.

Nefesini tutarak bekledi. Fakat hiçbir şey olmadı. Dışardaki sesler kesildi. Heryeri bir ölüm sükûtu kapladı. Tom da, bekçi de birkaç dakika yerlerinden kımıldamadan beklediler. Nihayet bekçi:

— Gittiler, dedi. Siz de gidebilirsiniz.

Tom başını salladı.

— Daha şuracıktalar. Çıkarsam ellerine düşerim. Ben soyguncu filân değilim. Silâhım bile yok. Param var, kırdığım camın parasını ödeyebilirim. Ve... boş odanız varsa bir de oda tutmak istiyorum. Ama odanız yoksa, geceyi burada geçirmek için bile size iyi bir para verebilirim.

Adam, silâhı hâlâ elinde, şüpheli gözlerle Tom'u süzdü.

— Ne yapıyordunuz dışarda?

— Son trenle Grinvil'den geldim. Kardeşimin çok hasta olduğunu söylemişlerdi. Eve kadar gitmeğe karar verdim... Evim gara çok yakın zaten. Evvelce gece hiç dışarda kalmamıştım. Bu kadar korkunç olduğunu bilmiyordum. Ama artık gördüm. Beni kovsanız çıkmam buradan.

Bekçi gözlerini Tom'dan ayırmıyordu.

— Kollarınızı indirmeyin! dedi.

Karabinanın ucunu tezgâha dayadı. Bir eliyle kabza ve tetiği tutarken diğer eliyle tezgâhın altından bir tabanca aldı. Tüfeği bırakarak Tom'a doğru ilerledi.

— Arkanızı dönün. Silâhınız var mı, bakacağım.

Tom, döndü. Bekledi. Bekçi tabancayı beline dayadıktan sonra serbest eliyle ceplerini aradı.

— Pekalâ, dedi. Size inanacağım. Dışarda neler olduğunu bile bile bir köpeği bile atamam...

Tom içini çekerek döndü. Bekçi resepsiyon tazgâhının arkasına geçmiş, tabancayı da elinden bırakmıştı.

Tom:

— Bu cam için size borcum nedir? diye sordu. Ve bana verecek bir odanız var mı?

— Gayet tabiî. Hepsi yüz kredi tutar. Fakat önce bana yardım edin, şu kitap raflarını kapının önüne çekelim, camın kırık yerini kapatsın. Böylece perde uçmaz, dışardan da ışık görünmez.

— Hay hay

Ve rafları beraberce kapının önüne çektiler.

Kitap rafında bazı kitaplar Tom'un nazarı dikkatini çekmişti. Bunları alıp bir göz gezdirmeğe karar verdi. Seçtiği kitaplar şunlardı: (Sislemc'nin leh ve aleyhinde noktalar); H.G. Wells'in (Milletlerarası tarihin anahtarları); Dopel hakkında gördüğü bir düzineyi mütecaviz eserden en cazip görüneni, (Dopel'in hakiki çehresi)...

Kitapları alarak odasına çıktı. Oda fena değildi, geniş ve rahat yatak tatlı uykular vâdediyordu. Fakat Tom bu akşam ki hatasını çok pahalıya ödemek üzereyken, tam mânâsiyle şans eseri olarak kurtulmuştu. Bir daha böyle hatalar yapmaması için bu dünya hakkında biraz mâlûmat toplaması lâzımdı. Bu işi bir an evvel yapmağa karar verdi.

Uyuyup kalmaması için yatakta okumamalıydı. Bir iskemleyi masanın başına çekerek önce (Sislemenin leh ve aleyhindeki noktalar) isimli eserden başladı. Sislemenin ta-

rihçesi kitabın başında enteresan bir şekilde hülâsa edilmişti. Tetkik etmeğe başladı.

Bu buluş, 1934 de, Arkturus * gemilerinin Şikagoyu ve Romayı tahribinden sonra başarılmıştı. Şikago'nun bir milyondan fazla telefat kaydedilen tarihi 1933 senesinin son aylarında vukubulmuş, hemen arkasından bir o kadar zayiatla Roma tahrip edilmişti. Şikago'nun başına gelen felâketten sonra bütün dünya şehirleri kati bir karartma yapmışlar, fakat bu tedbir Romayı kurtaramamıştı. Zira Roma bombardıman edildiği zaman mükemmel bir şekilde karartılmış bulunmaktaydı. Romayı tahrip eden Arkturus gemisi Dopel'in gayreti sayesinde yakalanmış ve mürettebatından bir kaçı canlı olarak ele geçirilmişti. Muharririn Mekki diye isimlendirdiği bir kimse veya birşey sâyesinde, sağ kalan Arkturus eserlerinden, bunların dünyaca bilinmeyen ve diğer bütün şualara ilâveten elektrik ışığının husule getirdiği meçhul bir şuaı da bulabilen detektörlere sahip oldukları öğrenilmişti. Bu detektörler sâyesinde, kat'i bir karartma tatbik eden şehirler bile Arkturuslular tarafından güpe gündüzmüş gibi görülebiliyordu. Çünkü bütün ışık karartma tertibatları radyo dalgalarının geçmesine mâni olmadıkları gibi, Arkturus detektörlerinin kolaylıkla aldığı epsilon şualarına da bir mani teşkil etmiyordu. Bazı kimseler nehirlerde mum veya gaz lâmbaları yakılmasını tevsiye ederken, Dopel lâboratuvarına çekilmiş ve epsilon dalgalarını tetkike koyulmuştu. Bunlar gündüz, dünyanın atmosferinden çıkmadan güneş şuaları tarafından tahrip ediliyor, fakat geceleri böyle bir âkıbetle karşılaşmıyorlardı. Nihayet Dopel'in buluşlarından faydalanarak bir Alman bilgini bu dalgaya karşı kullanılabilecek yegâne çareyi keşfetmişti: Epsilon gazı...

Profesör Kurt Elbing'in bulduğu bu gaz garip ve enteresan hassaları haizdi: Kokusuzdu. Hayvanî veya nebatî her hangi bir hayat şekline zararlı olmadığı gibi ışığa ve epsilon şualarına kat'î surette set çekiyordu. Katrandan istihsal ediliyor ve çok ucuza mal oluyordu. Bir tek imalâthane bir günlük istihsaliyle en büyük şehri kaplıyabiliyor ve sabahları güneş doğunca kısa bir zamanda gazı dağıtıyordu.

Sisleme usulü tatbik edildikten sonra da birçok dünya şehirleri bombalanmıştı. Fakat bunlar sisleme ile korunmasına lüzum görülmemiş olan küçük şehirlerdi. Sisleme tesirli bir korunma silâhı olmuştu. Arkturus feza gemileri daima en büyük şehirlere hücum ederdi. Dolayısiyle sislemenin tatbikinden sonra taarruz ettikleri şehir, bulabildikleri en büyük şehirlerdi. Sisleme tatbik edilmemiş olsaydı bu küçük şehirler yerine daha büyük şehirler mahvolacaktı. Böylelikle hiç değilse yirmi ilâ otuz milyon hayat kurtarılmıştı.

Bununla beraber mutlak sislemenin mahzurları da vardı. Hiç bir şehrin emniyet teşkilâtı şehri bir âfet gibi saran cinayet dalgasını durduramamıştı. Epsilon sisi çöker çökmez bütün sokaklar karanlıktan istifade ederek icrayı sanat etmek isteyen canilerle doluyordu.

Emniyet makamları bu durumla başa çıkamayacaklarını tesbit edinceye kadar yalnız Nevyork'ta beş bin polis memuru katledilmişti. Feza savaşlarında akıl almayacak tehlikelerle boğuştuktan sonra dönen feza gazilerinin, psikolojik bir reaksiyon neticesi, arzın sakin hayatına intibak edemeyip geceleri sokaklarda kaynaşan akrep güruhuna katılmaları duruma daha büyük fecaat veriyordu.

Nevyork, San Fransisko, Londra, Paris, Berlin ve daha nice büyük şehirler de resmî makamlar geceleri sokakların emniyetini sağlamak sevdasından çoktan vazgeçmişlerdi. Epsilon gazı çöktükten sonra bütün sokaklar ç telerin ölüm kanunu altında kıvranıyordu. Bununla beraber evlerin içinde oturan halk nadiren tehlikeye düşüyordu. Zira epsilon psikozu tâbir edilen bir hâleti.ruhiye ile zifiri karanlıkta en gaddar en namussuz olan caniler bile, aydınlıkta bu hislerden kurtuluyorlardı. Sanki mutlak karanlık içinde yüzünü, elbisesini, her hangi bir şeyini görmeden öldürülen meçhul kurbanlar gayri müşahhas oldukları için hiç vicdan azabı bırakmıyor ve korkunç bir ruyanın gecenin koynunda kalması gibi, cinayetin dehşeti de karanlık içinde kayboluyordu ... Hattâ ev soymalar eskisinden bile azdı. Çünkü sokakla-

rı saran ölüm cinneti namuslu adamlar kadar, soyguncuları da tehdit ediyordu.

Epsilon sisini dehşetle dolduran bu ölüm kaynaşması içinde münzevî kurtlar da az değildi. Fakat asıl tehlikeli olan, çetelerdi. Bunlar arasında Nevyork'un Karanlıkta Gezenler'i, Londranın Kan Akıncılar'ı, karanlık sokakları dolduran gece adamları namuslu vatandaşlardan ziyade soyguncular olduğu için, bunlar kendi aralarında da boğazlaşıyor, cinayet cinnetinin önüne geçilmez bir şekilde genişlemesine imkân kalmıyordu.

Muharrir, mutlak sisin mahzurlarını müdrikti. Büyük şehirleri kaplayan bu yutulmaz sis en az bir milyon insanın hayatına mal olmuştu. Fakat diğer taraftan belki otuz milyon can kurtardığı gibi, ölçülmez servet kaynaklarını da korumuştu. Neticede sislemeye devam edelim mi, etmiyelim mi? sualine, muharrir kat'i bir «Edelim» le cevap veriyordu.

Tom kitabı ürpererek bıraktı. Bu eseri Girinvil'de almış ve trende okumuş olsaydı, hayatını tehlikeye atıp gardan çıkar mıydı? Kuşet bulamazsa yerde yatar, taşların üzerinde otururdu...

Lâkin Brodvey'in hayatı kendi zamanındakinden ne kadar farklıydı! Pencereye yaklaştı. Perde kapalı değildi. Lüzum da yoktu, kapatmağa. Pencerenin iki metre ilersinde ışığı görmeğe imkân yoktu. Halbuki üçüncü kattaydı. Karanlığa baktı. İnsan bunun dehşetini anlayabilmek için bizzat görmüş olmalıydı.

Hâlâ inanamıyordu: Nevyork'un göbeğinde, Times Square'den iki adım ötede, 42. inci sokak böyle bir akrep yatağı olsun!.. Aydan gelmiş kırmızı canavarlar Grinvil sokaklarında kolkola gezinsin ve General Eisenhover, Arkturus seyyaresiyle çarpışan dünya kuvvetlerinin Zühre Bölgesi Baş komutanı olsun!

Bu ne biçim kâinattı be!

VI

KANATLANAN DİKİŞ MAKİNELERİ

Fakat bu kâinat ne biçim kâinat olursa olsun, bir xere içine düşmüştü. Bu gidişle kurtulacağı da yoktu. Hâdiselerin esas sebeblerini öğrenmezse her an tehlikedeydi.

Milletlerarası Tarihin Anahtarı isimli eseri açtı. Oturamayacak kadar yorgundu. Yatağa uzandı. Gözleri kapanıncaya kadar okur, sonra dalardı. Ne yapsın?

Wells'in kitabını birkaç ay evvel bir kere daha okumuştu, muhtevasını çok iyi hatırlıyordu. Baş sahifelere ancak bir göz atarak geçti. Kitabın aşağı yukarı onda dokuzu hatırladığı gibiydi. En nihayet aradığı kısma vardı: Fezanın Fethi...

1903 senesinde Corc Yarley adında bir Amerikalı bilgin, bir kaza neticesi olarak feza yolculuğunu keşfetmişti. Yarley bir fizik tecrübesi yapmak için karısının eski dikiş makinesini almış, pedala minimini bir elektrik jeneratörü takarak yüksek frekanslı ve alçak voltajlı br tertibat yapmak istemişti. Montajını tamamladıktan sonra, pedalı çalıştırırken ayağı birdenbire döşemeye çarptı. Dikiş makinesi, pedalı, jenaratör hepsi birden ortadan kaybolmuştu. Bu hâdise cereyan ettiği zaman profesör aklını oynattığını sandı. Fakat dikkatli bir adam olduğu için yaptığı bütün hareketleri hatırlıyordu. Gitti karısının yeni dikiş makinesini aldı, aynı şekilde tecrübeyi tekrar etti. Hayret!..

Yeni dikiş makinesi de eskisi gibi ortadan kayboldu.

Profesör keşfinin ne olduğunu bilmiyordu. Fakat mühim olduğunu müdrikti. Birikmiş parasına kıyarak iki dikiş makinesi daha aldı. Birini içerlemeğe başlayan karısına verdi. İkincisiyle de, evvelce yaptığı tertibatın aynını yaptı. Bu sefer ciddi müşahitler davet etti, fakat onlara ne yapmak isteyeceğini söylemedi. Müşahit bilginlerin gözleri önünde o makine de sırroldu. Yaptığının bir şarlatanlık olmadığı kabul edilince, profesör vazifesinden affedilerek bu etüt-

lerle meşgul olmasına imkân verildi. Yarley etütlerini ilerleterek, dikiş makinesinin şart olmadığını, daha basit bir tertiple de aynı neticenin alındığını tesbit etti.

Nihayet basit bir makine yapmağa muvaffak oldu. Bu makinenin motris enerjisi oyuncaklarda kullanılan kurma makanizmalarına benzer bir tertipten elde ediliyor ve bütün cihaz, küçük jeneratörle birlikte takriben beş dolara mal oluyordu. Profesör motoru çalıştırıyor, manivelâ kolunu itiyor ve... cihaz ortadan kalboluyordu. Nereye ve nasıl gittiğini bilen yoktu. Fakat tecrübeler devam ediyordu.

Bir gün Şikago'da bir binanın açık penceresinden içeri, önce bir meteor zannedilen, bir cisim hızla girdi. Tetkik ettiler: Bu bir takım dişli tertibatıyla, elektrik kabloları filân ihtiva eden parçalanmış bir kutuydu. Yarley derhal Şikago'ya fırladı ve eserini tanıdı. Cihaz mekân içinde yol almıştı. Tecrübeler genişletildi. Kullanılan cihazlar numaralandı. Yayın ne kadar kurulduğu, cihazın ne tarafa dönük olduğu, kaybolduğu saat vesaire gibi etraflı notlar alındı. Ayrıca, gayet geniş neşriyat yapılarak bu cihazları bulup getirenlere mükâfat vâdedildi. Kaybolan binlerce cihazdan ancak iki tanesi bulundu. Fakat bu suretle yeni hususların tesbiti sağlanmış oldu.

Evvelâ cihaz jeneratör mihverinin istikametinde hareket ediyordu.

Saniyen kat'edilen mesafeyle cihazın sargıları arasında bir nisbet vardı.

Nihayet 1904 de bu mesafenin, jeneratör devrinin üçüncü katı olduğu ve seyahat müddetinin kabili ihmal olduğu tesbit edildi. Buluşu büsbütün geliştirip bomba yapmağa kalktılar fakat bütün bombalar hedefe varmadan dağılıyordu. Bunu da hava mukavemetine atfettiler, zira bu kadar süratle giden bir cisme hava sert bir tabaka gibi mukavemet gösteriyordu. Nihayet bu prensip üzerine bir feza gemisi yapılabildi. Ve ilk insan 1910 senesinde aya ayak bastı. Salimen geri döndü. Diğer seyyarelere gidiş de ertesi sene mümkün oldu.

Kitapta ondan sonraki fasıl: Seyyareler Savaşı idi...

Fakat Tom artık okuyacak halde değildi. Esasen yorgun olan beyni okuduğu fasıldaki teknik izahlarla büsbütün karmakarışık olmuştu. Kitabı bir kenara bıraktı. Başını yastığa dayamasıyla uykuya dalması bir oldu.

Uyandığı zaman vakit öğleye yakındı. Yabancı bir odada uyanmanın hayretinden kurtulur kurtulmaz, gece yaşadığı hâdiseleri hatırladı: İmkânı yok! Rüya görmüş olmalıydı.

Saat 11:45 olmuştu. «Hay aksi şeytan, ofise geç kaldım» diye düşündü.

Kalktı. Pencereye gitti. Hakikaten 42. inci sokakta otelde bulunuyordu. Öyleyse bir gece evvelki hâdiseler rüya olabilir miydi? Caddeye baktı. Kaldırımlar görmeğe alıştığı normal kıyafetli adamlarla doluydu. Buraya nasıl geldiğini anlayabilse rüya görmediğine kanaat getirecekti. Hatırladığı en son mantıkî hâdise, yemekten evvel Mister Borden'in Grinvil'deki köşkünün bahçesine çıkıp bir sıranın üstüne oturmasıydı. Ondan sonra işler çığırından çıkmıştı. Koluna baktı yaralıydı. Fakat bu yarayı zannettiği şekilde almış olması mümkün değildi yahu!

— Ben yüzde yüz oynattım! diye mırıldandı. En iyisi bir ruh doktoruna gitmekti. Hay Allah cezasını versin, nerden de yakalanmıştı bu derde be?

Yatağa doğru yürüdü. Baş ucunda birkaç kitap vardı. Nefesini tutarak birini aldı: Yazan H. G. Wells, telâşla fihristi açtı son üç faslın isimlerini okudu: Fezanın fethi; Seyyareler savaşı; Arkturus mücadelesi... Şaşkınlık içinde parmaklarından sıyrılan kitap yere yuvarlandı. Öteki kitaba baktı: Mutlak Sisleme...

Bir koltuğa çöktü, düşünmeğe başladı. İki şıktan biri: Ya zırdeliydi, yahut da rüya zannettiği hâdiseler hakikatti. Düşünmeğe devam ederek, yavaş yavaş giyindi. Tekrar pencereye gitti. Caddeyi seyretti. Vâkıâ cadde aynı caddeydi, bununla beraber demin farketmediği bazı ufak tefek değişiklikler göze çarpıyordu. Meselâ: sol taraftaki şu manifaturacı dükkânının hakikî 42. nci sokakta olmadığından emindi. Birdenbire gözleri manifatura dükkânında kırmızı birşeye ta-

kıldı. Dikkatle baktı. Hiç şüpheye mahal yoktu: Bu, Grinvil'de onu kovalayan canavarın bir eşi, belki de ta kendisiydi. Ve kimse ona dikkat etmiyor, kimse oralı olmuyordu.

Okumadığı iki kitabı ve mecmuaları alarak gitmeğe hazırlandı.

Bir lokantada yemek yedikten sonra Wells'in kitabının son iki faslını da gözden geçirmeğe karar verdi. Arzlıların ay'ı Zühre'yi ve Merih'i nasıl fethettiklerini okudu. Gördüğü kırmızı canavarlar hakikaten ay sâkinleriydi. Zekâ seviyeleri Afrika yerlilerinden daha ileri, olmamakla beraber çok munis mahlûklardı. Umumiyetle el işlerinde, amelelikte çalıştırılıyorlardı. Fakat Arz üzerinde çalışmaları yasaktı. Zira Ay'da yirmi sene kadar yaşayabilen bu mahlûklar, başka seyyarelerde altı aydan fazla dayanamıyorlardı. Onun için bütün kamerlilerin, herhangi bir seyyarede üç haftadan fazla kalmaları yasaktı.

Zühre sakinleri daha ziyade san'at, felsefe ve matematikte ileriydiler, fakat dünya nimetlerine ve maddi çalışmaya bigâne kaldıkları için gayet iptidaî bir göçebe hayatı sürüyorlardı. Ne Ay, ne de Zühre sakinleri dünyadan hicretle oralarda koloniler kuranlara mani olmamış, bilâkis kolaylık göstermişlerdi.

Fakat Merih'te işler bambaşka olmuştu. Kültür bakımından aşağı yukarı Arz seviyesinde olan fakat henüz feza yolculuğunun sırlarını çözememiş bulunan merihliler, dünya sakinlerinin seyyarelerine hicretini ve müstemleke haline getirmelerini iyi karşılamamışlardı.

Bu suretle patlayan harbi Merihliler feci şekilde kaybetmişler, neticede Dünya'lıların Merih'te yerleşmesine rıza göstermeğe mecbur olmuşlardı. Merihin, insan, hayvan veya nebat hiçbir sakini kendi seyyarelerinin atmosferi dışına çıkamıyordu. Onun için Arz üzerinde Merih'li görmeğe imkân yoktu.

Beşer, kendisiyle başa çıkabilecek ciddi rakibi, yani başka dünyalara savaş açarak zaptedebilecek kadar zeki ve müterakki bir ırkı, güneş sistemi haricinde bulmuştu.

Arkturuslular, asırlardan beri Galaksiyi talân etmişler

ve ancak bir tesadüf eseri olarak güneş sistemine çıkmamışlardı. Binlerce ve binlerce Yıldız Sistemi arasında her nasılsa bu sistem ihmal edilmişti. Fakat birgün Proksiam Sentori Yıldızı civarında bir Arz gemisiyle karşılaşınca gözleri açıldı ve derhal harekete geçtiler. Arkturus savaşı, Arz'lılar bakımından bir korunma savaşıydı. Fakat mümkün olan bütün taarruz stratejilerinden azamî istifade ediliyordu. Bu güne kadar savaş her iki tarafa da katî bir netice sağlamamıştı. Her iki tarafın müdafaa silâhları tesirli bir taarruz imkânları bırakmıyor, buna rağmen mudafaa birliklerini yarmağa muvaffak olan bir feza gemisi, düşman saflarında, savaşın umumi gidişatına tesir etmeyen tahribat yapıyordu. Arz'lılar bir iki Arkturus gemisi esir etmeğe muvaffak olarak feza yolculuğu hususundaki eksiklerini tamamlamışlardı. Şimdilik mücadele, bir yıpratma savaşı halinde devam ediyor ve Dopel'in dehası sayesinde Arz'lılar başarıyla dayanabiliyorlardı.

Genc Dopel! Tom, gittikçe artan bir merakla bu adamın kim olduğunu düşünmeğe başlamıştı.

Vakit iyice ilerlemişti. Yemek hesabını verdi. Dışarı çıktı. Kütüphaneye gidip biraz daha okuyabilirdi. İşini tamamiyle ihmal edemezdi.

Acaba kendini hâlâ bir mevki sahibi addetmekte haklı mıydı?

Ofise telefon edip durumu aydınlatmağa karar verdi. Bir umumî telefona gitti. Borden Yayınevinin telefon numarasını aradı. Bir kadın sesi:

— Borden Yayınevi. Buyurun! dedi.

— Mister Karper'le konuşabilir miyim acaba? Mr. Tom Karper'le...

— Mister Karper burada değil efendim. Kim aradı diyelim.

— Ehemmiyeti yok. Yarın tekrar ararım.

Ahizeyi yerine koydu. Kadının sesini tanımasından korkuyordu.

Bir an evvel ofise gidip, ne ile karşılaşacaksa, karşılaş

mak istiyordu. Borden yayın evinin işgal ettiği binaya doğru yürüdü. Asansöre binerek onuncu kata çıktı.

VII

KOKTEYL KALLİSTO

Gayet iyi tanıdığı ve her gördüğü zaman beğendiği gayet modern kapının önünde durdu. Sadece som bir cam plak gibi duran ve üzerinde yalnız parlak kromdan zarif tokmağı görünen, menteşeleri, kilidi, herşeyi gizli kapıya baktı. Tam gözlerinin hizasında camın içine, hamuruna yazılmış krom harflerle: BORDEN YAYINEVİ yazılıydı.

Tom yavaşça kapıyı açtı ve girdi. İçerisi aynen baktığı gibiydi.

Gayet modern fütürist bir büro, mavun masasının arkasında kaybolacakmış gibi oturan, parlak gözlü, çıtı pıtı müracaat memuresi, Marion Bleyk... Marion, gördüğü ilk âşinâ şahıstı. Bu bürodan çıkalı haftalar geçmiş gibi geldi Tom'a... İçinden şu cimcime gibi Marion'un boynuna sarılıp öpmek geldi. Alışık olduğu ve avucunun için gibi bildiği bu büroda herşeyi yerli yerinde görünce, başından geçen hâdiselerin hakikat olamıyacağını kabul etti. Marion'a doğru ilerledi.

Kız başını kaldırdı. Fakat...

...fakat onu tanımadı. Sadece:

— Birşey mi arzu ettiniz? diye sordu.

Tom durakladı. Şaka mı ediyordu bu kız? Hakikaten onu tanımamış mıydı? Yoksa matrak mı geçiyordu?

— Mister Tom Karper'le görüşmek istiyorum.

Eğer kız kendisiyle alay etmişse bu cevap yerindeydi. Kız bir kahkaha atar da alay ettiğini kabul ederse, o da güler ve numarayı yutmadığını ifade ederdi.

Lâkin kız gülmedi:

— Mister Karper gitti efendim, dedi.

— Ya! Peki, Mister Borden? O burada mı?

— Hayır efendim.

— Bet... Şey yani Mis Madley?

— Yok efendim. Herkes çıktı saat birde... Bu ay resmî mesai saati bire kadar.

— Yaaa! Doğru. Unutmuştum. Öyleyse yarın gelirim. Acaba Mister Karper'le görüşebilmek için en müsait zaman hangisidir?

— Saat yedide görüşebilirsiniz efendim.

— Yedi...

Tam falso yapmak üzereyken, kendini zor tuttu. Bu ne işti yahu? Resmî mesai saati bire kadar ve Mister Karper'i görmek için en müsait saat yedi... Vay anasını! Sabahın yedisi mi? Akşamın yedisi mi? Akşamın yedisi olamazdı tabiî, o saatlerde sislemenin başlaması lâzım.

Birdenbire anladı. Tabiî yahu, karanlık basar basmaz görülmemiş bir dehşetin çöktüğü bir şehirde gayet tabiî mesaî saatleri değişik olacaktı. Karanlık basmadan herkesin evine dönmesi şart olunca, herşey değişiyordu tabiî. Herhalde sabah altıda, yedide filân işe başlıyor, saat bire kadar çalışıyorlardı. Öğleden sonra da millet kendi istediği gibi vakit geçiriyor, evvelce akşamları meşgul oldukları şeyleri şimdi ikindi vakti yapıyorlardı.

Marion masasının gözlerini yerleştiriyor çıkmağa hazırlanıyordu. Başını kaldırdı, Tom'un hâlâ orada durduğunu görünce birşey soracak gibi oldu. Fakat Tom daha evvel davranarak:

— Affedersiniz! dedi. Sizin isminiz Bleyk değil mi?

— Evet. Fakat...

— Sizi bir yerden tanıdığıma eminim, lâkin nerede tanıştığımızı hatırlayamıyorum.

Hatırlamağa çalışır gibi yaptı. Marion'un hayatı ve arkadaşları hakkında anlattıklarını düşündü:

— Zannederim, bizi Estel isminde bir arkadaşınız tanıştırmıştı. Soyadını hatırlamıyorum. Kuins'teydi galiba. Ben Estel'le çıkmıştım. Garip şey, soyadını bir türlü hatırlamıyorum. Halbuki sizinle yalnız bir defa dansetmiş olmama rağmen hem adınızı hem soyadınızı hatırlıyorum...

Marion gülmeğe başladı:

— Herhalde haklısınız, dedi. Ben Kuins'e çok giderim ve Estel Ranbo adında bir arkadaşım var. Fakat ben sizin ne çehrenizi ne de isminizi hatırlamıyorum.

— Gayet tabiî canım, epeyce zaman geçti aradan, Mamafih ismim Tim Harper'dir. Tanıştığımız zaman üzerimde hayli tesir bırakmışsınız ki, bir yayınevinde çalıştığınızı söylediğinizi dahi hatırlıyorum. Ama hangisi olduğunu unutmuşum. Sizi burada görünce biraz şaşırdım, tabiî. Galiba siz de birşeyler yazıyordunuz değil mi? Yanılmıyorsam şiire meraklıydınız.

— Şiir denecek kadar güzel şeyler değil, Mister Harper, sadece kafiye düzüyorum.

— Siz beni hatırlamadınız ama, gene de eski dost sayılırız. Bırakın şu mister'i filân da sadece Tim deyin bana. Galiba çıkmağa hazırlanıyorsunuz?

— Evet. Biraz işim vardı onu bitirmek için geciktim.

— Beraber çıkalım ve size içecek birşey ikram edeyim. Eski günler şerefine..

Kız bir an tereddüt etti:

— Pekalâ, dedi. Ama yalnız bir kadeh. Saat iki buçukta bir randevum var, kaçırırım sonra,

Tom bu işe sevinmişti. Bir kadeh içinceye kadar Marion'dan istediğini öğrenebilirdi. Bütün gün kıza bağlanıp kalmak zaten işine gelmezdi.

Gidecekleri yeri kız seçti. Madison Meydanında hiç bilmediği bir bara gittiler. Marion bir Kokteyl Kallisto ısmarladı, falso yapmamak için Tom da aynı şeyi istedi:

— Sizinle tanıştığım zaman, yazı yazdığımı söylemiştim zannediyorum. O zaman sadece gazete muhabirliği yapıyordum, fakat sonradan roman yazmayı denemek istedim. Bir iki tane de yazdım.

— Sahi mi? Mister Karperi onun için mi görmek istiyordunuz?

— Evet. Karper'i, Mr. Borden'i veya Mis Hadley'i görüp ne çeşit ve ne boyda hikâyeler kabul edebileceklerini öğrenmek istiyordum.

— O kadarını size ben de söyliyebilirim. Ellerinde bol

mikdarda kovboy ve polis hikâyeleri var. Mis Hadley kadın mecmuası için kısa hikâye istiyor. Macera mecmualarına da her boyda hikâye alıyorlar.

— Ya başka dünyalarda geçen maceralar? Zannederim o mevzuda daha başarılı olacağım.

Marion hayretle ona baktı:

— Duydunuz, demek.

— Neyi?

— Borden'in çıkarmağa karar verdiği (Yarınki Dünyalarda maceralar) mecmuasını.

Bu sefer hayret sırası Tom'a gelmişti. Fakat kendine hâkim olmağa muvaffak oldu. Hayretini belli etmedi. Hiçbir şeye şaşırmaması lâzımdı.

— Evet. Duydum. Doğru mu?

— Tabiî... Birinci sayının klişeleri filân hazır bile... Baskıya verilmesi kaldı. Bu mecmua için ellerinde fazla yazı yok.. Ancak birkaç sayıyı dolduracak kadar...

Hay Allah! Bu kız neden bahsediyordu kuzum? Borden yarınki dünyalardaki maceraları anlatan bir mecmua mı çıkaracaktı? Böyle bir mecmua çıkıyordu yahu! Hem de Borden Yayın evinin çıkardığı en mühim mecmua idi. Bir sayısı da cebindeydi. Belki de ikinci bir mecmuadan bahsediyordu?

— Yarınki dünyalara ait maceralar hakkında ne düşünüyorsunuz? İyi satar mı acaba?

— Gayet tabiî. Bu işe çoktan teşebbüs etmeliydik. Yalnız bu sahada mecmuamız yok, başka her sahada var.

Allah Allah! Kız ikinci bir mecmuadan bahsetmiyor, bal gibi birincisinden bahsediyordu. Tom'un aklına bir fikir geldi. Cebinden Grinvil'de aldığı (Harikulâde Maceralar) mecmuasını çıkardı, gayet tabiî bir hareketle barın üstüne bıraktı. Marion'un nasıl bir reaksiyon göstereceğini bekledi.

Kızın gözü mecmuaya ilişince:

— Görüyorum ki, dedi, en belli başlı macera mecmuamızı takip ediyorsunuz.

Hay Allah müstahakını versin! Nasıl da düşünmemişti.

Halbuki ne kadar basit bir şeydi bu!. Onun kâinatında yarınki dünyalar ait maceralar, burada yıldızlararası seyahatin mümkün olduğu, Ay'ın kırmızı canavarlarının sokaklarda milletle yan yana dolaştığı, Arkturus'lularla savaşın acı bir hakikat olduğu, bu kâinat ta sadece maceradan ibaretti. Belki harikulâdeydi!.. Fakat sadece maceraydı... Yarınki dünya filân değil, bal gibi bugünkü kâinattı...

Pekl ama, bunlar kısaca macera olursa yarının maceraları ne olacaktı? Mecmua çıkar çıkmaz bir tane almağa karar verdi. Bu mecmuayı okumak enteresan olacaktı.

— Bu mecmua hiç de fena değil, dedi. Ben de yazmak isterdim buna.

— Bunun için de yazı alıyorlar. Görüşün Mister Karper'le... Hazır yazınız var mı?

— Yok. Hazırladığım fikirler var ama ne gibi şeyler istediklerini öğrenmeden yazmak istemiyorum.

— Mister Karper'i tanıyor musunuz, Mister Harper? Aaa! Ne garip, isimleriniz ne kadar benziyor! Tom Karper, Tim Harper! Biliyor musunuz ki bu isim benzerliği müşkülât çıkarabilir.

— Mister Karper'i tanımıyorum. Hakikaten isimlerimiz birbirine benziyor ama niye müşkülât çıksın?

— Belki de okuyucular Tim Harper'i, Tom Karper'in müstear adı zannederler diyerek Mister Karper itiraz eder.

— Doğru ama mühim değil, icap ederse başka isimle yazarız.

Kokteyl Kallisto'dan bir yudum daha içtikten sonra ömründe bir daha ağzına koymamağa karar verdi.

— Bana biraz Mister Karper'den bahseder misiniz? dedi.

— Neye? Ne öğrenmek istiyorsunuz?

— Ne bileyim? Yani... Nasıl adam? Geçinilir mi? Filân...

Marion gözlerinin önünde bir hayal canlandırmağa çalışırmış gibi kaşlarını çattı:

— Sizden biraz daha uzun, esmer, ince... Kalın çerçeve-

li gözlükleri var. Otuz yaşlarında... Ciddî tavırlı... Zannederim son zamanlarda büsbütün ciddîleşti.

— Neden?

Marion çapkın bir tebessümle:

— Âşık, dedi.

— Size mi?

— Ne münasebet? Bana bakmaz bile. Kadın mecmuasının müdürüne âşık... Ama yazık zavallıya tabiî.

Tom bir daha birşeyler sormak isterdi ama, cesaret edemedi. Cümlenin sonunda gelen (tabiî) elini kolunu bağlamıştı. Vâkıâ bu gelişi güzel kullanılmış bir tâbir de olabilirdi... Ama yerinde kullanılmışsa tabiî bir şeyi, bilinmesi, anlaşılması lâzım gelen bir şeyi ifade ederdi. Ya Marion kelimeyi bu mânâ ile kullanıyorsa?

— Hakikaten yazık zavallıya!

— Değil mi? Mamafih bir tek gün Hadley'ın yerinde olabilmek için hayatının geri kalan kısmını feda edecek kadınların haddi hesabı yok...

Hoppala beyim! Bu da ne demek yahu?

— Siz eder misiniz?

— Eder miyim? Dalga mı geçiyorsunuz Mister Harper? Dünyanın en büyük adamının nişanlısı olmak. Dünyanın en zeki, en cesur, en... ne diyorsunuz? Bir an bile düşünmem.

Tom cevap vermedi. Nasıl bir tavır takınacağını bilemediği için bardağını dikti, boşalttı. Parmağı ile barmen kıza işaret ederek:

— Bir tane daha içer misiniz, Marion? diye sordu.

— Hayır teşekkür ederim, içmiyeyim. Zaten randevuma geç kalacağım. Ama siz buyurun, bana bakmayın.

Tom barmene döndü:

— Bir Manhattan lûtfen.

— Özür dilerim bayım, fakat bu içkiyi ilk defa işitiyorum...

— Martini var mı?

— Tabiî efendim. Mavi mi istersiniz, pembe mi?

— Viski?

Var efendim.

— Bir viski veriniz.

Kız uzaklaştı. Tom «İnşallah viski de mavi veya yeşil çıkmaz» diye düşündü.

Marion'un gözleri bir noktaya saplanmış, hayalâta dalmıştı:

— Düşünün bir kere! diye mırıldandı... Dopel!

DOPEL!..

Kız bu ismi, öper gibi telâffuz ediyordu.

VIII

MEKKİ

— Çok teşekkür ederim, Mister Harper. Ben artık gideyim. Mister Karper'i görmeğe ne zaman geleceksiniz.

— Ya yarın, yahut öbürgün.

Marion'dan ayrılır ayrılmaz doğru milli kütüphaneye gitti. Kendini bıraksa meyhaneye gidip sızıncaya kadar kafayı çekecekti.

Evvelâ bu dünyada ne yeri ne işi vardı. Yayınevinde çalışan Tom Karper o olmadığı gibi, ona benzemiyordu bile. Yalnız yaşları aynıydı. Beti Hadley de nişanlıydı, ama Tom Karper'le değil, öyle bir roman kahramanıyla ki... romanda bile yutulmazdı.

Kütüphanede bir masaya oturdu. Cebinden mecmualarını ve Dopel hakkındaki kitabı çıkardı. İsteksiz bir şekilde küçük kitabı süzdü.

Dopel!

Şu meret dünyaya geldiğinden beri Dopel hakkında duyduklarına bakılırsa, herif sanki güneş sistemini cebinde gezdiriyordu. Şan, şeref, bilgi, para... üstelik de Beti ile nişanlıydı herif!..

İnadına Dopel hakkındaki kitabı bir yana bırakarak Harikulâde Maceralar'ı okumağa başladı; hikâyelerin bir kısmı aşağı yukarı kendi bildiği gibiydi, bir kısmı ise tamamiyle

değişmişti. Bu fark bilhassa dekor ve detayların aynı olmasındandı: Yani yazarlar ve ressamlar Merihlileri hep aynı şekilde tarif ediyor, bütün feza gemileri hep aynı prensibe göre hareket ediyordu.

Bu mecmuaya sadece (Macera Mecmuası) demekte Marion Bleyk haklıydı. Bu maceraların cereyan ettiği muhit ve dekor, şu anda kendisinin de içinde bulunduğu şaşkın kâinatta hakikaten mevcuttu.

Fakat bu kâinat neresiydi? Buraya nasıl ve niçin gelmişti?

Bu suallerin bir cevabı olmalıydı. Hattâ geldiği yere dönebilmesi için bir yol bulmalıydı, ama nerede? Kim biliyordu bunu?

Fakat önce daha pratik şeylerle meşgul olması lâzımdı. Nasıl ve nerede yaşayacağını tesbit etmesi lâzımdı. Kendi evine gidemezdi, orası artık onun evi değildi. Bu kâinatın malı olan Tom Karper'in eviydi. Emin olmak için kütüphanenin umumi telefonuna gitti rehberde Tom Karper'in numarasını aradı. Ne numara ne de adres değişmiş değildi... Numarayı çevirdi; ahizede bir ses:

— Buyurun, dedi, ben Tom Karper.

Tom ahizeyi yerine bıraktı. Kütüphanenin okuma salonuna döndü.

Nisbeten normal bir şekilde yaşayabilmek için alması lâzım gelen şeyleri bir liste halinde tesbit etti. Kütüphaneden çıkarak ucuz bir dükkân buldu. Önce iyi bir fiata tazyikli mukavvadan bir valiz aldı. Sonra listesine geçti: Çorap, mendil, traş takımı vesaire...

Alacaklarını tamamladığı zaman valiz aşağı yukarı dolmuştu. İlâveten muhtelif mevzulardan bahseden on on iki mecmua aldı. Cebinde altı yüz krediye yakın bir para kalmıştı.

Mecmuaları aldığı dükkândan çıkınca sokakları bir hayli kalabalıklaşmış buldu. Yayalar yollarına devam etmiyor kaldırıma sıralanarak yolu gözlüyorlardı. Uzaktan hararetli alkış ve teşçi sesleri geliyordu.

Tom dükkândan çıkmamağa karar verdi. Ne olduğunu

görmek istediğine göre dükkân daha iyiydi. Çünkü kaldırım seviyesinden üç dört basamak yüksekti. Anladığına göre birşey, belki de mühim bir şahsiyet yaklaşıyordu. Bağrışmalar, alkışlar arttı. Trafik durmuştu, polisler halkı zaptediyor, kaldırımlardan caddeye taşmalarına mani oluyordu. Tezahürat çılgınlık derecesini bulmuştu.

Nihayet üniformalı iki motosikletli ve onun arkasından siyah renkli, üstü açık muhteşem bir limuzin göründü. Arabanın içinde şoförden başka kimse yoktu ve arabanın üstünde, aşağı yukarı üç metre yukarda, arabayla beraber hareket eden birşey vardı. Tom bu cismi ancak bu kelimeyle ifade edebiliyordu:

Birşey!

Yuvarlak, kaypak, bir basketbol topundan daha büyük birşey... Bir küre...

Tezahürat arttıkça arttı. Herkes bağırıyor, yolun kenarına park edilmiş otomobiller alabildiğine klakson çalıyor, canavar düdükleri ötüyordu. Tom bağırışmalar arasında:

— Mekki! Yaşasın Mekki!.. naralarının sık sık tekerrür ettiğini görüyordu.

Dükkânın hemen önünde bir adam:

— Arkturus'luları mahvet Mekki! diye bağırdı.

Ve Tom'un bütün kanını iliklerinde donduran, tüylerini diken diken eden inanılmaz hâdise o anda vukubuldu: Binbir çığlığın, alkışın, ıslığın arasında bir ses sanki yanı başında konuşuyormuş gibi sakin, diğer seslerden tamamen ayrı, hiçbir yerden gelmediği halde her taraftan gelen bir ses:

— Doğrusu çok enteresan bir durum, Tom Karper, dedi. Birgün gelin beni görün de uzun uzun konuşalım, doğrusu pek enteresan.

Tom hayretle sıçradı, etrafına baktı. Etrafındakiler onunla meşgul değildi. Fakat Tom'un birdenbire sıçraması sağ tarafındaki adamın dikkatini çekti.

Tom:

— Duydunuz mu? dedi.

— Neyi?

— Tom Karper, diye bağıran sesi.

— Hastasınız galiba!

Adam tekrar yola döndü, avazı çıktığı kadar:

— Mekki! Varol Mekki! diye bağırmağa başladı.

Tom heyecanla dükkândan çıktı, kaldırımın tenha bir yerinden dolaşarak, yoldan geçen otomobile ve üzerinde giden acaip küreye yetişmek istedi. Neden olduğunu bilmemekle beraber onunla konuşanın bu küre olduğundan emindi.

Bu tahmini doğru ise, küre ona ismiyle hitap etmiş ve bu hitabı kimse duymamıştı. Bu ses sanki dışardan gelmiş değil de onun kendi kafasının içinde doğmuştu. Sanki insan sesi değildi, mahinikî bir ses gibiydi.

Büsbütün oynatıyor muydu?

Zaten kâfi derecede oynatmamış mıydı?

Fakat bu sualin cevabı ne olursa olsun içinden bir kuvvet onu bu küreye doğru itiyor, ona ismi ile hitap eden bu meçhul varlığın peşini bırakmamasını söylüyordu.

Belki bu şey onun niçin burada olduğunu, burasının onun kendi dünyasından neden ve ne şekilde farklı olduğunu, kendi dünyasına nasıl dönebileceğini bilirdi.

Halk naralar atıyor:

— Mekki! Mekki! Mekki! diye bağırıyordu.

Tom kalabalığa daldı. Valizi ötekine berikine takılıyor, o farkına varmadan çekiyor, itip kaktığı adamlar çıkışıyor, o duymuyordu. Bütün gayretine rağmen arabaya yaklaşamıyordu.

Ses birdenbire kafasının içinde tekrar canlandı:

— Tom Karper! Durun. Beni takip etmeyin. Pişman olacaksınız.

Tom etrafındaki insanları unutarak:

— Niçin? Niçin? diye bağırdı. Siz kim...

Birdenbire kendine geldi: Etrafındakiler onu duyuyor, dikkat ve merakla ona bakıyorlardı:

Ses:

— Dikkati çekmeyin! dedi. Evet, fikirlerinizi okuyabiliyorum. Evet, Mekki, benim. Karar verdiğiniz şeyi yapın ve üç ay sonra gelin, beni görün.

— Niçin? Niçin, bu kadar bekliyeceğim?

— Savaş ciddî bir duruma girdi. Beşeriyetin istikbali mevzuubahis. Bu savaşı Arkturus'lular kazanabilir. Sizinle görüşmeğe şimdi vaktim yok.

— Fakat bana, ne yapmağı tavsiye ediyorsunuz?

— Karar verdiğiniz şeyi. Fakat daha dikkatli olun. Her an büyük bir tehlike içindesiniz.

Tom, zihninden onu en çok ilgilendiren suali sormağa çalıştı:

— Fakat ne oldu? Ben neredeyim?

— Başka zaman anlatırım. Başka zaman sizin muammanızı çözmeğe çalışırım. Dimağınızda sizi üzen suali görüyorum. Fakat şimdilik bu sualin cevabını bilmiyorum.

— Deli miyim ben?

— Hayır. Yalnız ölümünüze sebep olabilecek hatalar işlemeyin. Bu kâinat hakikidir, hayalinizin mahsulü değildir. Dikkat edin. Burada sizi tehdit eden tehlikeler hakiki ve müsbettir. Bu kâinatta ölürseniz ölümünüz tam manasiyle hakiki olacaktır. Size harcayacak başka vaktim yok. Rica ederim beni takip etmeyin.

Tom başka sual sormağa vakit bulamadan, beynini işgal eden yabancı varlık sıyrıldı. Etrafını saran kalabalığın bağrışmaları, ıslıkları daha canlı olarak kulaklarını doldurdu.

— Kendi kâinatıma nasıl dönebilirim biliyor musunuz?

Ahali çılgınlar gibi bağırıyor, kulaklarını çınlatıyordu:

— Mekki! Mekki! Mekki!

— Kahrolsun Arkturuslular!

— Mekki! Mekki! Mekki!

Tom iradesini parçalarcasına bir gayretle:

— Biliyor musunuz? Biliyor musunuz? diye soruyor...

Ahali kudurmuş gibi:

— Mekki! Mekki! Mekki! diye bağırıyor...

Tom durdu. Arkasından gelen bir adam, onu iterek önüne geçti. Bir başkası valize takıldı, çıkışarak kendini kurtardı. Yoluna devam etti. Tom, ayaklarının ucuna basarak ileriye baktı. Acaip küre havada, muallâkta ilerlemesine devam ediyordu. Neydi bu? Nasıl böyle havada durabiliyordu? Can-

lı mıydı? Tom'un fikirlerini nasıl okuyabilmişti? Muhakkak olan birşey vardı: Tom'u ismiyle tanıyor ve durumu biliyordu. Belki bir kurtuluş çaresi de bulurdu.

Mekki'nin gitmesine razı olamıyordu. Üç ay beklemek ha? İmkânı yok! Kurtulma çaresini derhal mümkün olduğu kadar çabuk öğrenmesi lâzımdı.

Küre yüz metre kadar ilerdeydi. Fakat Tom, elinde valizi, koltuğunda mecmuaları, bu çılgın kalabalığın içinde yürüyemezdi. Etrafına baktı. Bir tütüncü dükkânı gördü. Derhal dükkâna girdi, valizini ve mecmualarını kapının yanına bırakarak:

— Bunları şuraya bırakıvereyim, birkaç dakika sonra alacağım! diyerek dışarı fırladı. Belki döndüğü zaman bıraktıklarını bulamıyacaktı, fakat behemehal küreye yetişmesi, suallerinin cevabını tam olarak alması lâzımdı.

Kimsenin itirazına kulak asmadan, omuz vurarak, dirsek dayayarak, hatta resmen elleriyle çekerek etrafını kaplayan canlı insan nehri içinde kendine zorla yol açıyordu. İçerleyenlerin, arkasından küfredenlerin, sesi, halkın naralarına karışıyordu:

— Mekki! Mekki!

Karper üçüncü caddeye, oradan da 37. inci sokağa geçti. Yolun köşesinde muazzam bir kalabalık toplanmıştı. Halk geniş kaldırımlardan taşmış, kalabalığı zaptedemeyen polisleri de arasına alarak yolun ortasına kadar ilerlemişti. Motorlu polisler ve araba yolu kesen kalabalığın karşısında bilmecburiye durdu. Fakat küre durmadı. Kalabalığın üstünde yükselerek bir apartmanın üçüncü katı hizasına geldi. Pencereye yaklaştı. Pencerede bir kadın vardı. Dışarıya sarkmıştı... Tom'un kalbi çatlayacakmış gibi atmağa başladı:

Beti Hadley!

Tom biraz daha ilerlemeğe gayret etti, fakat bir tek adım daha atmasına imkân yoktu. Halk balık istifi gibi sımsıkı dizilmiş âdeta yekpare bir kütle teşkil etmişti. Biriken binlerce insan hep bir ağızdan bağırışıyor, ıslıklar çalıyor, naralar atıyordu. Şimdi Mekki ve Dopel feryatlarına Beti'nin de ismi karışıyordu. Tom ömründe böyle coşkun ve çılgın te-

zahürat görmemişti. Herkesin gözü Mekki ile Beti'ye dikilmişti.

Beti inanılmıyacak kadar güzeldi.

Tom'un içi burkuldu.

Beti'nin üzerindeki kıyafet, Tom'un geldiği kâinatta istikbalin feza amazonlarına yakıştırılan kıyafete benziyordu. Omuzları tamamiyle çıplak, vücudun üst tarafında göğsünü ideal bir şekilde saran cazip ve acaip bir sütyen, sütyenin altında mide kısmı çıplak, daha aşağısı... Beti'nin pencereden bir hayli sarkmasına rağmen daha aşağıda ne giymiş olduğunu göremiyordu.

Betinin bulunduğu pencerenin önüne gelince küre bir an durakladı. Konuşmağa başladı. Bu sefer Tom'a değil, mevcut herkese hitap ediyordu. Sesi her dimağın içinde ayrı ayrı duyulduğu için halk tezahüratını durdurmamış, hem dinliyor, hem bağırıyordu.

— Dostlarım! Şimdi sizi terketmek mecburiyetindeyim. Yaratıcım ve sahibim, büyük Dopel'den, Mis Beti'ye hususi bir mesaj getirdim. Bana karşı gösterdiğiniz candan hüsnükabule teşekkür ederim. Havadislere gelince: Durum hâlâ kritiktir. Elimizden geldiği kadar gayret göstermemiz lâzım. Fakat ümidiniz kırılmasın, zafer bizim olacaktır. Yenmemiz lâzımdır ve yeneceğiz!

Halk artık hakikaten zıvanadan çıkmış, zaptedilmez hale gelmişti. Neredeyse binaları yerinden sarsacak bir hırs ve şiddetle:

— Mekki! diye bağırıyorlardı.

Bu feryat yolun iki tarafındaki binalara aksederek büyüyordu:

— Mekki!

Tom gözlerini Beti'den ayırmıyordu. Genç kız halkın ona karşı gösterdiği sempati tezahürleri karşısında pembeleşerek utanıyor, fakat daima tebessüm ediyordu. Elleriyle halkı birkaç kere selâmladı ve içeri girdi. Arkasından Mekki de girerek içerde kayboldu.

Halk hızını alamamış gibi bir müddet daha tezahürata

devam etti. Sonra yavaş yavaş dağılmaya başladılar. Kalabalık seyrekleşti. Bağıranlar peyderpey sustu.

Tom yerinde donakalmıştı.

Mekki kendisini takip etmesini istememişti. Şimdi anlıyordu neden olduğunu! Mekki, bu acıyı duymasını istememişti. Boşu boşuna... Marion Bleyk, Beti'nin nişanlısı olduğunu söyleyince Tom üzülmemiş değildi, fakat ümidi tamamiyle kırılmamıştı: Beti nişanlı kaldığı müddetçe ümit vardı. Fakat şimdi, ne aptalca, ne salakça yanıldığını görüyordu.

Halkın bu tezahüratı, Dopel hakkında duyabileceği, okuyabileceği herşeyden daha iyi göstermişti Dopel'in kim ve ne olduğunu!

(Yaratıcım ve sahibim!) demişti, Mekki! Esrarengiz küre!..

Dopel!

Ve ehemmiyetsiz, kıymetsiz, küçücük Tom Karper!

Hatta bir Tom Karper bile değil! Sadece başka bir kâinattan hortlamış bir müsveddesi Karper'in.

IX

DOPEL

Düşünceli ve bedbin bir tavırla, dağılan kalabalığa katıldı. Valizini bıraktığı tütüncüyü buldu. Herif söylenmesin diye bir iki paket sigara aldı, valizini ve mecmualarını yüklendi, yola düzüldü. Sokaklar süratle tenhalaşıyordu. Mekki-ye yapılan tezahürat, tahmin ettiğinden daha fazla sürmüştü ve gurup yaklaşıyordu.

Sekizinci cadde üzerinde küçük, ucuz bir otel buldu ve yüz yirmi kredi avans vererek bir hafta müddetle bir oda kiraladı. Valizini ve mecmualarını bıraktı, otelin altındaki küçük lokantada yemek yedi. Hava kararmadan odasına çıktı. Aldığı mecmualara şöyle bir baktı. Ne gibi hikâyeler yazıldığını tesbit ettikten sonra para edebilecek hikâyeler yazacaktı. Başka türlü bir gelir temin etmesi hemen hemen imkânsızdı.

Fakat kendini uzun müddet çalışmağa zorlayamadı.

Sarı saçların yumuşak hâlesi, pembe beyaz teni ve sanki sadece öpülmek için yaratılmış kan rengi dudaklarıyla Beti Hadley'in yüzü, gözlerinin önünden gitmiyordu. Ya pencerede gördüğü vücudu, pek yakışan orijinal bir sütyenden ibaret kıyafeti içindeydi, doyum olmaz vücudu?

Nihayet kendini iyice zorlayarak mecmuaları karıştırmağa başladı.

Hikâye yazarak hayatını kazanabilirdi. Eskiden de bir hayli hikâye yazmış fakat çoğunu bastıramamıştı. Fakat iyi satan bir mecmuanın yazı işleri müdürü olduktan sonra kendisi yazmağa devam etmemişti. Yalnız bir noktaya dikkat etmesi lâzımdı: Şimdi içinde bulunduğu kâinatın modern hayatına ait her hangi birşey yazamazdı, çünkü aşağı yukarı tamamiyle yabancı olduğu bu muhitten bahsederken muhakkak falso yapardı.

H.G. Wells'in tarih kitabından öğrendiğine göre her iki kâinat, 1903 de dikiş makinelerinin uçmasıyla birbirlerinden ayrılıyorlardı. Tarihi hikâyeler süsü vererek 1900 den evvelki mevzuları yazara yutturabilirdi. Bu çeşit hikâyeleri kadın ve aşk mecmualarına da yazabilir, ondokuzuncu asrın romantik devrinden mevzu seçebilirdi.

Bütün mecmuaları tetkik ettikten ve ne çeşit mevzular üzerinde hikâyeler yazabileceğini tasarladıktan sonra Dopel'in hayatını anlatan kitabı aldı.

Bir saat kadar okuduktan sonra rakibinin masallara bile sığamıyacak, duyulmamış bir masal kahramanı olduğuna emindi. Böyle bir adamla rekabete imkân yoktu. Dopel'den başka ismi olmadığı anlaşılan bu adam hakikaten inanılmayacak kadar muhteşemdi. Tek başına Napoleon, Einstein, Edison, Büyük İskender, Don Juan, Vatan kurtaran Robin Hood gibi birçok kahramanların yalnız iyi taraflarını şahsında topluyor, fakat onların kusurlarından hiçbirine sahip bulunmuyordu. Üstelik henüz yirmi yedi yaşındaydı.

Mazisi halinden, hali mazisinden şayanı hayretti. Harvard üniversitesinden mezun olmuş ve bütün derslerde birincilik almıştı. Ayrıca kaptanı bulunduğu futbol takımını dört

sene şampiyonluktan şampiyonluğa sürüklemişti. Daha talebe iken dört tane macera romanı yazmış, bunlar inanılmayacak kadar satış yapmış ve genç Dopel'e bir servet kazandırmıştı. Gayet tabiî hepsinin filmi çekilmiş, serveti birkaç misline çıkmıştı. Dopel bu hususi servetiyle, daha mektebini bitirmeden bir şahsî lâboratuvar açmış ve o zamanın feza gemilerinde çok mühim tadilât yapmıştı. Üniversiteyi bitirdikten sonra feza pilot subayı okuluna girmiş, oradan da parlak dereceyle mezun olmuş, çok kısa zamanda rütbe üstüne rütbe alarak yirmi bir yaşında mukabil casusluk servisi şefi olmuş, hatta bizzat Arkturus seyyarelerine giderek casusluk etmişti. Arkturusa gidip de canlı dönen yegâne arzlı Dopel'di.

Son derece kıymetli bir feza pilotu ve feza stratejisti idi. Emrindeki filolar Arkturus filolarına birçok kayıplar verdirmişler, güneş sistemini birkaç kere mutlak felâketten kurtarmışlardı. Kıymetli bir bilgin olması hasebiyle, Genel Kurmay faal olarak savaşa iştirak etmesini rica etmişti. Fakat görünüşe nazaran kimse Dopel'e söz geçiremiyordu. Bu fırsatta, herşeye rağmen savaşa bizzat atılmaktan çekinmemişti. Sanki tılsımlı gibiydi, fes rengine boyalı şahsî feza gemisi intikamcı, bir tek yara bile almamıştı.

Dopel, yirmi üç yaşında bütün Güneş manzumesi kuvvetlerine kumandan olmuş ayrıca fiilen Hükûmet reisliği yapmış ve bu arada zaman zaman tehlikeli casusluk seferlerine çıkmağa veya gizli lâboratuvarında çalışarak yeni buluşlara fırsat bulmuştu. Bu buluşların teşkil ettiği listeyi Tom sonuna kadar okuyamadı. Okusa muhakka oynatırdı.

Dopel'in en mühim keşfi, şüphesiz Mekki diye anılan elektronik ve elektromanyetik beyindi. Dopel Mekki'ye insan beyninde bile bulunmayan hassalar bahşetmiş onu insanların yapamıyacağı işleri bile yapabilecek duruma getirmişti. Mekki, derunî fikirleri okuyabiliyor ve gerek toplu bir halde gerekse münferiden birçok kimseyle aynı zamanda, telapati muhavereleri yapabiliyordu. Ayrıca fezanın herhangi bir yerinden bir başka yerine inanılmıyacak kadar kısa bir zamanda gidebilirdi.

Kitabın sonuna doğru, yazar müşfik bir lisanla Dopel'in Mis Beti Hadley'le nişanlı olduğunu, Arkturus savaşı neticelenir neticelenmez derhal evleneceklerini yazıyordu.

Tom, küfürü basarak kitabı bıraktı.

Olur şey değil bu be! Bu herif bir tek adam olamazdı.

Dopel'in çehresini tahayyül etmeğe çalıştı: kitap yakışıklı olduğunu söylüyordu, fakat resmini basmamıştı. Tom, herife bir yüz tasavvur etmeğe çalışırken aklı nedense hep Errol Flayn'e kaçıyordu. Belki de filmlerinin tesiri...

Maamafih bu çılgın kâinatta bir de Errol Flayn bulunması lâzımdı. Olmasa hayret ederdi.

Sakın bu Dopel bir masaldan ibaret olmasın. Herif inanılmayacak kadar mükemmel, inanılmayacak kadar bilgili, inanılmıyacak kadar cesur, inanılmıyacak kadar herşeydi... Kısacası inanılmıyacak bir adamdı; hakikat olamazdı. Ucuz mecmualar bile yutmazdı bunu be! Tamamiyle zır deli olmayan hiçbir yazı işleri müdürü böyle kahramanı kabul etmezdi...

Pekiyi ama, bir masal olarak bile inanılması, yutulması güç olan bu kâinatı nasıl olup da ona hakikat diye göstermiye çalışıyorlardı?..

Bununla beraber Mekki kısa süren muhavereleri esnasında:

«... ölümünüze sebep olabilecek bir falso yapmayın» demişti.

«... bu kâinat hakiki bir kâinattır. Hayalinizin mahsulü değildir. Burada sizi tehdit eden tehlikeler hakikidir...»

Ertesi gün Tom bir yazı makinesi tedarik etti ve derhal başına geçti. Akşam saat yediye doğru biri dört bin, diğeri üç bin kelimelik iki hikâye yazmıştı. Bunlar evvelce yazdığı fakat satamadığı iki mevzu idi. Bitirdikten sonra hikâyeleri tekrar okudu. Beğendi. Mevzular cazipti. Eskiden satamaması mevzuları lâyıkiyle işlememiş olmasındandı. O akşam erkenden yattı.

Ertesi gün uyandığı zaman saat beşi henüz geçiyordu. Giyinirken pencereden güneş ışıklarının, daha doğrusu kozmik şuaların Epsilon sisini nasıl dağıttığını merakla seyret-

ti. O gün de saat dokuza kadar çalışarak üçüncü hikâyesini de bitirdi. Saat dokuz buçuğa doğru Borden Yayınevinde, Marion Bleyk'in karşısındaydı.

Genç kadın tebessüm ederek:

— Bir emriniz mi var, Mister Harper? dedi.

— Üç hikâye getirdim. Birini Mis Hadley'e, diğer ikisini de Mister Karper'e vermek istiyorum. Şimdi serbest mi acaba?

— Zannederim. Mis Hadley meşgul ama, siz Mister Karper'in yanından çıkıncaya kadar o da serbest olur. Hikâyelerinizi kendi isminizle mi çıkaracaksınız?

— Hay aksi şeytan hay! Bakın bu hususu tamamiyle unuttum. Mamafih bir de Mister Karper'in fikrini alalım. Arzu ederse ismi değiştiririz.

Marion, diktafon cihazını açtı, bazı şeyler söyledi. Sonra cihazın düğmesini kapatarak:

— Sizi bekliyor, dedi. Sizin, bir arkadaşım olduğunuzu söyledim.

— Çok teşekkür ederim.

Tom, Mister Karper'in odasına doğru ilerledi. Birkaç adım attıktan sonra ofisin nerede olduğunu bilmemesi icap ettiğini hatırladı. Fakat artık iş işten geçmişti.

Birkaç saniye sonra Tom Karper, Tom Karper'in elini sıkıyor ve Tom Karper, Tom Karper'e yer gösteriyordu.

— Mister Karper, ben Tim Harper'im. Size iki hikâye takdim etmek istiyorum. Postayla göndermem mümkündü. fakat bizzat getirerek fırsattan istifade ederek sizinle tanışmak isedim.

X

TUZAK

Tom, diğer Karper'i süzdü. Fena sayılmazdı. Aşağı yukarı onun yaşında, birkaç santim daha zengin, birkaç kilo daha fakirdi. Saçları daha koyu ve dalgalıydı. Yüzü ona hiç benzemiyordu. Üstelik kalın çerçeveli gözlükleri vardı.

— Nevyork'ta bulunmuyor musunuz?

— Hem evet, hem değil... Aslen Boston'dan geliyorum, fakat muvaffak olabilirsem burada kalmak niyetindeyim. Boston'da bir gazetede çalışıyordum. Bir müddet izin aldım ve Nevyork'ta şansımı denemeğe karar verdim. Size iki hikâye getirdim. Vâkıâ sizden böyle birşey istemem uygunsuz ama, mümkünse bir an evvel okumanızı rica edeceğim. Plâmı hazırlanmış bir mikdar hikâyem var, fakat siz bunları okuyup bir fikir beyan etmeden başlamak istemiyorum.

— Öyleyse diğer tetkik edilecek yazıların üstüne koyayım.

— Birşey daha soracaktım. İsimlerimizin pek benzediğini söylüyorlar şayet bu sizce bir mahzur teşkil ediyorsa başka bir isim kullanabilirim.

— Mühim değil canım. Ben kendim yazı yazmıyorum. İsmim mecmuada yazı işleri müdürü olarak geçiyor. Okuyucuların yüzde doksanı mecmuanın orasına bakmaz bile...

— Teşekkür ederim Mister Karper, sizi daha fazla işgal etmiyeyim...

Marion'un yanına geldiği zaman kız:

— Mis Hadley şimdi serbest, dedi. Mister Karper'in ofisinin nerede olduğunu nasıl bildiniz.

— Ben de biraz falcılık vardır.

— Şakayı bırakın canım: Merak ettim.

— Öyleyse söyliyeyim. Mister Karper'le görüşebileceğimi söylediğiniz zaman o tarafa bakmıştınız. Zaten yanılmış olsam ihtar ederdiniz.

Ve memnun bir tavırla kıza gülümsedi.

Beti'nin odasına giderken aynı hatayı yapmadı, Marion'un yol göstermesini bekledi. Heyecan içindeydi, Beti ile karşılaşmaktan âdetâ çekiniyordu.

İçeri girdi. Ve girer girmez bu ziyaretin bir hata olduğunu anladı. Genç kadın yazıhanesinin arkasında onu tatlı ve resmî bir tebessümle karşılarken Tom'un başı dönüyor, düşüp bayılacağını zannediyordu. İnanılmayacak şey: Beti pencerede gördüğü kıyafetteydi. Yeşil bir sütyen giymişti, alt tarafı yazıhanenin arkasında görünmüyordu.

Ve yakından bakınca, eskisinden kat kat daha güzeldi.

Birkaç gün evvel, Bei'nin daha güzel olabileceğini söyleseler, bu ihtimali kabul edemezdi. Fakat şimdi bu hakikati tabii karşılıyordu. Bu mecnun dünyanın Tom Karper'i ondan farklı olabiliyor da, Beti Hadley'i neden daha güzel olmasın? Kızın kıyafeti cazibesinin artmasında mühim rol oynuyordu tabii...

Beti'nin yüzündeki tebessüm yavaş yavaş silindi. Ciddileşerek:

— Buyurun efendim! dedi.

— Bendeniz To... Tim Harper'im Mis Hadley. Siz... Size...

Beti bu feci kekelemesini mahcubiyetine atfederek:

— Mis Bleyk, dostlarından olduğunuzu ve hikâye yazdığınızı söyledi... Oturmaz mısınız Mister Harper?

— Teşekkür ederim.

Oturdu.

— Size bir hikâye getirdim.

Bir kere başladıktan sonra, hazırladığı sözleri kolaylıkla sıraladı. Fakat, bir rüya içindeymiş gibi konuşuyor, âdetâ ne söylediğinin farkında bile olmuyordu. Ve mülâkat bir rüya gibi devam etti.

Nasıl çıktığını bilmeden, kendisini Beti'nin ofisinin dışında buldu. Kendini dayak yemiş gibi harap hissediyordu. Bir daha Beti'yi bu kadar yakından görmemeğe yemin ediyordu. Bir ümit olsa neyse, ama ne gezer?..

Dalgın dalgın yürüyerek Marion'un önünden geçerken, kız:

— Mister Harper, dedi, Mister Karper size bir mesaj bıraktı.

— Mesaj mı? Beş dakika evvel yanındaydım.

— Biliyorum ama çıkarken, mühim bir randevuya gitmekte olduğunu, sizi göremiyeceğini söyledi ve saat yarımda behamehal kendisine telefon etmenizi rica etti.

— Hay hay ararım! Çok teşekkür ederim.

Asansörden inerken Tom Karper'in kendisinden ne isteyebileceğini düşündü. Fakat pek yormadı kafasını: Herifi

arar öğrenirdi. Aklı gene Beti'ye avdet etti. Az daha falso yapacak, kendisini Tom diye takdim edecekti... Kız acımıştır ona herhalde, böyle kekelediğini görünce. Pekiyi ama, Beti neden böyle acaip kıyafetle geziyordu? Böyle yarı çıplak gezen başka kadın görmemişti, görse dikkatini çekerdi. Nekadar kafasını patlatsa Beti'nin böyle varyete kıyafetiyle ortalıkta dolaşmasına akıl erdiremezdi.

Binanın kapısında bir an tereddüt etti. Nereye gidecekti? Gidip çalışmak istemiyordu; uzun akşamı, yapacak başka şey olmadığı için çalışarak geçirebilirdi. Biraz sokaklarda sürtüp Nevyork'un bu tanımadığı halini tetkik etmek istedi.

Bir gazete bayiinin önünden geçerken, asılı günlük gazetelere bir göz attı ve kocaman bir başlık gördü:

ARKTURUS ÖNCÜLERİNİ TARÜMAR ETTİK

Güneş sistemi kuvvetlerinin büyük zaferi

Buna sevinmesi lâzımdı, ama sevinemiyordu. Bu harbe ilgi gösteremiyor, Arkturuslulara karşı hiçbir kin beslemiyordu. Heriflerin neye benzediklerinden bile haberi yoktu. Hakikat olduğunu bilmesine rağmen bu savaş, ona hakikat gibi gelmiyordu.

Bir manifaturacı mağazası önünde elle boyanmış kravatları seyrederken, omuzuna bir el dokundu. Döndü. Dehşetle haykırmamak için kendini güç uttu: Karşısında kırmızı canavarlardan, Kamerlilerden biri vardı. Çatlak bir sesle:

— Affedersiniz, ateşiniz var mı? diye sordu.

Tom, hiç cevap vermeden titreyen eliyle kibritini uzattı. Kamerli aldı, sigarasını yaktı. İade ederken:

— Teşekkür ederim, dedi.

Ve uzaklaştı. Tom arkasından bakakaldı. İri cüssesine rağmen Kamerli, yarı beline kadar su içinde yürüyen bir adam gibi güçlükle yürüyordu. «Hava basıncından herhalde» diye düşündü. Ay'da bu herif belki on Tom Karper'e bedeldi, fakat dünya üzerinde, sanki bütün atmosferin yükünü omuzunda taşıyormuş gibi, çabalayarak yürüyordu.

Ama bu iş mantığa sığmıyordu. Yahu! Evvelâ Ay'da atmosfer yani teneffüs edilecek hava yoktu. Ama görünüşe göre bu hakikatin, içinde bulunduğu kâinatta yeri yoktu.

Taşradan gelmiş bir adam gibi, aval aval etrafına bakarak, Karper'e telefon edeceği saate kadar dolaştı. Saat yarım olunca bir umumî telefon buldu. Karper'i aradı.

Telefonda Karper'in sesi:

— Ha! Siz misiniz Mister Harper? dedi. Sizden ayrıldıktan sonra aklıma birşey geldi. Siz vaktiyle birçok röportajlar yaptığınızı söylemiştiniz. İsterseniz size bir röportaj işi verebiliriz.

— Eğer yapabileceğim birşeyse, memnuniyetle. Ne hakkında?

— Bunu telefonda anlatamıyacağım. İsterseniz öğleden sonra, eve uğrayıverin de görüşelim. Saat dörtte filân olur mu?

Karper adresini verdi. Bir taksiye binerek evi kolaylıkla bulabileceğini de ilâve etti. Tom gülümsedi. O ev kendi eviydi yahu!

Saat dörde geldiği zaman Tom, kendi evinin, üzerinde pirinç bir levhaya ismi yazılı bulunan kapısını çalıyordu.

Kapıyı Karper açtı:

— Ooo! Hoş geldiniz Harper, buyurun.

Tom girdi. Üç adım attı. Salona geçti... Ve olduğu yerde dona kaldı. Karşısında uzun boylu, şakakları ağarmış, soğuk bakışlı bir adam duruyor, elindeki tabancayla Tom'u tehdit ediyordu.

Tom yavaş yavaş ellerini yukarı kaldırdı:

— Üstünü bir ararsanız iyi olur Mister Karper... Hayır, hayır. Arkadan. Dikkat edin, önüne geçmeyin.

Tom Karper üstünü aradı:

— Silâhı yok!

— Maksadınızın ne olduğunu sorabilir miyim?

Karper onun göreceği bir tarafa geçerek:

— Anlatacağım, dedi. Bu gördüğünüz zat Dünya Emniyet Teşkilâtı Müfettişlerinden Brent'tir.

— Tanıştığımıza memnun oldum. İzahatınızı bekliyorum.

İçinden küfrediyordu. Ne halt edip te böyle bir tuzağa düşmüştü.

Karper:

— Size bazı sualler soracağım, dedi. Mr. Brent'in burada bulunup cevaplarınızı duymasını istiyorum. Bu sabah bana iki hikâye getirdiniz. Bunları nereden tedarik ettiniz?

—Tedarik mi? Ben yazdım onları. Tedarik filân etmedim. Demek bu röportaj hikâyesi bir tuzaktı öyle mi?

— Evet. Sizi şüphelendirmeden buraya getirmek için... Bu fikri, yaptıklarınızı kendisine anlattığım zaman Mr. Brent teklif etti.

— Ben ne yapmışım?

Karper uzun uzun onu süzdükten sonra:

— Size katiyetle yüklenebilecek yegâne suç, ancak intihal olabilir. Fakat bu suçu öyle şayanı dikkat şerait altında işlediniz ki, sizi bu harekete teşvik eden sebeplerin aydınlatılması için Dünya Emniyet Teşkilâtına müracaatı faydalı buldum.

Tom, aval aval herifin suratına bakıyordu:

— İntihal mi? dedi.

— Evet. Bu sabah bana getirdiğiniz hikâyeleri, beş altı sene evvel ben kendim yazdım. Vakıa biraz değiştirmiş, üslûbu düzeltmişsiniz. Fakat hikâyeler aynı. Bunları bana yutturabileceğinizi mi sandınız? Böyle şey dünyada görmedim.

Tom cevap vermek istedi. Veremedi. Boğazı kurumuş, dili pelteleşmiş gibiydi. Konuşmağa kalksa ağzından ses yerine homurtular çıkacak gibi geliyordu. Zaten ne söyleyebilirdi ki? Bu durum okadar aşikârdı ki, nasıl olup ta düşünmediğine şaşıyordu. Bu kâinatın sâkini Tom Karper onun ismini taşısın, onun mevkiini işgal etsin, evinde otursun da, onun yazdığı hikâyeleri neye yazmış olmasın?

Böyle bir ihtimali düşünmemekle ne ihtiyatsızlık etmişti...

Susuyordu. Fakat konuşması birşeyler söylemesi lâzımdı. Muhakkak birşey söylemesi lâzımdı. Muhakkak birşey söylemeliydi, yoksa sükûtunu ikrar olarak kabul edeceklerdi.

XI

ÖTEKİ TOM KARPER

Tom dudaklarını ıslattı. Titrek bir sesle:

— Aynı mevzu üzerine kurulmuş bir sürü hikâye olabilir. Bunların benzemesi...

Karper sözünü kesti:

— Sade benzerlik değil, o kadarını kabul edebilirdim. Fakat küçük teferrüat okadar aynı ki, hiç şüphe kalmıyor. Hikâyenin birinde her iki kahramanın benim koyduğum isimleri taşıyorlar, diğer hikâyenin ismi de benim koyduğum isim. Bütün bunlar tesadüf olamaz. Mevzularda benzerlik kabul edilebilir ama, isim ve detaylarda asla... Bu bir hırsızlıktır, tereddüde mahal yok. Bu hikâyelerin orijinalleri bende hâlâ mevcut. Daha yazınızın birinci sahifesini bitirmeden şüphelenmiştim. Okuyup bitirdikten sonra, emin olmuştum. Yalnız bir sual zihnimi kurcalıyordu. Bir yazı hırsızı çaldığı eseri, eserin asıl sahibine satmağa neden teşebbüs etsin? Benim bunları hatırlıyacağımı düşünmeniz icap ederdi. Sonra bir nokta daha var, isminiz hakikaten Tim Harper mi?

— Gayet tabii...

— Orada da bir bit yeniği var: Tim Harper, Tom Karper'in yazdığı hikâyeleri kendisine satmağa çalışıyor. Sahte isim seçecek olduktan sonra, neden benim ismime bukadar benzeyen bir isim seçtiniz?

Bu noktaya Tom da şaşıyordu. Neden bukadar benzeyen bir isim seçtiğini mantıkî sebeplerle anlatamazdı. Şişmişti işte!

Müfettiş ilk defa söze karıştı. Bıçak gibi keskin bir sesle:

— Hüviyetinizi ispat edecek vesikanız var mı?

Tom başını salladı; vakit kazanmalıydı, bir hal çaresi buluncaya kadar vakit kazanması şarttı.

— Hayır, dedi. Üstümde vesikam yok. Ama hüviyetimi ispat edebilirim. Vatsonya Oteline telefon edebilirsiniz...

— Onlar da bana otelde kendini Tim Harper diye tanıtan bir müşteri olduğunu söylerler, değil mi? Üzme kendini, otele telefon ettim bile. Bu birşey ispat etmez, sadece o otelde iki gündenberi yattığınızı gösteriyor.

Tabancasının emniyet tertibatını açtı. Bakışı sertleşti:

— Soğukkanlılıkla adam öldürmekten hoşlanmam ama!..

Tom gayri ihtiyari bir adım geri attı:

— Durun yahu! diye bağırdı. Ne oluyoruz? Farzedelim ki ben hikâyeleri çaldım. Böyle bir suç ne zamandanberi kanunsuz, mahkemesiz ölümle cezalandırılıyor?

— Hikâye hırsızlığı bize vız gelir. İstersen bütün dünyanın hikâyelerini çal, beni ilgilendirmez. Fakat Arkturus casusu olmasından şüphe ettiğimiz herhangi bir şahsa, sual sormadan ateş etmek için emir aldık.

Müfettiş bir an durdu, sonra devam etti:

— Üstelik ortalıkta dolaşan bir de casus var. En son Grinvil'de görüldü. Tarifi de sizi andırıyor. Hareketinizi daha makûl bir şekilde izah edemezsiniz...

Tom heyecanla parladı:

— Durun yahu! Bu işin bir izahı vardır herhalde. Bir izahı olması lâzım yahu! Casus olsaydım, çaldığım hikâyeleri, yazan adama satmağa kalkar mıydım?

— Söylediği doğru Brent, diye Karper söze karıştı. Beni de en çok hayrette bırakan bu nokta. Herifin pisi pisine ölmesini istemiyorum.

Tom'a döndü:

— Beni dinleyin Harper, dedi. Görüyorsunuz ki açık gözlülüğün sırası değil, iş gayet ciddi. Açık gözlük etmeğe kalkarsan vücudun tabanca mermileriyle delik deşik olacak. Geberip gideceksin. Bu hikâyeleri bana getirmen için bir sebep olması lâzım, ancak bu sebebi izah ederek, paçayı kurtarabilirsin.

Tom dudaklarını ısırdı. Söyleyecek mantıkî bir söz aradı.

— Bir ihtimal var, dedi. Yazdığınız hikâyeleri Garden Siti'de Gebart Yayınevine teklif ettiniz mi?

— Durun bakayım, galiba öyle zannediyorum.

— Beş sene filân oluyor...

— Aşağı yukarı...

— O zaman ben Gebart'ta çalışıyordum. Teklif edilen eserleri ben okudum. Herhalde sizinkileri de okudum. Beğenmiş ve basılmasını teklif etmiş olacağım, ama biliyorsunuz, son karar yazı işleri müdürünündür. Belki o basmak taraftarı çıkmadı. Ben herhalde eserlerinizin tesiri altında kalıp mevzularını tahteşşuurumda saklamışım. Eğer hakikat bu ise ben yazı yazmaktan vazgeçmeliyim. Kimbilir kendi kafamdan çıkardığımı zannederek kimlerin eserlerini kopye edeceğim.

Karper müfettişe döndü:

— Bu bana makûl görünüyor, dedi. Tahteşşuur insana bazan böyle oyunlar oynayabilir. Hikâyeleri bile bile kopye etmiş olsa herhalde bana getirmezdi. Hiç olmazsa tanınmıyacak kadar değiştirirdi.

Fakat müfettiş tam mânasiyle kanaat getirmemişti.

— Bir dakika, dedi. Bu izahat sizi tatmin etmiş olabilir, fakat bana kâfi değil. Yüzde bir şüphe kalsa ben gene ateş etmek mecburiyetindeyim.

— Söylediklerini tahkik edelim.

— Onu demek istiyorum, ben yüzde yüz kanaat getirinceye kadar, tehlike zail olmamıştır. Önce Garden Siti'ye bir telefon etsek. Fakat hayır vakit geç oldu, kapatmışlardır.

— Aklıma birşey geldi. Demin üzerinde ben sadece silâh aradım, silâh yoktu, ama cebinde sadece bir portföy vardı.

Brent'in gözleri yeniden parladı. tabancasını sıkıca kavradı:

— Nasıl, dedi, cebinde portföy var da içinde hüviyetin yok mu?

Tom gene ümitsizlendi. Hüviyeti vardı tabii, fakat Tom Karper namına, Tim Harper değil. Bu vesikalar meydana çıkınca Brent derhal kendini Tom Karper diye yutturmak

niyetinde olduğuna inanacak ve derhal ateş edecekti. Bu vesikalar Grinvil'de hayatını kurtarmıştı, fakat kaderin acı bir tecellisi ile şimdi de hayatına mal olacaktı. Ne enayilik etmiş te kendisini Tim Harper diye tanıttıktan sonra eski hüviyetini muhafaza etmişti. Onu tahrip etmiş, ortadan kaldırmış olması icap ederdi. Borden Yayınevine gittiği gündenberi hata üstüne hata işlemişti. Artık bunları tamir etmeğe imkân yoktu.

Gözlerini Tom'dan ayırmayan müfettiş, Karper'e hitap ederek:

— Arkasına geçin ve cebinden portföyünü alın! Sözlerini ispat için bir imkân vereceğim... Şimdiye kadar çoktan öldürmüş olmalıydım.

Karper, Tom'un arkasına geçti.

Tom, dişlerini sıktı. Kaç saniyelik hayatı kalmıştı? Böyle, bir köpek gibi mi can verecekti? Hiçbirşey yapmıyacak, ümitsiz bir hamleye bile teşebbüs etmiyecek miydi? Ne kaybederdi? Cebinde hüviyet vesikasında bir de dolar olarak taşıdığı paralar vardı. Hapı yutmuştu!..

Tabancanın tehdidi altında heykel gibi, kımıldamadan duruyordu. Dimağını zehir gibi çalıştırıyor, ölümün pençesinden kurtulmak için çare arıyordu.

Karper arkasındaydı. Şimdi bir harekette bulunsa müfettiş aynı kurşunda ikisini de öldürmeyi göze alarak ateş eder miydi?

Herhalde...

Peki ya ölünce ne olacaktı? Kendi normal kâinatında. Borden'lerin bahçesinde mi uyanacaktı? Mekki, «Bu kâinat hakiki bir kâinattır» demişti. «Bu kâinatta ölürsen, hakikaten gelmezine gidersin...»

Karper kolunun üzerinden uzanarak elini iç cebine attı. Portföyünü buldu, parmakları arasına aldı. Tom kararını vermişti. Kendisinin dahi tahmin edemiyeceği kadar çabuk bir hareketle sol eliyle Karper'in bileğini, sağ eliyle koltuk altını kavradı, hızla çevirdi ve neye uğradığını anlamayan adamı, tabancayla kendi arasına aldı.

Brent ilk anda ateş edememişti. Kenara kaçıp ateş etmek istedi. Fakat Tom, Karper'i aralarında bulundurmak üzere bir vücut çalımı yaparak var kuvvetiyle abandı ve Karper'i Brent'in üzerine itti.

Brent, Tom'u kollamağa çalışırken Karper'in önünden kaçamadı. Çarpıştılar. Her ikisi de muvazenelerini kaybettiler. Yuvarlanırken müfettiş ateş etti. Fakat isabet ettiremedi. Tom, iki adamın üzerine atıldı. Önde kalan Harper'in salladığı yumruğu bir skiv yaparak omuzuyla karşıladı ve Brent'in elindeki tabancaya uzanmak istedi. Brent düştüğü yerden doğruluyordu. Yetişmesine imkân yoktu. Son bir gayretle bir tekme salladı. Brent ateş etmeğe fırsat bulamadan tabanca elinden fırladı.

Tam o sırada boş kalan Karper'in salladığı yumruk çenesine isabet etti. Yere yuvarlandı. Brent homurdayarak davranırken, Karper de doğruluyordu.

Büyük bir tesadüf eseri olarak Tom tabancanın fırladığı tarafa yuvarlanmıştı. Bir an, saldıran iki adamı bırakarak tabancaya uzandı. Yerde yuvarlanarak bir iki metre geri kaçtı ve dizleri üzerine kalkarak tabancayı doğrulttu:

— Sokulmayın! Canınıza okurum...

İki adam oldukları yerde kaldılar. Tom, gözünü onlardan ayırmadan, yavaşça ayağa kalktı. Bir iki adım gerileyerek, hasımlarıyla arasını açtı. Eli titriyor. kesik kesik nefes alıyordu. Fakat başarmıştı.

Kapı vurulmuştu.

Tom tabancayı iki adamın üzerinden ayırmadan, dikkat kesildi. Dışardan bir kadın:

— Mister Karper, birşey mi oldu? diye sordu.

Tom, bitişik dairede oturan Misis Flanders'in sesini tanıdı. Sesini Karper'in sesine benzetmeğe çalışarak:

— Birşey yok, Misis Flanders! dedi. Tabancamı temizlerken yanlışlıkla ateş aldı. Muvazenem bozuldu düştüm, büfenin camı kırıldı.

Mütecessis kadın, fazla izahat alamadığına hayıflanarak içerliyecekti. Varsın içerlesin acuze. Karper'in şaşkınlık-

tan gözleri büyümüştü. Herhalde Misis Flanders'in sesini nereden tanıdığına hayret ediyordu.

Kısa bir sükûttan sonra Misis Flanders:

— Aman, merak etmiştim Mister Karper, dedi. Sevindim birşey olmadığına...

Fazla cevap vermeyi tehlikeli bulan Tom sustu. Biraz sonra kapının önünden uzaklaşan ayak sesleri duyuldu. Yan dairenin kapısı kapandı. Tom derhal faaliyete geçti:

— Arkanızı dönün, dedi. Karper, müfettişin cebindeki kelepçeyi al. Anahtarını da... At anahtarı bana...

Salonu yemek salonundan ayıran kemerin iki tarafında, duvardan aşağı yukarı on beş santimetre mesafede karşılıklı iki sütun vardı. Tom her iki adama oraya girmelerini söyledi. Sonra Brent kolunu sütunun arkasından geçirdi ve Karper kelepçenin bir gözüne kendi, diğer gözüne Brent'in bileğini taktı. Tom bütün bunları tabanca tehdidiyle yapıyordu. Brent boğuk bir sesle küfrediyordu.

Herifler, sütunun iki tarafında hapis kalınca Tom tabancayı cebine soktu. Kendine şöyle bir çeki düzen vererek sokak kapısına yürüdü. Heriflere, «Bağırmayın!» demek mantıksızdı. O çıktıktan sonra nasıl olsa avazları çıktığı kadar bağıracaklardı.

Kapıyı açmadan etrafı dinledi. Sonra usulca dışarı süzüldü. Daha kapıyı kapatmadan içerdekiler bağırmağa başladılar. O esnada koridorda kimse yoktu, fakat Tom daha merdiven başına gelmeden diğer dairelerin kapıları açılıyor, meraklı başlar uzanıyordu. Aldırmadı. Konuşmadan, hızlı hızlı yürüyerek yoluna devam etti. Kimse durdurmağa teşebbüs etmedi.

— Kimbilir kaç kişi telefona sarılmıştır? diye düşündü.

Caddeye çıkınca hızını kesmedi. Canavar düdükleri ötmeğe başladığı zaman daha yüz metre gitmemişti. Hızını biraz yavaşlatarak ilk dört yol ağzında sağa döndü.

Polis arabasıyla o yolda karşılaştı. Herifler yanından yıldırım gibi geçtiler. Tom aldırmadı, şimdilik çekinecek birşey yoktu. Ama dört beş dakikaya kadar, tarifini bütün emniyet makamlarına hattâ radyolarla sivillere bildirecek-

ler ve durum bambaşka olacaktı. Ama o zamana kadar Allah kerim.

Bir taksiye binebilse epeyce vakit kazanırdı, fakat çıkarken portföyünü almayı unutmuştu. Şimdi beş parasızdı.

— Hay aptal hay! diye düşündü. Heriflerin cebindeki paraları alman icap ederken, kendi cebindekileri onlara hediye ediyorsun. Hay mankafa hay!

Kuzeye doğru yürümeğe devam etti. On dördüncü sokağa gelince kendisini daha emniyette hissetmeğe başladı. Beşinci caddeye varınca trafiği dikkatle takib etti. Kaldırımlar iyice kalabalıktı. Yolcuların gidişinde alışmadığı bir hususiyet vardı. Gezer gibi yürüyen kimse kalmamıştı ortalıkta, vitrinlere bakan filân da yoktu. Herkesin sanki bir acelesi vardı. Herkes birşeyden kaçıyor gibiydi. Nazarı dikkati çekmemek için o da yürüyüşünü hızlandırdı. Kalabalığa karıştı.

Herkesin neden böyle acele ettiğini merak ederken birdenbire aklına geldi. Akşam yakındı, güneş batmak üzereydi. Ve herkes guruptan evvel evine varmak için acele ediyordu.

Bir an evvel, yani sisleme çökmeden!..

XII

FEZA BAKİRESİ

Sokaklarda koşarcasına yürüyen bu adamlar, bir an evvel evlerinin emniyetine kavuşmak kapılarını kilitleyerek, sokakları sonsuz gecenin ve katil güruhlarının eline terketmek için çabalıyordu.

Karper'in apartımanından çıktığındanberi ilk defa olarak bir endişe hissetti. Nereye gideceğini daha doğrusu nereye gidebileceğini düşündü.

Hikâyelerini Karper'e verdiği zaman adres vermemiş olsaydı oteline gidebilirdi. Ama şimdi, bu en büyük delilik olurdu. Yapabileceği yegâne şey saat cebindeki dolarları piyasaya sürmek olabilirdi. Bunu da nasıl becerebileceğini

bilmiyordu. Belki vakit müsait olsa, bir yolu bulunurdu ama, vakit yoktu.

Yahut Mekki'yi bulsa! Mekki onun dimağını okumuştu, onun hüsnüniyetine kefil olabilirdi. Hiç olmazsa Arkturus casusu olmadığını ispat edebilir, hayatını kurtarırdı.

Fakat Mekki'yi nerede bulacak?

Birdenbire aklına birşey geldi. Adımlarını sıklaştırdı. Otuz yedinci sokaktaki apartımanın önüne geldiği zaman hava kararmağa başlamıştı. Sokakta kalan üç beş kişi artık yangından kaçarmış gibi koşuyorlardı. Tom kapıyı çaldığı zaman, kapıcı kapıyı kilitlemek üzereydi:

— Mis Hadley'i. Çok kalmıyacağım.

— Peki.

Tom asansöre koştu. Kapıcı arkasından bağırdı:

— Cereyan kesildi, merdivenden çıkacaksınız. Acele edin, geç kalırsanız kapıyı açmam.

Tom merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Nefes nefese Betti'nin kapısını çaldı.

— Kim o?

— Tim Harper! Sizi rahatsız ediyorum Mis Hadley, fakat behemahal sizinle konuşmam lâzım. Hayat memat meselesi...

Kapı aralandı. Beti'nin yüzü belirdi. Şaşırmış görünüyordu.

Tom:

— Affedersiniz! dedi. Vakit korkunç derecede geç ama, behemehal Mekki'yi bulmam lâzım. Çok mühim bana yardım edebilir misiniz?

Kapı yavaşça kapandı. Beti'nin kendisini görmek istemediğini sanarak ümitsizliğe düşmek üzereyken kapı tekrar açıldı. Beti kapının zincirini açmıştı...

— Buyurun Ti... Tom Karper!

Tom heyecanı arasında Beti'nin onu hakiki ismiyle çağırdığını farketmedi. Beti, gündüz ofiste gördüğü kıyafetteydi. Dar bir şort ve sütyen giymişti. Her ikisi de gayet tatlı yeşil renkte ve çok zarifti. Ayaklarına hemen hemen dizine kadar çıkan yeşil renkte yumuşak çizmeler giymişti.

Çizmelerle şort arasında kalan çıplak dizleri ve bacakları pembe beyaz bir ahenkle süzülüyordu.

Bu kıyafetiyle bir zifaf perisi kadar güzeldi.

Tom, nefes almağa cesaret edemiyor, kapıya yaslanmış şaşkın gözlerle kıza bakıyordu. Oda oldukça loştu. Arkadan gelen ışık, sarı saçlarını hâleliyor, vücudunun mükemmel hatları doyulmaz bir güzellikle beliriyordu. Tom kızın üzerine atılmamak için kendini güç tuttu.

— Bir derdiniz mi var,, Mister Tom Karper? Farkettiler mi nihayet?

Tom hayretten kısılan bir sesle:

— Nasıl? diyebildi. İsmimi biliyor musunuz?

— Evet... Mekki söyledi.

— Başka ne söyledi?

Beti, cevap vermeden başka bir sual sordu:

— Mekki'den başkasına söylediniz mi? Başka bilen var mı?

— Hayır...

Tom kendini daha fazla tutamadı, genç kıza doğru ilerledi:

— Hatırlamıyor musunuz Beti? değil, anlayamıyorum... Siz hangi Beti Hadley'siniz? Mekki anlatmış olsa bile...

Sözlerini toparlayamıyor, ne söylemek istediğini bilemiyordu. Beti tatlı ve sâkin bir sesle müdahale etti:

— Buyurun oturun Mister Harper... Tanıdığım Tom Karper'den ayırmak için, size Harper demeği tercih ediyorum. Anlatın bana: ne oldu? Tom mu keşfetti sizin sırrınızı?

— Evet. Verdiğim iki hikâye, onun yazdığı hikâyeler... Bunların, onun olduğu kadar, benim de olduğunu izah etmeğe teşebbüs bile etmedim. Nasıl olsa birşey anlamıyacaktı. Doğru olduğunu bildiğim halde ben bile anlıyamıyorum. Zaten söylemeğe teşebbüs etsem, sözlerimin yarısını dinlemeden vururlardı beni...

— Hakikaten ne olduğunu bilmiyor musunuz?

— Hayır. Ya siz? Mekki söylemedi mi?

— O da bilmiyor. Bu hikâyeleri hem onun, hem sizin yazdığınızı söylerken neyi kastediyorsunuz?

— Kendi kâinatımda ben Tom Karper'im, daha doğrusu Tom Karper idim. Fakat burada Tom Karper, o... Geçen Pazar akşamı saat yediye kadar ayrı ayrı kendi kâinatlarımızda hayatlarımız birbirine muvazi olarak devam ediyordu. Ondan ötesini ben de bilmiyorum. Rica ederim bana yardım edin. Mekki nerede? Yanına nasıl gidebilirim? Mutlaka kendisini görmem lâzım.

Beti başını salladı:

— Yanına gidemezsiniz. Mekki donanma ile beraber Arkturuslular...

Devam etmedi. Sözünü Tom tamamladı:

— Arkturuslular taarruza geçecekler. Mekki, savaşın çok kritik bir durumda olduğunu, belki Arkturusluların muzaffer olacağını söyledi.

İstihza ile güldü:

— Özür dilerim, fakat ben bu savaşla pek ilgilenmiyorum. İnanamıyorum bu savaşa. Bu kâinatta siz müstesna hiçbir şeye inanmıyorum. Hattâ size bile inandığıma emin değilim. Meselâ, bu kıyafetiniz neye işarettir? Daima böyle mi gezersiniz?

— Tabiatiyle.

— Neden diğer kadınlar böyle gezmiyorlar?

Beti hayretle:

— Gayet tabiî, dedi. Ancak birkaç kişi: Feza Bâkireleri, böyle giyinebilir.

— Feza bâkireleri mi?

— Evet. Feza pilotu olan kızlar.

— Peki ama, neden böyle giyiniyorsunuz? Feza gemilerinin içi okadar sıcak mı ki? Yoksa başka bir sebep mi var?

— Ne demek istediğinizi anlıyamıyorum. Feza gemileri okadar sıcak değil tabiî. Umumiyetle şeffaf plâstik elbiseler giyeriz üniformamızın üstüne.

— Şeffaf elbiseler mi?

— Mister Harper, doğrusu maksadınızı anlıyamıyorum. Ne demek istiyorsunuz?

Tom, ateş içindeymiş gibi elini alnında gezdirdi:

— Ben de anlıyamıyorum, dedi. Bu üniforma... Şeffaf elbiseler... «Harikulâde Maceraların» kapaklarındaki kızlar gibi...

— Gayet tabiî Mister Harper, niçin başka türlü olsun istiyorsunuz? Biz bu üniformaları giymesek mecmua kapaklarına neye koysunlar?

Tom verecek cevap bulamadı. Sözü değiştirerek:

— Mekki benim hakkımda ne söyledi? dedi.

— O da pek emin değil. Dimağınıza pek derin duhul etmeğe imkân bulamamış. Sizin başka bir dünyadan olduğunuzu anlatmağa kalksanız herkesin size deli diyeceğini, halbuki deli olmadığınızı söyledi. Deli olmadığınızdan emin. Geldiğiniz yerdeyken isminizin Tom Karper olduğunu ve gazeteci olduğunuzu söylüyor. İsminizi değiştirmiş olmanızı tasvip ediyor.

— Keşke bambaşka bir isim seçmeği ve Tom Karper'e hikâye satmamayı düşünebilmiş olsaydım. Devam edin lütfen...

— Burada olup bitenlerden haberiniz olmadığı ve bizim dünyamıza yabancı olduğunuz için tehlikede bulunduğunuz kanaatinde. Size de söylemiş. Dikkat etmezseniz sizi casus diye vuracaklarından korkuyor.

— Peki bu Mekki nedir kuzum? Makine, robot filân mı? Yoksa Dopel bu küreye hakikaten canlı bir beyin hassası mı verdi?

— Makine tabiî... Biyolojik mânasiyle beyin değil. Elektronik beyin. Fakat makineden üstün hassaları var. Bu hassaları Dopel bile anlayamıyor. Meselâ, Mekki bir insan gibi ruh hassasiyetine maliktir, mizah anlayışı vardır. Mekki işleriniz ters giderse bana gelip yardım istemeniz ihtimalinden de bahsetti. Size ne gibi yardımım dokunabilir?

— Bütün istediğim Mekki'nin yanına gidebilmek. Plânlarım suya düştü ve polisin eline düşersem kurtulmama ihtimal yoktur. Belki Mekki yardım edebilir.

— Fakat Mekki'yi bulabilmeniz için donanmanın bulunduğu yere gitmeniz lâzım.

— Donanma nerede?

Betti, kısa bir tereddüt devresi geçirdi:

— Size söylemekte mahzur yok sanırım: Zühal seyyaresi civarında. Fakat oraya gitmenize imkân yoktur. Mekkinin dönmesini beklemek daha iyi sizin için... Paranız var mı?

— Yok, fakat bulurum... Ha! Size birşey daha sormak istiyorum. Paralara ne oldu kuzum?

— Dolardan mı bahsediyorsunuz? 1935 tenberi kalktı onlar. Yerine kredi birimi ihdas olundu.

— Niçin?

— Beynelmilel bir para bulunsun, diye. Bütün devletler birden paralarını krediye tahvil ettiler.

— Peki ama neye madenî para yok?

— ArktuArkturuslular taklit ediyor. Bir aralık okadar çok kalp para sürdüler ki ekonomi sistemimiz karmakarışık oluyordu. Bu kalp paraları eksperler bile tefrik edemiyordu. Derhal bir enflâsyon oldu tabiî. Ondan sonra dünya âlimleri birleşerek taklidi mümkün olmayan bir kâğıt para yaptılar. Böylece kredi brimi kabul edildi.

— Bu paralar neden taklit edilemiyor muş?

— Baskısını değil de kâğıdını yapamıyorlar. Paralar karanlıkta donuk sarı bir fluorressans verir. Böylece herkes paranın kalp olup olmadığını anlayabilir.

— Ve eski paralar piyasadan kalktı öyle mi?

— Evet. Bu paraları bulunduranlar çok ağır cezalara çarptırılıyor. Bununla beraber birçok koleksiyoncu var. Kanunen bu paraların bulundurulması yasak olduğu için alım satımı tabiî karaborsada yapılıyor. Onun için çok pahalı satıyorlar.

Tom saat cebine sakladığı paraları çıkararak tetkik etti, 1935 den sonraki baskıları bir yana ayırdı.

— Niçin ayırıyorsunuz bunları?

— Bunlar başıma belâ getiren paradan: 1935 sonrası baskılar...

— Yani Arkturus taklitleri... Bunları elden çıkarsanız iyi edersiniz, üzerinizde bulurlarsa hakkınızda hayırlı olmaz.

— Bir de onu anlayamıyorum. Vâkıa bunlar kalp değil, sağlam para. Fakat Arkturuslular, niçin bu paralar piyasadan kalktıktan sonra kalplarını yapmağa devam ettiler?

— Zeki olmalarına rağmen onlar da aptalca hatalar yapıyorlar. Para vahidinin değişmesi üzerine kalpazanlığa devam edemeyince eski paraları ajanları vasıtasıyla koleksiyonculara sattılar. Fakat yeni bastıkları paralara 1935 ten sonraki tarihleri de koydular. Bu yanlış tarihli paraları sürmeğe çalışırken yirmiden fazla ajan yakalandı. Daha geçen Pazar bunlardan bir tanesi Grinvil'de...

Beti birdenbire durdu. Merakla Tom'a baktı:

— Yoksa siz miydiniz?

— Evet! Maamafih ne ben bir casusum, ne de bu para sahte... İster inanın ister inanmayın.

— Sahte değil de nasıl oluyor da 1935 den sonraki tarihi havi oluyor?

— Bunu bilsem, çok şeyi halledeceğim ama... Neyse, bu yeni tarihli paraları bir an evvel defetmeliyim... Size birşey daha sorabilir miyim? Arkturuslu casuslardan bahsediyor herkes. Bunlar insan mı? Bildiğimiz insanlara bukadar benziyorlar mı ki, herkesi Arkturus casusu sanıyorlar?

Beti birden ürperir gibi oldu:

— Ne münasebet! Okadar korkunç, okadar iğrenç mahlûklar ki bunlar... Canavarlardan beter. Birşeye benzetmek lâzım gelirse ancak böceklere benzetilebilir. Örümcekle, tırtıl arası birşey ama her ikisinden de bin kere iğrenç ve çok daha büyük tabii... En aşağı insan kadar da zeki mahlûklar... Fakat ruhen okadar fena, okadar zalim ki, tasavvur edemezsiniz. Yeryüzünde en zalim en gaddar en hain tanıdığınız hayvanlar bile bunların yanında kuzu gibi kalır. Savaşın ilk günlerinde bir miktar insanı canlı canlı esir etmeğe muvaffak oldular. Bu mahlûkların korkunç bir hassası var. İnsanların vücuduna duhul edip, beyinlerini ve ruhlarını zaptediyorlar, sonra da bu insanları casus ve sabotör olarak kullanıyorlar. Fakat bu casuslardan artık pek az kaldı. Çoğunu vurdular, çünkü bunlar bizimkinden tamamiyle farklı bir zihniyete sahip oldukları ve bizim ne

haleti ruhiyemizi ne de medeniyetimizi anlamadıkları için, eninde sonunda bir falso yapıp kendilerini belli ediyorlar.

— Burasını maalesef pek iyi anlıyorum. Zihniyet itibariyle pek farklı olmadığım halde, sizin dünyanıza ben bile intibak edemedim.

— Dediğim gibi, ilk esir aldıkları insanlardan birkaç tane ya kaldı ya kalmadı. Artık müdafaa hatlarımız o şekilde tertiplenmiştir ki, esir almalarına imkân yoktur.

— Bu mahlûklar esas itibariyle insanlardan bukadar farklı olduklarına göre, bunları tesbit etmek zor olmasa gerek. Neye en ufak bir şüphede bile ateş etme emri verilmiş? Bu karar birçok masum insanın ölümüne sebep olmuyor mu?

— Oluyor tabiî! Belki öldürülen her casus için yüz insan gidiyor gürültüye. Fakat bu mahlûklar fıtraten okadar fena, yapabilecekleri şeyler okadar akıl almaz şeyler ki, bütüna katlanmak mecburiyetindeyiz. Bunu size anlatmağa imkân yoktur. Bir Arkturus casusu milyonlarca insanın ölümüne sebep olabilir. Ayrıca başka bir mesele de var: bugüne kadar Güneş sistemiyle Arkturus arasındaki savaş bir muvazene halindeydi. Yani ne onlar, ne biz galebe çalamıyorduk. Casuslardan biri gizli silâhlarımızdan veya savunma vasıtalarımızdan bir tanesinin sırrını çalacak olursa bu muvazene aleyhimize bozulabilir. Bu insan neslinin sonu demektir. Çünkü Arkturuslular Güneş sistemini zaptederlerse, en son ferdine kadar beşer neslini katledeceklerdir. Arkturuslular elinde can vermek en korkunç cehennem azabından bin kat daha korkunçtur. Ne diyorum size, onların ne çeşit mahlûklar olduğunu, neler yapabileceklerini anlamanıza imkân yoktur.

— Bununla beraber genc bu casusları canlı yakalamağa veya hiç olmazsa casus olduklarını katiyetle tesbit etmeğe çalışmalısınız. Doğrusu aklım almıyor.

— Ne diyorsunuz? Bunlar öyle şeytanî mahlûklar ki, âdeta başa çıkmağa imkân yok. Bir saniye içinde akla gelmedik şeyler başarabiliyorlar. İlk zamanlar canlı yakalamağa çalıştık, fakat kimisi yakalandıktan sonra hapishaneye

giderken, kimisi de en muhafazalı hapishanelerden kaçtılar. Hem inanılmıyacak şekillerde kaçtılar. Gayet üstün bedeni kabiliyetleri ve müthiş bir zekâları var... Silâh tehdidi altında bulunmak onlar için haizi ehemmiyet birşey değil.

— Dünya Emniyet Teşkilâtı müfettişlerinden birinin kendilerine çevirdiği silâhın tehdidinden kurtulur, hattâ silâhı bile alabilirler değil mi? Buna ianmayanlar varsa bile artık kanaat getirdiler.

Sesinde acı bir istihza vardı. Kalktı. Loş ışıkların yarı aydınlığında uzun uzun Beti'yi süzdü. Bu vücut için, bu gözler, bu dudaklar için nelere katlanmazdı!.. Ama en küçük bir ümit bile yoktu: Beti onun olamazdı. Onu belki de son defa olarak görüyor ve zihninde silinmez bir hayalini saklamak istiyor gibiydi.

— Teşekkür ederim, Mis Hadley! dedi. Müsaadenizle gideyim.

— Fakat nereye gideceksiniz? Sislemeye başladı. Belki gayret ederseniz yüz metre kadar gidersiniz... Sonra?

— Üzülmeyin silâhım var.

— Ama gidecek yeriniz yok. Burada da kalamazsınız, ben yapayalnızım. Ama alt katta boş bir daire var. Mobilyalı...

— Hayır Beti! Kalamam. Bunu size anlatmak çok zor. fakat kalamam.

Kızın beyninin içine nakşedermiş gibi tekrar uzun uzun seyretti:

— Elvedâ Beti! dedi.

— Elvedâ!

Derhal çıktı. Daha merdivenden inerken kalmadığına pişman olmuştu. Varsın başkasıyla nişanlı olsun. Ne olurdu sanki? Mekki gelinceye kadar bir müddet, burada onun yanında kalamaz mı, vücuduna sahip olmasa bile, arada sırada o harikulâde ve yarı çıplak vücudu temaşa edip, plâtonik bir saadete eremez miydi?

Beti üniformasını gayet tabiî buluyordu. Etrafına toplanan erkekleri çıldırtacağının farkında değildi. Fakat nereden çıkarmışlardı bu kıyafeti?

Maamafih, Beti'nin yardım teklifini kabul etmemiş olduğu için kendini tebrik ediyordu. Böylesi daha iyiydi. Kalmakla bir avantaj sağlayamıyacağı gibi, birçok şeyler kaybedebilirdi.

Esasen insanların birbirini Arkturus casusu diye köşe başında vurdukları, geceleri bir akrep cennetine dönen, dikiş makinelerinin havalarda gezdiği, bu çılgın, bu mantıksız kâinattan bıkmıştı artık... Bugüne kadar hep ihtiyatlı davranmağa çalışmış, daima gaf üstüne gaf yapmıştı.

— Artık yeter! diye düşündü.

Artık yeter böyle sıçan gibi yaşamak! Korkular, çekinmeler, pısırıklıklar yeter! Biraz da erkekçe yaşa!

Kafası iyice kızmıştı. Ne oluyordu be! Allaha bir can borcu yok mu? İsterse bu kâinatta alsın, isterse başka kâinatta...

Elinde gayet tesirli, iri çapta bir polis otomatik tabancası vardı. Öyle bir haleti ruhiye içindeydi ki âdeta silâhını kullanmak için fırsat arıyordu.

Karanlıkta yoluna çıkacak olanların vay haline! Karanlıkta gezenler bile çıksa karşısına vız gelir artık. Hiç olmazsa beş altısını temizler, pahalı satardı canını.

Dışarı çıkmağa niyetlendiğini görünce kapıcı mâni olmağa çalıştı:

— Sakın çıkmayın bayım.

— Boş ver ahpab. Şu bizim küreyi bulmam lâzım.

— Mekki'yi mi? Dopel'in yanına mı gidiyorsunuz? Dopel'in ahpabı olduktan sonra ne yaptığınızı biliyorsunuz demektir. Yolunuz açık olsun.

— Sağ ol!

Fakat bu son «Dopel» lâfı, Tom'u büsbütün sinirlendirmişti. Beyni attı. Karanlığın içine süzüldü. Kapıcı kapıyı arkasından kapayarak sürgüledi. Tom olduğu yerde bekledi. Etrafı dinledi, belki on dakika yerinden kımıldamadı. Ortalıkta en ufak bir ses bile yoktu. Yavaş yavaş kaldırımın kenarına kadar yürüdü. Yere oturdu. Ayakkabılarını çıkardı. Bağlarını birbirine bağladı. Omuzuna attı.

Kalktı. Şimdi yürürken hemen hemen hiç ses çıkarmıyordu. Duvar dibini takip etmektense, kaldırımın kenarını takip etmek daha kolaydı. Yürürken bir ayağının kenarını hafifçe kaldırımın kenarına değdiriyor, böylelikle oldukça rahat ilerliyordu.

Biraz sonra ayaklarının altında bir yağmur suyu süzgecinin demir parmaklığını hissetti. Ayrı bir cebine ayırmış olduğu fena tarihli paraları alarak, ısgara demirinin arasından attı.

Yoluna devam etti.

Bütün dikkatini kulaklarına toplamış en ufak gürültüyü bile duymağa çalışıyordu. Tabancası sağ elindeydi, fakat karanlıkta herhangi bir şeye toslayıp, silâhını düşürmemek için elini cebinde tutuyordu. İcabında çekivermesi gayet kolaydı, hattâ mecbur kalırsa, kendi dünyasının gangsterleri gibi tabancayı çıkartmadan, cebinden ateş edebilirdi.

Artık geçen seferki gibi, korkudan titremiyordu. Vâkıa cebinde esaslı bir tabanca bulunmasının bu durum üzerinde tesiri yok değildi. Fakat asıl sebep elindeki tabancadan başkaydı... Geçen sefer sisleme onun için meçhul birşeydi, ne olduğu bilmeden insiyakî olarak bir korku hissediyordu. Halbuki şimdi işin esasını biliyordu. Fakat bugün korkmamasının asıl sebebi bu da değildi... İnsan avında avcı olmak, av olmaktan çok iyiydi. Sis artık düşmanı değil, dostuydu onun... Yoluna mâni olmuyor, kurduğu tuzağa yardım ediyor, bu tuzağı gizliyordu.

Plânı pek sarih değildi. Evvelâ paraya ihtiyacı vardı. Parayı temin edebilirdi. Artık avlanan insan değil, avlayan insan olmuştu ve gaddar tuzaklar kuracaktı.

Artık yazı yazmak yok! Artık hareket var, savaş var, hücum var!

Yazı yazmaktan zaten hiç te hoşlanmazdı ya!

Ama ne yaparsın! Meslek...

İnsan avı çok daha zevkli bir meslekti, halbuki...

XIII

C O

Beşinci caddeye döndü.

Karanlıkta yürümeğe alışmıştı. Yavaş gidiyor fakat hiç ses çıkarmıyordu. Derin sessizlik içinde kendini eski medeniyetlerin metrûk bir şehrinde sanıyordu.

Birdenbire şikârını duydu.

Bu bir ayak sesi değildi. Herif ya bir binanın önünde duruyor, yahut Tom gibi ayakkabısız yürüyordu. Tom'un duyduğu seçilmiyecek kadar hafif bir nefesti.

Durdu.

Kendi nefesini tutarak kulak kabarttı. Nefes sesi ritmik geliyordu. Herif yürüyor, faakt Tom'un gittiği istikamete gidiyordu. Ve Tom'un önündeydi. Tom hızlandı. Kaldırım boyunca ilerledi. Herifi geçtiğine kanaat getirdikten sonra kaldırımı aştı. Duvarın dibine geldi. Bekledi.

Hem bekliyor, hem dinliyordu.

Gayet hafif kesik kesik nefes alıyor. Kendi nefesini kendi de duymuyordu.

Çok beklemedi. Nefes sesini tekrar duydu. Tabancasını çıkardı. Nefes iyice yaklaştı... Yaklaştı.

— Kımıldama! dedi. Biçerim!

Sesi kırbaç gibiydi.

Öteki derhal durdu. Hiç kımıldamadı. Tom:

— Arkanı dön! dedi. Yavaş...

Adam yavaşça döndü. Tom sol elini heriften ayırmıyordu. Adam döner dönmez, Tom ceplerini aradı, sağ cebinde bir tabanca buldu. Kendi cebine indirdi. Sol elini herifin omuzuna koydu.

— Kımıldama! İki tek lâf edeceğiz... Kimsin sen?

— Sana ne ulan? Bütün dünyalığım otuz kredi, bir de aldığın makina. Makinayı kestin, pulları kes... Dehle gidelim.

— Otuz pulunu bağışladım. Bana başka şey lâzım. Usul usul gelirsen makinanı da uçlanırım. Çöplüğü kıyak çakar mısın?

— Derdin nedir?

— Şikago'dan düştüm. Bu tarafın türküsünü pek bilmem. Okutacak malım var.

— Mal nedir? Taş mı?

— Mangiz. Otuz beşten evvel. İdare edebilir misin?

— Bana ne çıkar?

— Mortlamazsın, bir... Makinayı toka ederim, ikiii... Madik oynamağa kalkmazsan belki yüz pul çıkarın olur, üüüüç... Tuzluya oturursan iki yüz.

— Çık beş yüze.

Tom gülmeğe başladı:

— Pişkinsin be! dedi. Çıktım iki yüz otuza. Otuzu cebinde. İki yüzü de yolda.

Adam da gülmeğe başladı:

— Anlaştık, ahpab. Ros'a götüreyim seni. Başkasından daha fazla kazık atmaz.

— Dur patlama. Önce dön bir kibrit çak, façanı göreyim. Madik oynarsan nasıl olsa seni bulur hesaplaşırım.

— Dakor!

Herif bir kibrit çaktı. Tom, karşısında kendinden daha ufak, kırk yaşlarında kadar, üstü başı düzgün, fakat traşı uzamış ve gözleri kızarmış bir adam gördü.

Herif sırıtarak:

— Madem yüzümü dikizledin, ismimi de öğren: Co derler bana.

— Öyle olsun. Ros dediğin adam yakında mı?

— Oldukça. Kerizdedir şimdi. Ama bana bak ağabey, ister makineli konuş ister makinesiz, orada başka bıçkınlar var. Uysal davranmazsan hesabını çabuk görürler.

— Haklısın. Sana yüzde on bıraktım. Beş çarşaf alırsak sana beş yüz... Sardı mı?

— Tamam ağabey!

Tom çok kısa bir tereddüt devresi geçirdi. Bu işi tek başına yapamazdı, bir yardımcıya ihtiyacı vardı. Co'nun se-

sinde ve çehresinde itimat telkin eden mert bir ifade bulmuştu. Bu mert görünüşlü bıçkına güvenerek işe girişebilirdi. Zaten öylesine bir tehlikeye giriyordu ki, biraz az, biraz çok farketmezdi.

Cebinden Co'nun tabancasını çıkararak herifin eline verdi. Co hiçbir hayret eseri göstermedi:

— Hazır mısın? Omuzuma kanca at, gidiyoruz.

Beraberce bir hayli yürüdüler. Bir aralık Co:

— Şimdi iyi tutun, dedi, burası karışıktır. Denize düşersin.

Dar bir geçitten ilerlediler. Daha doğrusu Tom'a öyle geldi. Bir kapıya varınca, Co önce üç, sonra iki kere vurdu. Kapı açıldı. Parlak ışık Tom'un gözlerini kamaştırdı. Gözleri ışığa alışınca kapının önünde bir adam gördü. Herifin koltuğunun altında kısa namlılı bir tüfek vardı:

— Merhaba Co, dedi. Ne haber?

— Şikago'dan bir ahpab. Ros'la ufak bir işimiz var.

Tüfekli adam başiyle işaret etti:

— İçerde.

Dar ve uzun bir koridordan geçtiler. Koridorun öbür ucunda bir başka adam, sandalyesine ata biner gibi ters oturmuş, girdikleri kapıya çevrik bir hafif makinelinin namlısını sandalyenin arkalığına dayamıştı:

— Merhaba Co, dedi. Yeni bir kuş mu getirdin?

— Hayır. Keriz için gelmedik, işimiz var. Ne haber?

— Bildiğin gibi. Şansın yerinde değilse masaya çökme. Ros duman attırıyor ortalığa.

— Daha iyi. Ros kazanıyorsa daha kıyak anlaşırız.

Makineli tüfekli adamın arkasındaki kapıdan, sigara dumanı dolu bir odaya girdiler. Beş kişi bir poker masası etrafına oturmuş, oynuyorlardı. Co, şişman, asık suratlı birine yaklaştı. Parmağıyla Tom'u göstererek:

— Ros, dedi, Şikago'dan bir ahpab düştü. Okutacak mangizi varmış. Senin iyi para vereceğini söyledim.

Asık suratlı adam Tom'a baktı. Tom cebinden paraları çıkararak masanın üzerine, herifin önüne koydu. Ros paralara sadece bir göz attı:

— Dört çarşaf! dedi.

— Beşte anlaşalım.

Ros başını salladı, oyuna dönerek:

— Yirmiyle açık! dedi.

Tom, Co'nun kendisine göz attığını görerek yanına sokuldu:

— Ros hiç pazarlık etmez. Dört dedi mi, dörttür. Bu iş için başka tanıdık yer var ama, unutma belki oraya kadar gidemeyiz bile. Birisi yolda şişler, yarın belediye leşlerimizi toplar. İyisi mi kabul et.

Tom masanın başına döndü. Oynanan elin bitmesini bekledi. Sonra:

— Kabul! dedi.

Ros şişkin bir portföy çıkardı, içinden üç tane binlik, on tane de yüzlük banknot çekti. Tom'a uzattı:

— Bir, iki el oynayacak mısın?

— Kusura bakma, acele bir işim var.

Çaktırmadan Co'ya bir göz attı. Co farkedilmiyecek bir baş hareketiyle hissesini burada almıyacağını anlattı. Odadan çıktılar, koridorun başındaki silâhlı nöbetçinin önünden geçtiler. Kapıya vardılar. Orada, koltuğunun altında kısa namlılı tüfekle bekleyen adam kapıyı açtı, çıktılar. Herif arkalarından kapıyı sürgüledi.

— Biraz uzaklaştıktan sonra Co:

— Bizim hesap eder dört yüz, dedi. Bir kibrit çakayım say istersen.

— Olur. Ama iki kadeh atıp rahat konuşacak bir yer biliyorsan daha iyi. Seninle başka iş te yapabiliriz.

— Hay hay! Zaten cebimde dört yüz papel olduktan sonra bu gecelik işi tatil edebiliriz. Omuzumu salıverme hai Papelleri almadan seni kaybetmek istemem... Canım da bir luno çekmişti zaten.

— Al benden de okadar!

Fakat Tom, Co'nun luno dediği içkinin kokteyl kallisto kadar berbat olmamasını temenni ediyordu. Elli metre kadar ancak giltiler. Co:

— Dur biraz, dedi.

Gene muayyen bir parolayla bir kapıya vurdu. Kapı açıldı. Karşılarında loş bir koridor vardı. Koridorda kimse gözükmüyordu.

Co:

— Rello, yabancı değil! Ben Co! diye bağırdı. Bir de ahpab var yanımda.

İçeri girdi, Tom da onu takip etti.

— Rello, Proksimalı diye Co izah etti. Kapının üstündeki rafta. Tanımazsa üzerine çullanır, hapı yuttuğun gündür.

Tom arkasına döndü ve derhal pişman oldu. Rafın üzerindeki mahlûku iyice göremiyordu, fakat göremediğinden memnundu. Hayal meyal farkettiği şey gayet iri bir kaplumbağayı andırıyordu. Bir ahtapot gibi uzun kolları ve ateş gibi parlayan kıpkırmızı, zalim gözleri vardı.

Co'nun arkasından yoluna devam etti. Sırtının orta yerinde tatsız bir ürperme hissetti. Diğer bir kapıdan daha geçtiler ve bir meyhanenin arka salonuna geçtiler. Salonun dip tarafında mavi ve yeşil lâmbalarla aydınlatılmış bir bar vardı. Burası oldukça kalabalıktı. Bütün masalar doluydu ve bazı masalarda poker oynanıyordu.

Co geçerken öteye beriye selâmlar vererek:

— Ne dersin? dedi. Bara girelim, orası daha tenha.

— Olur!

Bara geçtiler. Burada, barmenden ve yüksek taburelere tünemiş üç kızdan başka hiç kimse yoktu. İki adam içeri girince kızlar ümitle onlara baktılar. Co kısaca bir, «merhaba» dan sonra barmene:

— Poka, dedi, kızlara birer tek ver. Benden... Bize de iki luno getir. Rello nasıl bu akşam, formunda mı?

— Fena değil. Vakit erken olmasına rağmen koridoru iki kere süpürmüş.

— Bu Rello nedir kuzum? diye sordu.

— Rello dönektir, hem döneklerin en çetini. Sentori çarpışmasında bize geçen ilk döneklerdendir. Tanışmak ister misin onunla?

— Yok canım Boş ver..

— Bir bakıma haklısın ama. Amma arada sırada buraya damlamak istersen Rello'yu tanımak faydalı olur. Yirmi adımdan bir gözlüyle adamın canına okur, halbuki iki gözlüyle ateş ediyor. Bir keserse parçalarını toplamak için koridoru süpürmekten başka çare kalmaz. Azizim, sana birşey söyliyeyim mi?

— Evet, dinliyorum.

— Kendini kapıdan girmeden evvel tanıt. Onun seni görebileceği kadar içeri girmeden... O zaman çok geç olur. Bu andavallıların çoğu zaten onun için nalları dikiyorlar. Bunları sana neye anlattığımı merak ediyorsan şunu da söyliyeyim: erkek bir adama benzersin de ondan. Seninle anlaşabiliriz gibi geliyor.

— Sana bir işten bahsedeceğim zaten...

— Acele etme! Önce bir luno çekelim. Bana sorarsan seninle iş yapmamak daha akıllıca hareket. Çok tereyağısın. başına iş açarsın.

— Makineni tosladık diye mi böyle konuşuyorsun?

Co başıyla tasdik etti:

— Ya bu erkekliği yapmasaydım?

Co gülmeğe başladı:

— Hakkın var be Şikagolu. O zaman metazori alacaktım. Sen Ros'la konuşurken parmağımı oynatsam işin tamamdı. Amma bizim makineyi geri verdin diye yapmadım. Şuracıkta da seni şıpşak temize havale ettirebilirim.

Barmen salep kıvamında, kirli beyaz bir mayi ile dolu bardakları getirdi, önlerine koydu. Co'nun uzattığı parayı alarak uzaklaştı. Co bardağını kaldırdı:

— Kahrolsun Arkturus! diyerek bir yudum içti.

Tom Co'yu taklit ederek:

— Kahrolsun Arkturus! dedi ve bir yudum içti.

Boğazı alev yutmuş gibi yandı, gözlerinden şimşekler çaktı. Bu meret içkinin bir yudumu adamı yarım şişe cin gibi vuruyordu. Maamafih lezzeti fena değildi, içtikten sonra damakta hafif bir nane kokusu ve tadı bırakıyordu.

— Nasıl? dedi. Co. Sizin oralarda var mı böyle esaslısı?

— Böylesi pek yok.

— İşler nasıl Şikago'da?

— Eh, fena değil.

Uzun cevaplar vermeğe cesaret edemiyor, falso yapmaktan korkuyordu.

— Nerede tünüyorsun?

— Şimdilik ayazdayım, daha yeni damladım zaten. Sislemeden evvel bir kovuk idare etmek lâzımdı ama, olmadı. Enayi gibi eskileri de kerizde bayılttık, eski mangizleri okutmak zorunda kaldık. Tam mânasiyle kokozlamıştım.

— Eğer gece için bir tünek arıyorsan burada birşeyler idare ederiz. Solo mu istersin, teferrüatlı mı?

Tom bir an teferrüatın ne olabileceğini düşündü. Co bir kahkaha atarak:

— Kıyak adamsın be! dedi. Hazır mısın?

Tom kendi kendine, «Neye?» diye düşündü. Fakat tereddüdünü Co'ya belli etmedi:

— Elbette!

— Öyleyse çözülelim. Şimdilik eyvallah!

Bardağını kaldırdı:

— Rüzgârın pupadan olsun, Tom.

Bu sefer Co'nun kahkahası çınladı:

— Vay anasını be! Senin gibi fiyakalı lâf edeni dinim hakkı için görmedim.

Sonra kadehini bir çekişte dikti ve sanki kadeh dudaklarına yapışmış gibi öylece dondu, daldı. Gözleri açıktı ama gözbebekleri cam gibiydi. Tom, kadehini ağzına götürürken Co'nun halini görerek durdu, içmedi. Co'nun onu farkedecek hali yoktu, sanki bu dünyadan gitmiş gibiydi.

Tom etrafına çabucak bir göz attı. Kimsenin onlara bakmadığını görünce, yavaşça uzandı ve kadehini yere boşalttı. Sonra boş kadehi Co gibi dudaklarına dayadı. Ancak bu hareketi tamamlamıştı ki Co kendine geldi. Gözleri normal halini aldı, içini çekerek kadehi masanın üzerine bıraktı:

— Hey gözünü sevdiğim! dedi. Zühre'ye kadar uzandım bu sefer. Bataklık bir yere düştüm ama, gene de kıyaktı. Bir de gaco vardı, hiç sorma...

Tom merakla onu süzüyordu. İçki, âni vurmasına rağmen devamlı bir tesir bırakmamış, Co'nun kendine gelmesi on, on beş saniye kadar sürmüştü. Şimdi, sanki hiç içmemiş gibi normaldi. Cebinden bir sigara paketi çıkardı, Tom'a uzatarak:

— Tüttür bir sipsi, dedi. Ne dersin? Birer tane daha çekelim mi? Ondan sonra rahatça konuşuruz.

— Bu sefer benden öyleyse.

Co'nun başına geleni gördükten sonra Tom içkinin nasıl bir tesir yaptığını merak etmeğe başlamıştı. Bu sefer o da deneyecekti. Barmen içkileri getirdi. Kadehleri tokuşturdular. Co, gene deminki gibi bir yudum aldı. Tom da bozmadı tabiî... Herhalde meredin böyle içilmesi lâzım geliyordu.

Bu seferki ilk yudum Tom'a birinciden daha tatlı geldi. Boğazı daha az yandı ve içtikten sonra damakta kalan tadın nane kokusu bambaşka, tanınmadığı birşey halindeydi.

— Co, dedi. Bildiğin bir yerde fazla meraklı olmayan bir feza pilotu bulabilir miyiz?

— Matrak mı geçiyorsun be?

Tom, bir falso yaptığının farkına vararak sağ elini usulca tabancasına doğru götürdü. Yaptığı falsonun ne olduğunu bilmiyordu, amma işler sarpa sararsa buradan kolunun kuvvetiyle çıkmak mecburiyetinde kalabilirdi. Rello'yu atlatabilirse...

Co'nun suratına dik dik bakarak:

— Neden matrak geçecek mişim? diye sordu.

XIV

FEZAYA DOĞRU

Co anlayışlı bir şekilde tebessüm etti. Baş parmağıyla ceketinin yakasını gösterdi:

— Kör müsün be Şikagolu! dedi.

Yakasında uçan kırlangıca benzeyen bir roket vardı. Tom elini cebinden çıkardı:

— Uyuyordum galiba! Amma bu karanlıkta da insan

burnunun ucunu bile zor görüyor. Ne zamandanberi kızaktasın?

— Beş sene. Beş senedir ayağım yerde... Evvelce daha çok Merih'te kalırdım... Kapi'de... Amma şansım varmış, çünkü üç gün evvel orada değildim. Kapi'nin yerinde yeller esiyor şimdi.

— Ödetiriz onlara bunu.

— Belki.

— Ümitsiz görünüyorsun.

Co, elindeki izmaritiyle yeni bir sigara yaktı:

— Bana bak Şikagolu, dedi, bir dalavere hazırlanıyor. Tabii kimse, ben de dahil hiç kimse birşeyden çakmıyoruz. Amma ben beş sene hudutta gemi sürdüm, havadislerden koku çıkarırım. Kötü bir çıngar çıkacak. Kül yutmuyorsam Arkturus'lular hücum edecek. İki taraftan biri hapı yutacak. Korkarım ki herifler yeni bir dalavere bulmasınlar. Yoksa canımıza okurlar yani...

Tom bu mevzua devam etmek istemiyordu. Bu hususta hiçbir malûmatı olmadığı için falso yapmak ihtimali çoktu. Sözü değiştirerek, Co'nun hakikaten pilot mu, yoksa makinist veya topçu mu olduğunu öğrenmek istedi:

— Ay'a gitmeyeli çok oluyor mu?

— Bir sene filân oluyor. O zaman namuslu geçiniyor, hayatımı çalışarak kazanacağıma inanıyordum. Kalantor herifin birini götürdüm Ay'a... Hem de herifin kendi gemisiyle. Ne gündü be!

— Birşey mi oldu?

— Yooo. İşin esasına bakarsan hepsi fitil gibiydi. Bu küçük Erling'leri bir çocuk bile idare edebilir ama herifler öylesine buluttu ki... O zaman ben taksi şoförlüğü yapıyordum. Adamları Times meydanından aldım, Cersey'deki hususî hava limanlarına götürdüm. Geminin sahibi feza pilotu rozetimi görünce onları Ay'a götürmem için bin kredi teklif etti. Zaten iki senedir uçmamıştım, uçmak gözümde tütüyordu. Taksiyi Cersey'de bıraktım, herifleri Ay'a götürdüm. Bu iş bana oldukça pahalıya patladı. İşimden attılar, ehliyetimi aldılar... Sonunda bu yola düştük.

— Bu Erling'ler büyükler gibi değil. idaresi daha kolay değil mi?

— Büyük gemilerle alâkası yok yahu. Hedefi buluyorsun, düğmeye basıyorsun. Tamam. Kuş kendi kendine uçuyor, herşey otomatik. Luno içmekten daha zor birşey değil. Ne dersin, çözelim mi?

Tom kadehini kaldırdı:

— Kahrolsun Arkturus!

— Kahrolsun!

Bu sefer Tom kadehi bir dikişte bitirdi. Boğazı yanmadı. Belki bukadar çok miktarı bir seferde içince yanma okadar fazla oluyordu ki hissedilmiyordu. Çenesinden yukarı bir şahmerdanla vuruyorlar gibi geldi; sanki boğazına bir ilmik geçti, onu çekti, kaldırdı. Sislemenin mutlak karanlığından sıyırarak kaldırdı... bir daha kaldırdı...

Tom kendini semanın soğuk maviliğinin içinde buldu. Uzakta Arz siyah bir top gibi görünüyordu. Boğazını sıkan ilmik çözüldü, fakat Tom çıkmağa devam etti. Döne döne yükseliyor, kâh uzaklaşan Arz'ı, kâh fezanın derinliklerinden ona göz eden yıldızları, kâh yaklaşan Ay'ın sapsarı aydınlığını görüyordu. Yıldızlar okadar parlaklaşmıştı ki gözlerini kamaştırıyor, ateş parçaları gibi parlıyorlardı.

Yüzü Ay'a döndü. Ay da büyümüş, kocaman bir küre olmuştu. Atmosferden çıkmıştı, bunu biliyordu. Fakat boşluğun soğuk tesirini duymuyordu. Bilâkis ılık ve hoş bir his içindeydi. Havada attığı taklalara nefis bir müzik refakat ediyordu. Bu ılık boşlukta, doyulmaz bir müziğin koynunda yüzmek, tahayyül edilemiyecek kadar zevkliydi. Kendini hiç bukadar serbest, bukadar hafif hissetmemişti.

Birdenbire ince uzun bir cismin Ay'la kendisi arasına girdiğini ve kısmen Ay'ı kapadığını farketti. Yıldırım süratiyle üzerine gittiği bu cisim bir feza gemisiydi. Bu feza gemisine çarparak paramparça olacaktı.

Fakat, hayret!

Baş döndürücü bir süratle feza gemisinin üzerine geldi. Fakat gemi sanki yumuşak bir maddedenmiş gibi dış cidarını aştı ve rahat bir düşüşle kendisini içerde bir kamarada

buldu. Burası bir yatak odası, bir kadının yatak odasıydı. Yatağın perdeleri, yerdeki halılar, döşemeler, hattâ havada dolaşan sihirli koku bile buranın yatak odası olduğunu sanki haykırıyordu.

Tom, şaşkın bir hareketle kalkarken karşı tarafta bir kapı açıldı ve Beti Hadley girdi. Sırtında gene feza bâkirelerinin üniformasını taşıyordu. Fakat bu kıyafet daha cazip, daha baş döndürücü olmuştu. Beyaz, incecik bir ipekten yapılmış olan şort küçülmüş, minimini bir kilot olmuştu; sütyen de aynı incecik beyaz ipektendi. Bu kıyafetiyle Beti okadar güzel, okadar harikulâdeydi ki, Tom ne söyliyeceğini, ne yapacağını bilemedi. Yıldırımla vurulmuş gibi kalbi güm güm atarak, şakakları zonklayarak baka kaldı. Beti, dayanılmaz bir tebessümle ona koştu, kollarına atıldı: «Sevgilim! Ah, sevgilim! Nerede kaldın?» diye fısıldadı. Tom kolları arasına ilk defa aldığı bu ılık vücudu göğsüne bastırıyor, Beti'nin dudaklarını, boynunu, göğsünü ateşli bir öpücük yağmuruna boğuyordu. Sonra Beti, onu yatağına doğru çekti, bir rüya hareketiyle vücudunu kısmen sa-an ipek tülleri attı ve aşikâr bir davetle kollarını ona doğ-u uzattı. Tom hasretle kıza doğru...

— Vay anam, vay! diyordu Co'nun sesi, bir buçuk dakika sürdü be! Bana bak ulan, sen evvelce hiç luno çekmedin değil mi?

Tom kadehini hâlâ dudaklarında tutuyordu, ağzı, boğazı, midesi ateş almıştı sanki. Bakışı Co'nun çirkin yüzü üzerinde toplanmağa çalıştı. Yavas yavaş, nerede bulunduğunu ve ne yapmakta olduğunu idrak etmeğe başladı.

— İlk sefer mi çekiyorsun ulan?

Co'nun neden bahsettiğini anlayıncaya kadar bir dakika, buna cevap vermeğe karar verinceye kadar bir dakika daha geçti.

Co sırıttı:

— İlk sefer fena çarpar ha! değil. Ama sık sık içince, hem daha çabuk tesir eder hem daha az sürer. Ben her gidişimde on, on beş saniye kalırım. Ama demin sen de çok

çabuk döndün yahu! Maamafih bazan ilk sefer hiçbir şey yapmaz. Ay'a kadar gittin mi?

— Yarı yolu filân buldum galiba...

— O da iyi be! Ne oldu? Neyse, boş ver hususî hayatına karışmak istemem. Yalnız ilk seferler insan hep yarıda bırakıp döner. Ne içerlerdim be! İstersen sen başka içme bugün. Sarsar sonra...

Tom başını salladı:

— Ne şimdi, ne başka zaman Co. Ben ne istediğimi biliyorum. Bu sahte zevklere, hayallere tokum. Ben işin aslını istiyorum, hem de doya doya zevkine vararak. Böylesine karnım tok.

Co omuzlarını silkti:

— Bazıları öyle düşünür. Eskiden ben de öyleydim... Ama sonra değişiyor insan... Neyse, lunodan vazgeçelim de iki tek viski içelim, aklın başına gelir belki... Şu senin işi konuşuruz.

Viskiler geldi. Birer yudum aldılar.

Tom:

— Ay'a gitmem lâzım, dedi.

— Ne varmış bunda? Her saat başında bir posta var. 300 oksiyi uçlandın mı Ay'dasın.

— Öyle gidemem. Şikago polisi peşimde. Çaktırmadan gitmem lâzım.

— Seni arıyorlarsa hava limanlarını kalbur ederler. Geçmeğe kalksan tıkanırsın.

— Okadar da değil. Üstelik Ay'da birkaç baba dostum var, eski kuyruk acıları olan birkaç hırbo, onlar da yolumu gözleyip, Ay'daki limanları tutabilirler.

— Çakarım vaziyeti. Ne bu kıyıda, ne o kıyıda liman yüzü görmeden, dalga atlayıp geçelim, diyorsun.

— Evet. Bu küçük Erling'lerden biri işime yarar. Onlar beni sokak kapısında beklerken. Ben mutfak penceresinden girer, herifleri arkadan bastırırım. Bu, Erling'lerin menzili nekadar?

— Menzilinden sana ne be? Nasıl olsa Ay'a kadar gideceksin.

— Orası öyle ama, bakarsın Ay'da havalar aynasız olur, adres bırakmadan açılmak icap eder.

— Erling'le güneş sistemi dahilinde herhangi bir yere gidebilirsin. Ama iyi pilot değilsen, güneş sisteminden çıkmamak hakkında hayırlı olur. Benden ne istiyorsun?

— Bir Erling bulacaksın bana.

— Sahte kafa kâğıdıyla trink sayıp alacak mısın, yoksa ağaçtan mı toplayalım istiyorsun?

— Cersey'dekini yürütemez miyiz?

— Ben mi kullanacağım kuşu?

— Lüzum yok... Nasıl çalıştığını bana anlatıverirsin, olur biter.

— Yürütmek işten değil, fakat enselenirsin Zühre bataklıklarında, on sene yatarsın, imanın gevrer.

Tom bir kahkaha attı:

— Geç be! dedi. Sislemede avlanıyorsun da, böyle basit bir iş için düşünüyor musun? Herifin birinin cebinden üç buçuk oski çekmek için canını pazara çıkarırsın, sonra bir Erling yürütmeye gelince, sığınacak liman mı ararsın?

— Çıkarım ne olacak bu işten?

— İki, üç binlik çarşaf...

— O da ne demek? İki mi, üç mü? Harbi gelsene...

— Erling'i bu akşam alırsak üç çarşaf, yarın alırsak iki.

— Eh! Arada çok fark yok ama, üç ikiden iyi gene... Yaparız bu işi. Ama, önce bir plân lâzım bu işe. Sisleme şehirden beş altı kilometre ilerde kesilir. Oraya varmak, üç saatı çeker. Yarım saat te bir araba yürütmek için.

— Anlamadım. Otomobille mi gideceğiz?

— Ne sandın?

— Sisleme varken otomobil ne işe yarar be?

— Görürsün. Sana feza pilotlarının nasıl pusulayla otomobil kullandıklarını göstereyim, ağzın açık kalsın. Gelelim hesabımıza: yarım saat te ötesi çeker. Kaç etti? Dört mü? Yarım saatte de sana dalavereyi ufalarız. Şimdi saat kaç? On buçuk mu? Demek ki üçü on geçe Ay'dasın. İşine geldi mi?

Tom kulaklarına inanamıyordu.

— Ya feza gemisini bulamazsak? Yani herifler kullanıyorsa?

— Boş ver, başkasını buluruz. O civarda kuşlar kum gibi.

İçkilerini bitirdiler ve çıktılar.

Beşinci caddeye geldikleri zaman Co:

— Şikago'lu, dedi. Bu işini ben yalnız çevireyim daha iyi. Sen burada beni bekle. Ben gelinceye kadar nefes bile alma temizlerler ha!

Co, karanlıkta kayboldu. Okadar ustaca yürüyordu ki ayak sesleri ancak bir nefes gibi geliyordu.

Tom, Co'yu bekleyeceği yerdeki elektrik direğine yaslandı. Beklemeğe başladı. Asıl hedefini Co'ya söylememişti. Söylemeği münasip görmemişti. Ama bir kere feza gemisine bindi mi, Ay'a gideceği yerde Zuhal'e gitmek işten bile değildi. Bu teşebbüsün muvaffakiyet ihtimali oldukça azdı. Belki daha Zühal'e varmadan donanma gemilerinden biri küçük uçağı vurur, onu gık demeden cehenneme yollardı. Fakat kararını vermişti. Ne olursa olsun gidecekti. Burada kalması daha mı az tehlikeliydi.

Yarım saat ya geçmiş ya geçmemişti, kulağına garip bir gürültü geldi. Yavaş yavaş yaklaştı. Bu çok yavaş hareket eden bir otomobil gürültüsüydü. Lâstikleri kaldırıma sürtüne sürtüne gelen araba, sürtünme sesi de motor sesine karıştığı için garip bir gürültü çıkarıyordu. Biraz ilerde, beş altı metre mesafede durdu. Tom arabayı göremiyor, durduğunu sesin kesilmesinden anlıyordu. Yavaşça ilerledi. Bir ayağı arabanın tamponuna değecek kadar sokuldu.

— Co! diye fısıldadı.

— Tamam! Buyurun beyim, arabanız hazır.

Tom otomobilin kapısını buldu. İçeri girdi. Co:

— Tek başına zor oluyor ama, iki kişi daha kolay idare ederiz! dedi. Al şu feneri...

Tom, Co'nun uzattığı elektrik fenerini aldı.

— Yere tut otomobilin içine. Al şu tebeşiri, oraya, şasiye paralel bir çizgi çiz... Düz olsun.

Tom eğildi; yerdeki kauçuğun çizgilerinden birini takip ederek, düz bir hat çizdi. Co, elindeki pusulayı tam çizğinin ortasına koydu:

— Köşeden burası kaç adım?

— Beş altı adım.

— Güzel. Köşeyi ezbere döneriz, ondan sonra altıncı caddeye kadar idare ettik mi, arkası kolay.

Gene lâstikleri kaldırımın kenarına sürterek, ilerlediler. Sürtünme sesi kesilince Co direksiyonu sola kırdı. Bir müddet arabayı böylece sürdü. Tekerlekler tekrar kaldırıma sürtünmeğe başladı. Fakat bu sefer sağ taraf sürtüyordu. Diraksiyonu hafif sola kırarak bir müddet daha ilerlediler. Böylece birkaç kere manevra yaptıktan sonra Co arabayı durdurarak:

— Git şuradaki binalardan birinin numarasına bak yahu! dedi. Altıncı caddeyi geçmeyelim.

Tom ayaklarını sürerek kaldırımı buldu. El yordamıyla duvarı aradı. Elektrik fenerini yakarak burnunu sürtercesine duvara sokuldu. Numarayı bulmakta güçlük çekmedi. Hattâ bu dükkânın bir hayli alış veriş yaptığı bir dükkân olduğunu da anladı. Fakat Nevyork'un yabancısı olduğunu söylemişti. Onun için Co'ya sadece numarayı tekrar etti. Herif sanki Nevyork'u karış karış biliyordu. Numarayı duyar duymaz derhal nerede olduklarını anladı:

— Dur bakalım!.. Bir, iki, üç... Beş dükkân daha var köşeye...

Motoru tekrar çalıştırdı. Arabayı sola döndürdü.

— Çık, bak! dedi. Kaldırım kaç adım uzakta.

Tom ölçtü:

— Dört kısa adım, var.

— Tamam, şimdi bak ne yapacaksın: Altıncı cadde takriben güney - güney doğu istikametinde gider. Minetta Meydanına gelince birazcık doğuya sapar, Spring sokağına kadar gider. Oradan döner, tünele gider. Sen istikametini tâyin edip, gemi rotası tutarmış gibi o beyaz çizgiyi, pusulaya göre takip edeceksin. Ben de kilometre saatinin ondalarını tet-

tik ederek mesafe kollayacağım. Arada sırada çıkıp evlerin numarasına bakmak icap ederse, bakarız.

— Ya bir yere toslarsak?

— Saatte on beş kilometre ile giderken, toslasak ne olur sanki? Zaten ne üzülüyorsun kendini, araba babanın malı değil ya!

Yola düzüldüler.

Anlaşıldığına göre Co, gayet usta bir pilottu. Şoför olduğu için de Nevyork sokaklarını iyi biliyordu. Çok zorluk çekmediler. Spring sokağında, istikamet ayarlayıncaya kadar, birkaç kere kaldırıma tosladılar. Gene aynı sokakta Tom, iki kere numaralara bakarak, dönecekleri yeri tesbit etti. Nihayet tünele daldılar. Tünel dümdüzdü ve ancak bir iki kere kaldırıma sürtündüler. Bu seferlerden birinde karşıdan bir otomobil sesi duyuldu. Co hiç tereddüt etmeden otomobilin bir tarafını kaldırıma çıkardı. Öteki otomobil bunlara değmeden geçti.

Nihayet Co, farları yaktığı zaman dört beş metre ilersini görebiliyorlardı.

Ondan ötesi kolay oldu. Sis gittikçe açıldı ve sonunda kayboldu.

Şimdi süratle ilerliyebiliyorlardı. Tom pencereden semadaki yıldızları görüyordu.

XV

ARKTURUS CANAVARI

Co feza gemisinin bulunduğu hangarı eliyle koymuş gibi buldu. İçerde iki tane uçak vardı. Manevrası daha kolay olduğu için küçüğünü seçtiler.

— Şu gördüğün nişan tertibatıdır. Nereye gitmek istiyorsan şu mihverin ortasına ayar edeceksin. Şu düğmeler mesafe ayarı için. Bu gemiler uzak mesafelerde doğrudan doğruya gitmez, sıçramalarla gider. Mesafe müşirinde her taksimat yüz bin kilometreyi gösterir. Bir sıçramada azamî beş yüz taksimat gidebilirsin. Müşirde de zaten o kadar tak-

simat var. Yani azamî sıçrayış elli milyon kilometre olur. Gideceğin mesafe yüz milyon kilometre ise, nişan alacaksın, mesafe ayarını soununa kadar dayayıp, düğmeye basacaksın. Bu ilk sıçrayış seni yarı yola kadar götürür. Orada tekrar nişan ayarı yapıp, bir daha düğmeye basacaksın. Hedefe varırsın. Diğer müşirler sırayla on bin, bin ve yüz kilometrelik ayarlar için İkinci bir ayarı da bu taraftaki müşirde yapacaksın. Bu, tepki ayarıdır. Nişan aldığın yerin atmosferine girmek istemezsin, zira gemi tuzla buz olur. Onun için meselâ, tepki müşirini on beş kilometreye ayar edeceksin. Hedefine onbeş kilometre kala tepki tertibatı harekete geçer ve sıçramayı o noktada durdurur. Gemi seyyarenin cazibesine kapıldığı için serbest düşmeğe başlar. Fakat otomatik kanatlar, hava mukavemetiyle karşılaşınca derhal · açılır. Plânör gibi yere inersin. Eğer, inişini iyi ayar edemez, yahut yanlış yere inersen tekrar tepki düğmesine bas, tepki tertibatı çalışmağa başlayınca seni hedeften on beş kilometre mesafeye atar. Tekrar düşmeğe başlarsın. Bu sefer plânör uçuşunu âyâr eder, istediğin gibi yere inersin. Tepki mesafesi Ay için on beş, Arz için kırk, Zühre için elli, Merih için de yirmi kilometre kadardır. Yani bu mesafelere göre ayar etmek en iyi neticeleri verir. Görüyorsun ki hiç bir zorluğu yok. Hepsi bu kadar.

Tom, vadettiği üç binliği Co'ya verirken, eski pilot:

— Tabancanı beraber götüremezsin, dedi. Yolda patlar ve neyi vuracağı belli olmaz, en iyisi sen onu da bana bırak. Gittiğin yerde bir yenisini tedarik edersin.

— Öyle olsun.

Tabancayı verdi. El sıkıştıktan sonra Co:

— Yolun açık olsun, dedi.

Sonra aklına komik birşey gelmiş gibi gülerek:

— Rüzgârın pupadan olsun! diye ilâve etti.

— Sağ ol!

Co gittikten sonra Tom, geminin idaresi için yapması lâzım gelen şeyleri tekrar gözden geçirdi. Bu iş hakikaten basitti, çok basitti. Başaracağına emindi. Ama Zuhal'e yaklaşınca ne olur? Onu vururlar mı? Mekki ile konuşabilecek

kadar yakınlarına sokarlar mı? Bilmiyordu. Hiçbir şey bilmiyordu...

Gidecek ve görecekti.

Önce Ay'a mı gitmeli? Yoksa doğrudan doğruya Zuhal'e mi gitmeliydi? Ay'a gitmesi için hiçbir sebep yoktu.

Fakat dünyasında bir hayal olarak kabul edilen bir şeyi yapmak doğrusu hiç de fena olmayacaktı.

Pilot koltuğuna oturdu, emniyet kemerini bağladı. Nişan tertibatını, Ay'ın tam ortasına gelecek şekilde ayar etti. Tepki müşirini yirmi kilometreye getirdi. Nefesini tutarak hareket düğmesine bastı.

Hiçbir şey olmadı.

Hiçbir şey!

Semaya baktı. Ay yerinde değildi. Fakat biraz sağ tarafa doğru, semada iri bir küre vardı. Ay'dan daha büyük bir küre.

Fakat...

Hayret! Bu Arzdı!

Ayaklarının altındaki diğer pencereye baktı. Ay süratle yükselerek ona doğru geliyordu. Daha doğrusu o, ayın sathına doğru düşüyordu.

Otomatik kanatlar harekete geçti. Bir plânör gibi uçarak ayın zeminine yaklaşmağa başladı.

Ayaklarının altındaki zemini merakla seyretti: Sukutu hayale uğramıştı...

Ayın, yeryüzündeki herhangi bir dağlık çöl manzarasından farkı yoktu.

Zemine iyice yaklaştıktan sonra, tepki düğmesine bastı.

Gene hiçbir şey olmadı.

Yahut ona öyle geliyordu. Fakat ayaklarının altındaki pencereden baktığı zaman ayın sathının uzaklaştığını gördü. Nişan tertibatını kabaca Zuhale ayarlayarak, düğmeye bastı. Zuhale varabilmesi için aşağı yukarı otuz sıçrama yapması icap ediyordu. İlk sıçramalarda hedefi ancak takriben sonra nişan tablosuna bir göz atıyor. Zuhalin sadece tablo

dahilinde olup olmadığına bakarak düğmeye bir daha basıyordu.

Böylece on, on beş kadar sıçrama yaptıktan sonra, ne olur ne olmaz diye tepki ayarını azamiye, yüz elli bin kilometreye getirdi. Zühal'i nişan tablosunun tam ortasına ayar etti. Düğmeye tekrar bastı.

Son sıçramasını yaptıktan sonra, donanmayı nasıl bulacağını düşünüyordu. Fakat buna ihtiyacı kalmadı. Donanma onu buldu.

Tom'u hayretle yerinden sıçratan bir ses:

— Hareket etmeyin! dedi.

Bu ses Mekki'ninki gibi kafasının içinden değil, dışardan geliyordu: Maddî bir sesti. Sesin nereden geldiğini ararken o devam etti:

— Hareket etmeyin, mevkufsunuz. Turistik vasıtaların Merih güzergâhını aşmasının kanunen yasak olduğunu bilmiyor musunuz? Burada ne arıyorsunuz?

Bu sefer sesin geldiği yeri keşfetti. Ses, geminin kumanda tablosunda bulunan küçük bir radyo hoparlöründen çıkıyordu. Nasıl cevap verebileceğini düşündü. Madem ki her hangi bir cihaz açılmadan hoparlör çalışmıştı, o halde muhabere sistemi otomatikti. Mikrofonun kendiliğinden çalışıyor olması lâzımdı.

— Mekki'yi görmem lâzım, dedi. Çok mühimdir.

— Sivillerin herhangi bir sebeple donanmaya yaklaşmaları yasaktır. Sizi refakat altında Arz'a göndereceğiz. Sivil makamlar hakkınızda lüzumlu muameleyi tayin ederler. Geminizin kumanda tablosuna dokunmayınız, yoksa gemiyi derhal tahrip ederiz.

— Kaçmak niyetinde değilim. Buraya bilhassa kendimi yakalatmak için geldim. Mekki'yi görmek istiyorum. Onu görmem şart.

— Sizi refakat altında Arz'a göndereceğiz. Şüpheli bir harekette bulunmayın sakın. Aksi takdirde başınıza gelecеklerden mes'ul değiliz. Şimdi bir gemi yanınıza yanaşacak. Feza elbiseniz var mı?

— Dinleyin beni yahu... Mekki benim burada olduğumu biliyor mu?

— Biliyor. Zaten sizi vurmadan etrafınızı sarmamızı isteyen o. Yoksa bize kalsa, menzil dahiline girer girmez sizi vururduk. Şimdi verdiğimiz emirlere hç itiraz etmeden itaat edin: Evvelâ feza elbisenizi giyin, sonra hava kamaranızın kapısını açın. Gemnize bir adam göndereceğiz, o adam geminin kumandasını eline alacak.

Tom bu sözleri sonuna kadar dinlemedi. Onu bir tek şey ilgilendiriyordu: Mekki onunla temas halindeydi. Böyle olmasa devriyelerin onu bulmalarını istiyemezdi.

Doğrudan doğruya Mekki'ye hitap ederek, fakat dimağını daha iyi teksif edebilmek için yüksek sesle konuşarak:

— Mekki, diye bağırdı, benim ölümüm ne size, ne de kâinatınıza bir fayda sağlamaz. Fakat benim... başka yerden geldiğimi unutmayın. Yıldızlar arası seyahate muktedir olmasak bile belki de bir şeyimiz, bir taarruz veya müdafaa silâhımız vardır ve size faydalı alabilir. Meselâ burada kimsenin radardan bahsettiğini duymadım.

Bu sefer ona cevap veren ses başka bir sesti. Hem kafasının içinde ötüyor, hem de hoparlörden taşıyordu:

— Tom Karper, size buraya gelmemenizi söylemiştim. Radarımız tabii var, hem de öyle bir mükemmeliyette ki böylesini aklınızdan bile geçiremezsiniz.

— Fakat gelmem lâzımdı. Mecburdum gelmeğe Mekki. Plânlarım, dimağımdan okuduğunuz plânlar suya düştü. Bunların muvaffak olamıyacağını bilmemenize göre siz de hataya düşüyorsunuz. Dimağıma iyice duhul etmediniz. Ne biliyorsunuz, belki de orada size yarayacak, bu amansız savaşınızda fayda sağlayacak birşey, bir bilgi vardır. Durumun pek ümitli olmadığını bizzat kendiniz söylediniz. Öyle ya, nekadar ufak olursa olsun, size yardımı dokunabilecek bir ihtimali tepebilir misiniz?

— Sizin kâınatınız iptidaî. Siz...

— Nereden biliyorsunuz? Sizin kâinatınıza nasıl geldiğimi bile izah edemediniz. Bunu siz kendiniz itiraf etmediniz mi?

Tom'un o zamana kadar duymadığı bir ses hoparlörü doldurdu:

— Belki söylediklerinde haklı Mekki. Bana ondan bahsettiğin zaman buraya nasıl geldiğini bilmediğimi, sadece samimi ve ruhan olduğundan şüphe etmediğimi söyledim. Varsın gelsin. On dakikada dimağının en saklı köşelerini bile tararsın... Bizim kendi araştırmalarımız iyi netice vermediğine göre böyle bir ihtimali de tartmamız belki faydalı olabilir.

Bu ses genç, fakat olgun, otoriter ve kendinden emindi. Görünüşe göre sadece bir tavsiyede bulunuyor, fakat katî bir emir veriyordu.

Bu, muhakkak Dopel'in sesiydi. Büyük Dopel! Beti Hadley'in, kendi Beti'sinin âşık olduğu, Arkturus müstesna bütün bu kâinatın âmiri ve âdeta sahibi olan Dopel!

— Peki, dedi Mekki, getirsinler.

Kapının önünde uzun boylu, gayet yakışıklı, parlak siyah gözlü bir genç duruyor, Tom'a tebessüm ediyordu.

Bu genç, herhalde Dopel'di...

— Buyurun! dedi.

Hiç de Errol Flayn'e benzemiyordu. Fakat çok daha fazla yakışıklıydı. Tom, bu adamdan nefret etmesi icap ederken, onu sempatik bulmaktan kendini alamıyordu.

— Ben Dopel'im! dedi. Siz de Mekki'inin bahsettiği Karper veya Harper'siniz tabii...

Serbest konuşmasına rağmen sesinde bir gerginlik, bir endişe seziliyordu.

— Hakikaten çıkmazdayız. İddia ettiğiniz gibi bize yarayacak birşeyler bilmenizi temenni ederim.

Tom etrafına baktı. Burası, Feza Amiral Gemisinin kumanda dairesi olacaktı. Uzunluğu otuz ve genişliği on, on iki metre kadardı. İçerde birçok adam hummalı bir faaliyetle çalışıyordu.

Tom etrafına bakarken, tam Dopel'in başının üstünde bir metre kadar yukarda Mekki'yi gördü.

Mekki:

— Belki hakkınız var Tom Karper! dedi. Dimağınızın içinde sizin potansiyometre dediğiniz bir cihaz görüyorum. Rörton adında bir profesör tarafından yapılan bu cihazın Ay'a gönderilen bir füze ile ilgisi var. Bunun nasıl yapıldığını biliyor musunuz? Yüksek sesle cevap vermeyin. Sadece düşünün, benim işimi kolaylaştırmış olursunuz. Evet... Plânını da, formülünü de biliyorsunuz. Bunları sizden alabiliriz. Sizi uyutmamıza müsaade eder misiniz?

— Gayet tabii. Durum nedir?

Dopel cevap verdi:

— Arkturuslular yakında hücum edecekler. Ne zaman olduğunu katiyetle bilmiyoruz. Amma nihayet saat meselesi...

— Bu taarruz tehlikeli olacak mı?

— Ellerinde yeni bir silâh var. Daha doğrusu senelerdir üzerinde çalıştıkları bir tek gemi. Fakat korkunç birşey. Boyu şu bulunduğumuz gemiden çok daha büyük olan bu gemi, bizim için tamamiyle meçhul, hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Esir edebildiğimiz bir Arkturus'ludan edindiğimiz malûmata göre, geminin en büyük hususiyeti madeni kaplamasındaymış. Bu kaplama öyle bir halitadan yapılmış ki, en ağır atom bombalarımız bile üzerinde hiçbir tesir yapamıyacak.

Tom'un birdenbire gülleceği tuttu:

— Böyle birşeyi biz de düşünmüştük. Ama gelecek dünyalara ait maceralar basan mecmuamızda...

Dopel'in gözleri parladı:

— Gençliğimde en çok okuduğum o maceralardı. Tabii şimdi, artık...

Tom birdenbire irkildi.

Bu genç adamı bir yerden tanıyor gibiydi... Hem de çok olmamıştı göreli... Fakat! Hayır, hayır! Kendisini değil resmini görmüştü. Evet, resmini görmüştü bir yerde... Halbuki Dopel'in ne kendisini, ne de resmini daha evvel görmüş değildi. Gördüğü resim... Acaba kimin resmiydi o? Çok da-

daha genç, çok daha az yakışıklı, fakat Dopel'e çok benzeyen bir adam!..

— Dopelberg!.. Co Dopelberg!..

— Ne dediniz? Anlayamadım.

Tom sustu. Aval aval Dopel'e bakarak:

— Sizi tanıdım, dedi. Daha doğrusu durumu anlamağa başladım. Siz, Co Dopelberg'siniz. Yahut Almanların dediği gibi Dopelberg'in (Dopelganger) i, yani eşisiniz...

— Dopelberg de kim?

— Benim geldiğim kâinatta bir «Gelecek Dünyalarda Maceralar» meraklısı. Siz ona benziyorsunuz... Tam onun hayalindeki tipsiniz. Onun idealisiniz, olmak isteyeceği adamsınız... Gayet tabiî ondan biraz daha yaşlı, bin kere daha güzel, daha yakışıklı, daha zekisiniz... Hayalinde kendisi için ideal bir tip yaratırken, Dopelberg ancak sizi yaratabilirdi. Şimdi hatırlıyorum mektuplarını: Mecmuaların kapaklarındaki canavarların hiç te korkunç olmadıklarından şikâyet ederdi...

Durdu.

Dopel kaşlarını çatmış onu dinliyordu:

— Mekki, dedi. Bu adam oynattı galiba? Ondan birşey elde edemiyeceğiz.

— Hayır, deli değil. Yanılıyor tabiî, amma deli değil. Fikirlerini takip ediyor ve niçin böyle konuştuğunu anlıyorum. Sözleri mantıksız değil, fakat yanlış. Amma ondan gene de bir fayda sağlayabileceğimizi tahmin ediyorum.

Tom'un başının üzerine gelerek:

— Gelin, dedi, başka kâinatın mahsulü, yabancı misafirimiz. Sizi uyutarak dimağınızdaki bilgiden istifade edeceğim. Uyandıktan sonra size durumu anlatırım.

— Beni geldiğim yere gönderebilecek misiniz?

— Bilmiyorum... Belki. Yalnız size yanıldığınızı tekrar edeyim. Bu kâinat hakikidir. Sizin yaşadığınız kâinat nekadar hakikî ise bu da okadar hakikidir. Sizin kâinatın mensuplarından birinin rüyası değildir. Bu kâinatta Arkturuslular galip gelir de arada siz de gürültüye giderseniz ne

kendi kâinatınıza, ne de başka kâinata dönemezsiniz. Sözlerime inanıyor musunuz?

— Bil... bil... bilmem.

— Gelin, size dünyanın nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu göstereyim: canlı bir Arkturus'lu görmek ister misiniz?

— Tabiî. Neden istemiyeyim?

— Gelin öyleyse.

Tom, Mekki'nin peşinden kumanda dairesinden çıktı.

— Bu göreceğiniz mahlûku Sentori burcunun Alfa yıldızı civarında esir ettiğimiz bir gemide yakaladık. Arkturus'luların yeni bir gemi yaptıklarını, biz bu gemiyi tahrip etmezsek onların bizim bütün donanmamızı mahvedeceklerini bu mahlûkun dimağından öğrendim. Onu gördüğünüz zaman...

Karşılarında bir kapı açıldı. Bu kapının arkasında bir hapis hücresine açılan demir parmaklıklı diğer bir kapı vardı. Onlar girer girmez hücre aydınlandı:

— Bu bir Arkturus'ludur, diyordu Mekki.

Tom parmaklıklara sokuldu. Esir mahlûku görür görmez gayri ihtiyarî üç, dört adım geriledi. Gözlerini kapattı, sendeledi. Ne hissettiğini sarahaten bilemiyordu. Bilecek durumda değildi. Bu anda hissettiği şey korku olabilirdi, korku ve nefret. Kusacak gibi oluyordu, kalbi neredeyse duracaktı. Hayatının en büyük acısını duymuş, dehşetli bir elektrik cereyanına çarpılmış, en korkunç hortlağın busesine terkedilmiş gibi hissediyordu kendini... Bütün bu hisleri bir araya toplayan his okadar nahoş, okadar tüyler ürperticiydi ki...

Parmaklıkların arkasındaki mahlûkun ancak bir kısmını görebilmişti. Nasıl birşey olduğunu tarif edemezdi. Tarif edebilmek te istemiyordu. Görmek, bilmek istemiyordu.

Esir edilmiş, zarar vermiyecek şekilde demir parmaklıkların arkasına tıkılmış bu mahlûkun manzarası bile insanı deli edebilirdi.

Dış kapıdan çıkar çıkmaz kapı arkalarından kapandı. Mekki:

— Bu gördüğünüz, dedi, tabii manzarasıyla bir Arkturus'ludur. Bunu gördükten sonra Arkturus casuslarının, yani insan vücudunu zaptederek dünyamıza gelen bu mahlûkların en ufak bir şüphe üzerine neden derhal vurulduklarını daha iyi anlarsınız. Harbin ilk senelerinde canlı yakalanan Arkturus'lular yeryüzüne getirilerek halka teşhir edildi ve nelere kadir oldukları gösterildi. Onun için binde bir bile şüphe olsa, Arkturus casusu olabilecek kimseleri derhal vurmakta tereddüt etmezler.

Tom'un boğazı kurumuş, dili pelteleşmiş. Boğuk bir sesle:

— Evet! diyebildi.

Arkturus canavarının uyandırdığı korku ve nefret hissinden kurtulamamıştı.

Mekki devam ediyordu:

— Eğer donanma mağlûp olursa, beşer ırkını yok edip, Güneş sistemini işgal edecek mahlûklar işte bunlardır.

XVI

SONSUZLUK

Tom Karper tamamiyle kendine gelmemişti. Garip bir sarhoşluktan ayılmış gibiydi. Şuuruna sahipti fakat bedeni sanki tam mânasiyle ayılmamıştı.

Dopel ve teknisyenleri resmini görmüş olduğu Arz füzesini andıran, fakat ondan daha büyük bir cihaz yapıyorlardı. Hummalı bir faaliyetle, bir tek saniye kaybetmeden çalışıyorlardı. Mekki orada yerde makinenin üstünde havada duruyor ve Tom'la konuşuyordu.

Tom zahirî görünüşe aldanmadı. Mekki onunla konuşmakla beraber, müteaddit telepatik muhavereyi aynı anda takip ediyor, Dopel ve asistanlariyle de konuşarak onlara yapacakları şeyi tarif ediyordu.

Tom'a:

— Sizin anlamanız biraz zor olacak, diyordu, zaten sonsuzu anlamak müşküldür. Fakat sonsuz sayıda kâinat vardır.

— Amma nerede? Hangi buutlar içinde? Nasıl?

— Buutlar bir tek kâinatın hassasıdır ve ancak o kâinat içinde bir kıymet ifade eder. İçinden görünüşle sonsuz olan kâinat, dış görünüşü bakımından buutsuz olduğu için bir nokta kadar bile yer işgal etmez. Böylece kendi içlerinde buutlariyle sonsuzluğa erişen kâinatlar, kâinat harici bir muhitte sonsuz adette mevcuttur. Anlayabiliyor musunuz?

— Anlamak mı? Allah bilir.

— Böylece ayni zamanda mevcut olan sonsuz kâinatın içinde sizin geldiğiniz kâinat da, şimdi bulunduğunuz kâinat da var. Bunların hepsi de hakikî. Şimdi sonsuz kâinatın mevcut olduğunu idrak edebiliyor musunuz?

— Vallahi... Bilmem ki. Hem evet, hem hayır.

— Bu demektir ki tahayyül edilebilecek ve edilemiyecek bütün kâinatlar mevcuttur.

Tom'un şaşkınlığına rağmen Mekki izahatına devam ediyordu:

— Meselâ öyle bir kâinat mevcuttur ki, orada herşey bizimki gibi olmakla beraber siz veya size tekabül eden şahıs siyah yerine kahverengi ayakkabı giyiyor. Bu değişikliklerin sonu olur mu? Yine meselâ, parmaklarınızın beş yerine altı olacağı, başınızda dört kırmızı boynuzun bulunacağı kâinatlar tasavvur edebilirsiniz. Bu kâinatlar vardır ve hakikîdir.

— Peki, bütün bu adamlar ben miyim?

— Asla. Bu kâinattaki Tom Karter'ler siz değilsiniz. Bütün mevcut ve mümkün Tom Karter'ler kendilerine has birer şahsiyet, birer varlık sahibidirler. Hepsi hakikîdir.

— Eğer kâinat adedi sonsuzsa, bütün mümkün tertipler var demektir. Öyleyse herhangi birşey bu kâinatlardan birinde mutlaka vardır. Yani insan nekadar akla gelmez bir masal uydurursa uydursun, öyle bir kâinat var ki, orada bu masal hakikaten cereyan ediyor. Öyle mi?

Tom bu bahis üzerinde düşündükçe aklını tamamen kaybetmekten korkmağa başlamıştı. Bununla beraber devam etti:

— Öyleyse, bizim veya bize tekâbül eden şahısların bu anda bir Börton cihazı yaptıkları ve Arkturus'luların taarruzuna karşı gelmeğe hazırlandıkları sonsuz kâinat var. Bunların kimisi muvaffak olacak, kimisi olamıyacak.

— Evet, bizim yahut Arkturus'luların veya herhangi bir şahsın mevcut olmadığı sonsuz sayıda kâinat var. Hiç insan bulunmayan veya insanların taş veya kuşlara esir olduğu; hayatın bulunmadığı; yıldızların, seyyarelerin, güneşlerin mevcut olmadığı kâinatlar da var. İçinde yaşayan mahlûkları tahayyül edemiyeceğimiz, vasıflarını ifadeden aciz kalacağımız kâinatlar var. Ve bunların hepsi hakikî.

Tom gözlerini kapattı. Muhayyilesinin hudutlarına sığmadığı için tahayyül bile edemiyeceği kâinatları düşündü.

Oynatmak işten değildi!

Mekki:

— ... Ve birazdan Arkturus'lulara bir füze içinde saldırarak hayatınıza son vereceğiniz kâinat ta bir tek kâinat değildir.

— Nasıl? Bir füze içinde Arkturus'lulara hücum mu edeceğim?

— Evet. Biraz sonra. Hem bunu sizin yapmanız münasip, hem de zaten siz istediniz. Çünkü sizi kendi kâinatınıza götürebilecek yegâne yol budur. Buraya da öyle geldiniz. Bu teşebbüsünüzde muvaffak olup gidebileceğiniz sonsuz kâinat var. Şu halde ya eski kâinatınıza dönecek, yahut bambaşka, üçüncü bir kâinata geçmeğe muvaffak olacaksınız.

— Yani benim buraya nasıl geldiğimi biliyorsunuz, öyle mi?

— Aya gönderilen roketin sizin bulunduğunuz yere düşmüş olması icap eder. Roket yere temas ettiği an Börton cihazı deşarj yapmış ve infilâke benzer bir netice doğmuş olsa gerek. Siz tam deşarj noktasında bulunduğunuz için, maruz kaldığınız tesir okadar şiddetli olmalı ki öldürmemiş, sizi ölüm ötesi bir darbeyle kâinatınızdan söküp başka bir kâinata, bizimkine fırlatmış.

— Fakat Börton cihazını tecrübe etmeden böyle bir neticeyi nasıl çıkarabiliyorsunuz?

— Kısmen sizin anlattıklarınızdan, kısmen de Börton formülünün sizin yapabileceğinizden çok daha mükemmel tahlilinden.

— Peki, neden bu kâinata geldim?

— Bu, dimağınızdaki hakikatlere bağlıdır.

— Demek ki bir tesadüf eseri değil...

— Hiçbir şey tesadüf eseri değildir. Deşarjın vuku bulduğu anda siz böyle bir kâinatı düşünüyordunuz. Gelecek dünyalarda maceralar tasvir eden mecmuanızın sabık okuyucularıyla zihnen meşgul oluyor, onun nasıl bir kâinat tasavvur edebileceğini düşünüyordunuz. İşte hepsi bundan ibaret. Fakat bu bizim kâinatımızın sizinki kadar hakiki olmadığını ifade etmez. Siz ve Dopelberg tahayyül etmeden evvel de bu kâinat mevcuttu.

— Şimdi anlıyorum. Akıl erdiremediğim birçok şey' anlıyorum. Meselâ feza bâkirelerinin niçin yarı çıplak geı diklerini... gayet tabiî, Co böyle tahayyül eder yahut ben onun böyle tahayyül edeceğini zannediyorum.

Bu cepheden bakınca okadar çok teferrüat mâna kazanıyordu ki nereden başlıyacağını bilmiyordu. Dopel, Dopelberg'in en fantazi tahayyüllerinde kendisi için münasip gördüğü şahsiyetti.

Dopelberg, Borden Yayınevine gittiği zaman Tom'u görmemişti, şu halde onu tanımıyordu. Dolayısiyle bu kâinattaki Tom Karper kendisine hiç benziyemezdi. Ancak Dopelberg'in kendisi hakkındaki tasavvurlarına benzeyebilirdi. Uzun boylu, kalın çerçeveli gözlükleriyle entelektüel tavırlı bir yazı işleri müdürü... .

Dopelberg Beti'yi görmüş, gençliğin verdiği ateşle güzel kıza tutulmuştu. Fakat Beti'nin vazifeye o gün başladığından haberi yoktu. Borden'in Grinvil'deki köşkünü de bilmiyordu. Onun için bu kâinatta böyle bir köşk te yoktu.

Herşey anlaşılıyordu. şimdi: bütün bakımlardan bu kâinat gelecek dünyalarda maceralara meraklı bir gencin tahayyül edebileceği kâinattı. Külüstür Ford'lar, muhteşem feza gemileriyle bir arada mevcuttu; yeryüzünde adî haydut-

lar, adi tabancalar kullanıyor, fezalarda en meçhul ve en dehşetli silâhlar hayatlar söndürüyordu.

Herşey, herşey anlaşılıyordu şimdi...

Karanlıkta Gezenler, Ay'da teneffüs edilebilecek atmosfer bulunması, meyhanelerde insana istediği hayalleri yaşatacak luno'lar satılması...

Ve Dopelberg, Arkturus müstesna bütün kâinata hâkim, her hususta mükemmel ve dünyanın en güzel kızıyla nişanlı eşsiz Dopel rolünde... Kısacası Dopelberg'e göre bu kâinat: Dopelberg'in kâinatı.

Hayır! Daha doğrusu Tom'un tasavvuruna göre, Dopelberg'in tahayyül edebileceği kâinat. Co'nun hiçbir dahli yoktu bunda. Dopelberg belki Beti'yi dünyanın en güzel kızı yapmaz, belki yerini başkasına verirdi ama Tom'a göre Dopelberg ve herkes herhalde Beti'yi dünyanın en güzel kızı olarak göreceklerdi.

Tom bunları düşünürken füzenin montajı tamamlanmıştı. Mekki ona hitabederek:

— Kendi kendine hareket edecek bir füze yapmamıza vakit yoktu, dedi. Sadece bir potansiyometre yapmakla iktifa ettik. Bunu kendi feza gemilerimizden birinin burnuna monte edeceğiz. Gemiyi sıçramalarla bir müddet dolaştırıp şarjı tamamladıktan sonra Arkturus gemisine hücum edeceksiniz. Cihaza hususî bir ilâve yaparak topladığı şarjın sizin füzenizdekinden milyarlarca defa fazla olmasını temin ettik.

— Arkturus gemisini tahrip edebilecekmiyim?

— Zannederim. Bu silâh bizim için olduğu gibi Arkturus'lular için de yepyenidir. Hazırlıklı bulunmalarına imkân yoktur. Bu füzeyi kullanmak size düşüyor, fakat bu füzeyi bizimkiler yapmak istemediği için size verdiğimi zannetmeyin. Bütün donanma personeli Güneş sistemini kurtarmak için seve seve canını verir. Yalnız, sizi kâinatınıza gönderebilecek yegâne yol bu olduğu için füzeyi kullanmak hakkını size veriyoruz.

— Kullanabilecek miyim acaba?

— Hiç mühim değil bu. Hareket etmeden ihtiyacınız olan bütün malûmatı dimağınıza nakşedeceğim, siz de gerekenleri otomatik olarak yapacaksınız. Beyniniz düşünebilmeniz için serbest kalacak.

— Düşünmek mi? Ne düşüneceğim?

— Gayet tabiî. Sizin buradan çıkıp herhangi bir kâinata fırlatılmanıza razı olamayız... Kendi kâinatınıza dönmenizi isteriz. Onun için bütün düşüncenizin gitmek istediğiniz kâinat üzerinde toplanması lâzım. Yani denebilir ki, gideceğiniz yeri siz tâyin edeceksiniz.

XVII

HÜCUM

Tom Karper sıçramalarını tamamlamış, Potansiyometre'nin şarjını kâfi dereceye getirmişti. Şimdi Zühal yıldızından sekiz yüz bin ve Dopel'in Amiral Gemisinden yüz elli bin kilometre mesafede hücum emrini bekliyordu. Bütün donanmanın ümidi onun üzerinde toplanmıştı.

Casus zannedilerek öldürülmek tehlikesine maruz kaldığı bu kâinatta kısa zamanda vatan kahramanı, hattâ kâinat kahramanı seviyesine yükselmişti.

Fakat acaba muvaffak olabilecek miydi?

Sonsuz sayıda kâinatta muvaffak olacak, sonsuz sayıda kâinatta ise muvaffak olamıyacaktı. Fakat bu kâinatın âkibeti neydi? Arkturus'luları imha etmeğe muvaffak olursa acaba heykelini dikerler miydi? Mekki, Dopel, Beti, Karper, yani buradaki Tom Karper onun hakkında ne düşüneceklerdi? Mecmuası ve okuyucuları aklına geldi: Şimdi onu görebilseler ne yaparlardı, acaba?

Kafasının içinde Mekki'nin sesi bir alarm düdüğü gibi çınlamağa başladı:

— Arkturus'lular geliyor, Tom Karper! Korkunç taarruzlarının ümidiyle coştuklarını hissediyorum. İğrenç ümitlerinin bütün korkunçluğunu seziyorum... Hazır ol! Tom Kar-

per! Hazır ol, hücuma! Sana Arkturus gemisinin en dakik bir şekilde tâyin edilmiş mevkiini veriyorum...

Ve birkaç dakika sonra Tom'un kafasını dolduran, yalnız kafasını değil, herşeyi, bütün kâinatı dolduran bir ses:

— Hücum! diye gürledi.

Hücum Tom Karper!

En korkunç mahlûkların en korkunç filosuna tek başına saldıracaksın... İmha edeceksin bu korkunç filoyu!.. Hücum!

Hücum Tom Karper!

Tatlı bir hâtırayla bağlandığın kendi hayatına, kendi hâtıralarına dönebilmek için, kâinatın en korkunç taarruzunu yapacaksın. .

Hücum!

Sakın hayâlata kapılma... Bu anda kafanın içinde uğuldayan, haykıran, itişip kakışan düşünceler yarınki ve dünkü hayatını tanzim edecek. Hayâlata kapılma Tom Karper! Müsbet şeyler düşün.

Beti! Benim Beti'm! Mecmua; Grinvil'deki köşk, dolar, dolar. Evet dolar, kredi değil, dolar.

Hücum, Tom Karper!...

. . . .

Füze Arkturus gemisinin tam göbeğine isabet etti. Muazzam bir şerare oldu. Bütün feza yerinden oynadı.

Tom ne olduğunun farkına varamamıştı.

Yerde sırtüstü yatıyordu.

Semada yıldızlar parlıyor, Ay soluk soluk gülümsüyordu.

Etrafına bakındı. Yattığı yerin zemini tamamen kavrulmuştu. Biraz ilerde, infilâk etmiş bir evin harabeleri görünüyordu. Arka tarafta, üstü tamamen kaybolmuş bir ağacın. kömür olmuş kütüğü duruyordu.

Fakat bütün bunlar soğumuş, eskimiş bir infilâkin izlerini taşıyordu.

Sanki infilâk geçen hafta olmuştu...

— Mükemmel! dedi. Ve Mekki'nin söylediklerini hatırladı.

«Dikkat et. Birinci infilâkin olduğu anda aynı yere dü-

şersen, seni buraya gönderen infilâk bu defa başka yere gönderir, dönemezsin. En iyisi birinci infilâkten bir hafta kadar sonra aynı yere düşmendir.»

Kalktı.

Füzenin kabinesinde geçirdiği hareketsiz saatlerin neticesi, bütün vücudu uyuşmuştu. Adalelerini gerdi. Bahçenin ilersindeki yola doğru yürüdü.

Bu sefer yolu tanıyordu: Borden'lerin köşkünün yanından geçen şose!

Yola çıktı. Biraz bekledi.

Beş on dakika sonra geçen bir kamyonu durdurarak, Grinvil'e kadar kendisini götürmesini istedi.

Şoför somurtkan bir adamdı. Yolda hiç konuşmadılar. Grinvil'in büyük meydanında indi. İlk gördüğü gazete bayiine doğru ilerledi. Gazete başlıklarını okudu:

«Nevyork basketbol karması, Şikago'yu büyük farkla yendi.»

Biraz ferahladı.

Bu kâinat bildiği kâinattı. Hata yapmamıştı.

(Harikulâde Maceralar) var mı sizde?

Var efendim! Buyurun.

Aldı. Parasını vermeden evvel, mecmuanın kapağına baktı. Bildiği, hatırladığı gibi kız fevkalâde güzel değil, canavar pek korkunç değildi. Fiyatı: Yirmi sent...

Yirmi sent! İki kredi değil.

Bir nefes daha aldı. Elini cebine atarken hiç parası olmadığını hatırladı. Vâkıa bir miktar kredisi vardı ama... Çıkartmakta mâna yoktu. Sıkılarak mecmuayı geri uzattı:

— Özür dilerim! Maalesef yanıma para almamışım.

— Rica ederim Mister Karper ehemmiyeti mi var? Parasız çıktınızsa, emrederseniz, size bir miktar vereyim: Elli dolar yetişir mi?

— Gayet tabiî. Çok teşekkür ederim.

Bu para, Nevyork'a gitmeğe yeter de artardı bile. Fakat bu gazete bayii nasıl oluyor da onu tanıyordu? Mecmuayı ve herifin uzattığı parayı aldı:

— Sizi gördüğüme doğrusu sevindim Mister Karper. Bütün gazeteler infilâkte öldüğünüzü yazdılar.

— Yanılmış olacaklar!

Demek bunun için tanımıştı bayi onu... Gazetede resmı çıkmıştı...

Ona yüz yıllarca evvel geçmiş gibi gelen tatlı bir hâtıranın tesiriyle köşedeki meşrubat dükkânına girdi. Bu sefer aynı âkibetle karşılaşmıyacağı muhakkaktı. Ama, olsun!..

Başka bir dükkâna girdi. Telefon kabinesine gitti, abizede para atacak yer vardı. Bütün bu küçük teferrüata büyük bir hazla dikkat ediyordu. Dükkâncıdan bozuk para aldı. Borden'e telefon edemezdi: O herhalde ölmüş olmalıydı. En iyisi Nevyork'a Yayınevine telefon etmekti.

Sadece kendini tatmin etmek için bile olsa Grinvil rehberini aldı. B harfini buldu.

Boran... Bordo... Borday... Bordel... Bordepen...

Bir daha baktı.

Rehberde L. A. Borden yoktu.

Gözleri kararak telefon kabinesinin duvarına yaslandı. Kendini toparlamağa çalıştı. Neler oluyordu yahu? Gene mi?

Gene mi?

Bir hata yaptığını sanarak, rehbere tekrar baktı. Yok. Yok. Yok.

Hay Allah cezasını versin! Şimdi de nereye düşmüştü?

Aklına birşey geldi. Cebinden mecmuayı çıkardı, aradığı sayfayı buldu:

Yazı İşleri Müdürü: Rey Martin...

Afalladı. Tom Karper değil de Rey Martin. Allah Allah. Derhal mecmua sahibinin ismini aradı, o da değişmişti. Mecmua Borden'in değil, Karper diye birinindi.

Karper!

Bu kelimenin mânasını ancak on saniyede anlayabildi. Karper! Vay anasını be! Bu, kendi adıydı...

Rehbere sarıldı. K harfini açtı: Tomas Karper, Kavaklı Şose, Üç Meşe, telefon numarası 111.

Tevekkeli değil bayi onu tanımıştı. Gazetede resmini gördüğü için, burada oturduğu, meşhur bir adam olduğu için...

Demek eski kâinatına değil, başka bir kâinata gelmişti. Bu kâinatta Borden Yayınevi yoktu. Karper Yayınevi vardı. Hem de dünyanın en büyük yayınevlerinden biri. Milyoner sayılırdı.

Birdenbire aklına bambaşka birşey geldi. Telefona sarıldı. Acelesinden parayı yarığa üç tecrübeden sonra sokabildi. Santralden Nevyork'u acele istedi. Karşısına çıkan Nevyork santraline:

— Beti Hadley ile konuşmak istiyorum! dedi. Numarasını bilmiyorum.

— Bir saniye efendim.

Biraz sonra telefonda Beti'nin durgun sesi:

— Alo! dedi.

— Beti, ben Tom!

Beti bir çığlık attı:

— Tom neredesin? Ne oldu? Ne azaplar çektim...

Cevabı hazırdı

— Dışarı çıkmış dolaşıyordum. Galiba tehlikeli mıntakada filândım. Birşey olmadı ama, galiba şok neticesi hafızamı kaybettim. Şimdiye kadar kırlarda dolaşıp durmuş olmalıyım.

— Tom! Tom! Ne söyliyeceğimi bilmiyorum... Nekadar sevindiğimi anlatamam Tom. Hemen Nevyork'a gel sevgilim. Sensiz hayat imkânsız şey. Hemen gel...

— Peki Beti. Hemen geliyorum.

Ahizeyi bıraktı:

— Bu dünyaya razıyım, dedi.

S O N